

နိဗ္ဗာန်သို့
ရောက်ရှိခြင်း

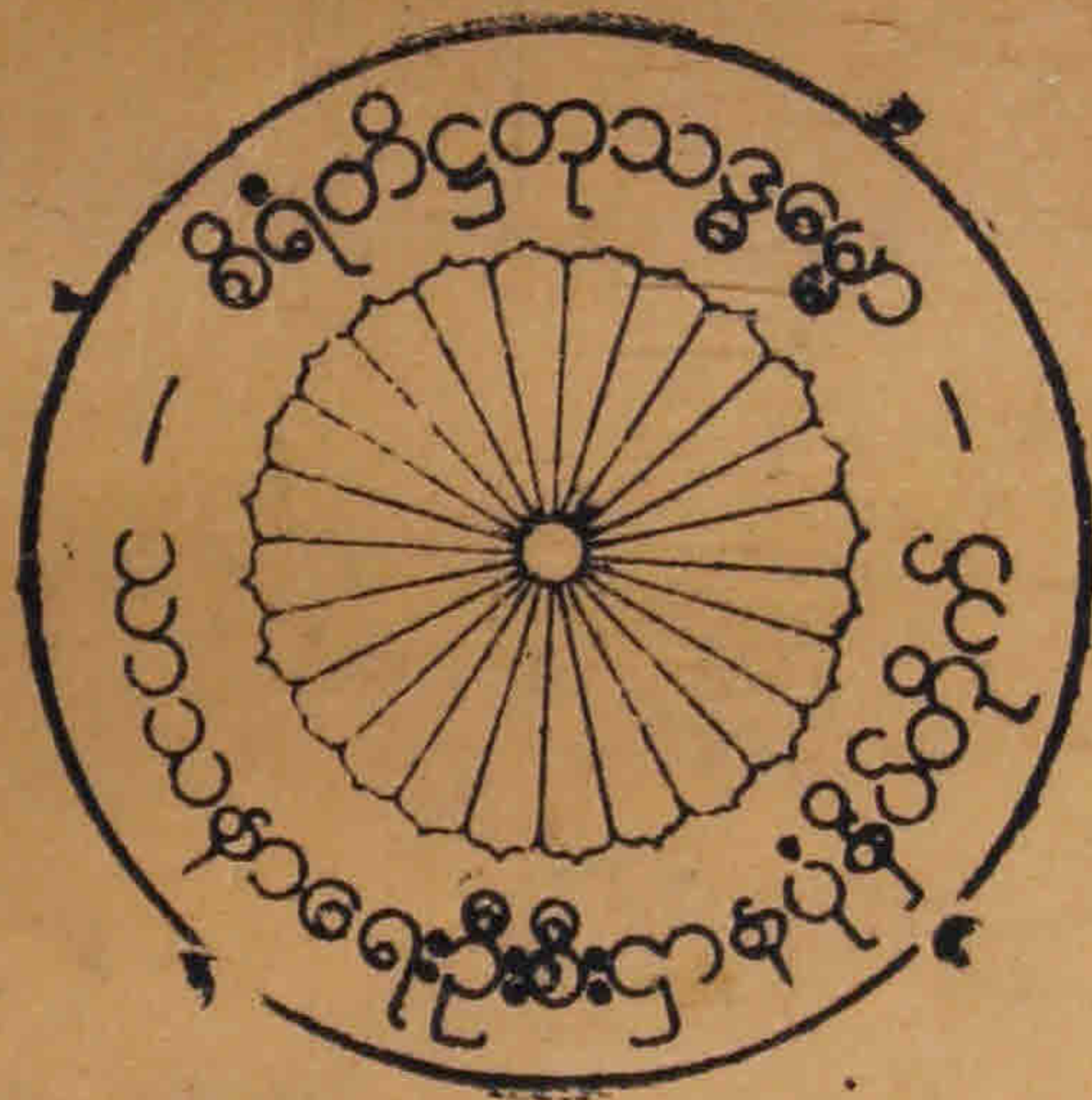

ကျေးဇူးတော်ရှင်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပြုစုတော်မူသော

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေးဦးစီးဌာန

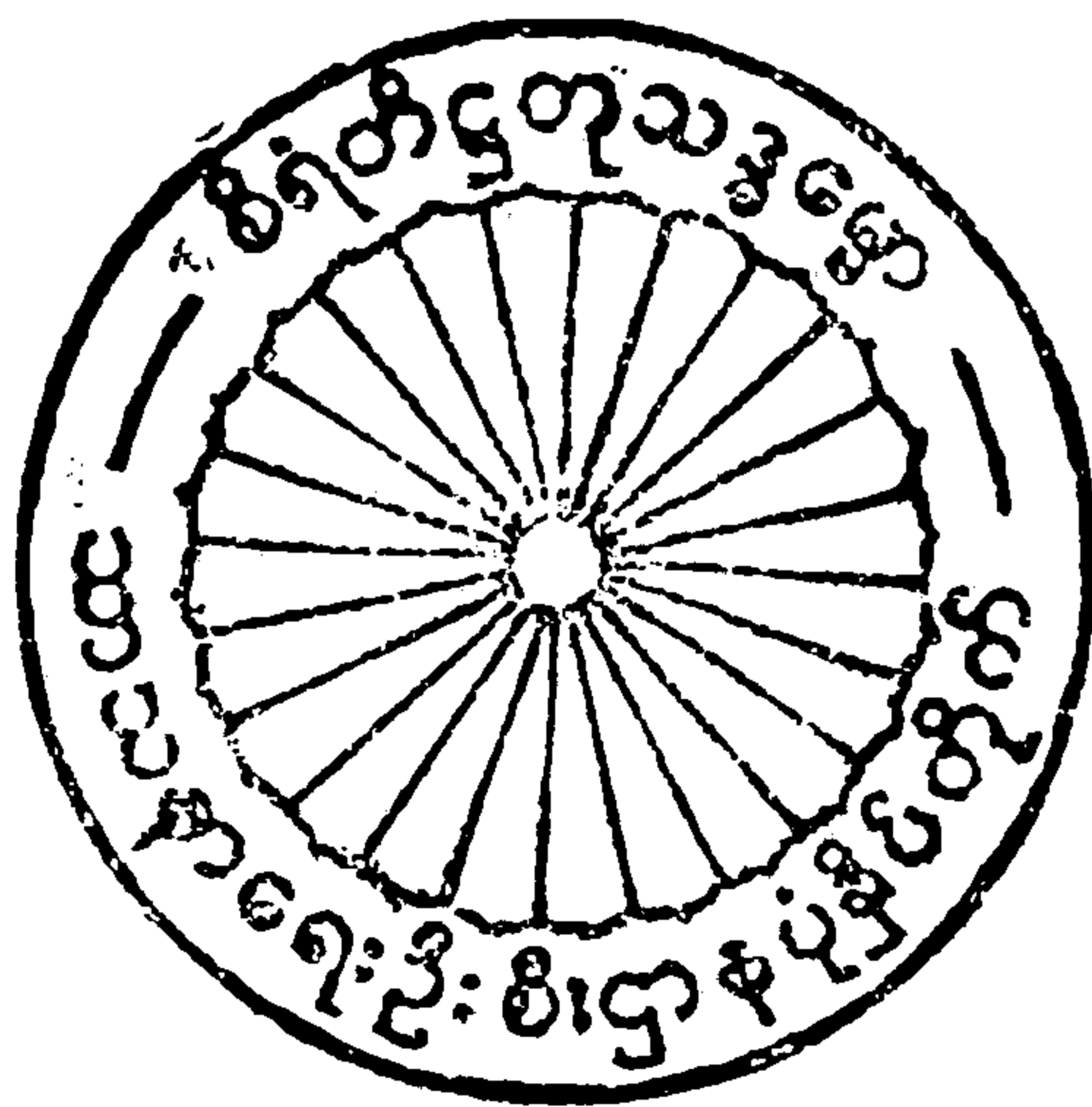
၁၅၉၆၃

ကျေးဇူးတော်ရှင်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

မြို့စုတော်မူသော

ကမ္မဋ္ဌာန်အိပ်ရာ

မြန်မာနိုင်ငံရုံးစိုက်လက် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
သာသနာရေး ဦးစီးဌာန

သာသနာ ၂၅၂၅

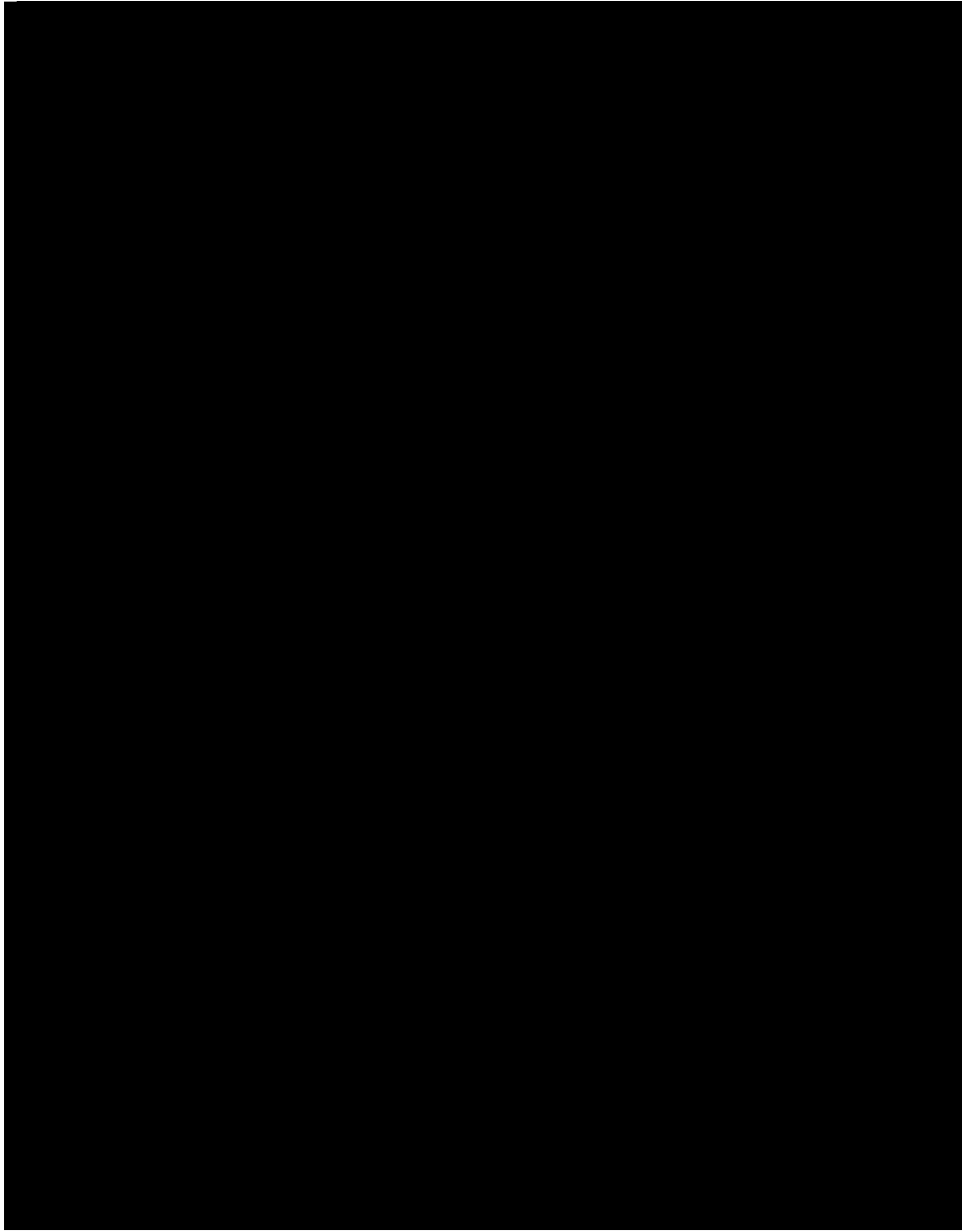
ကောဇာ ၁၃၄၃

ဒီဇင်ဘာ ၁၉၈၁

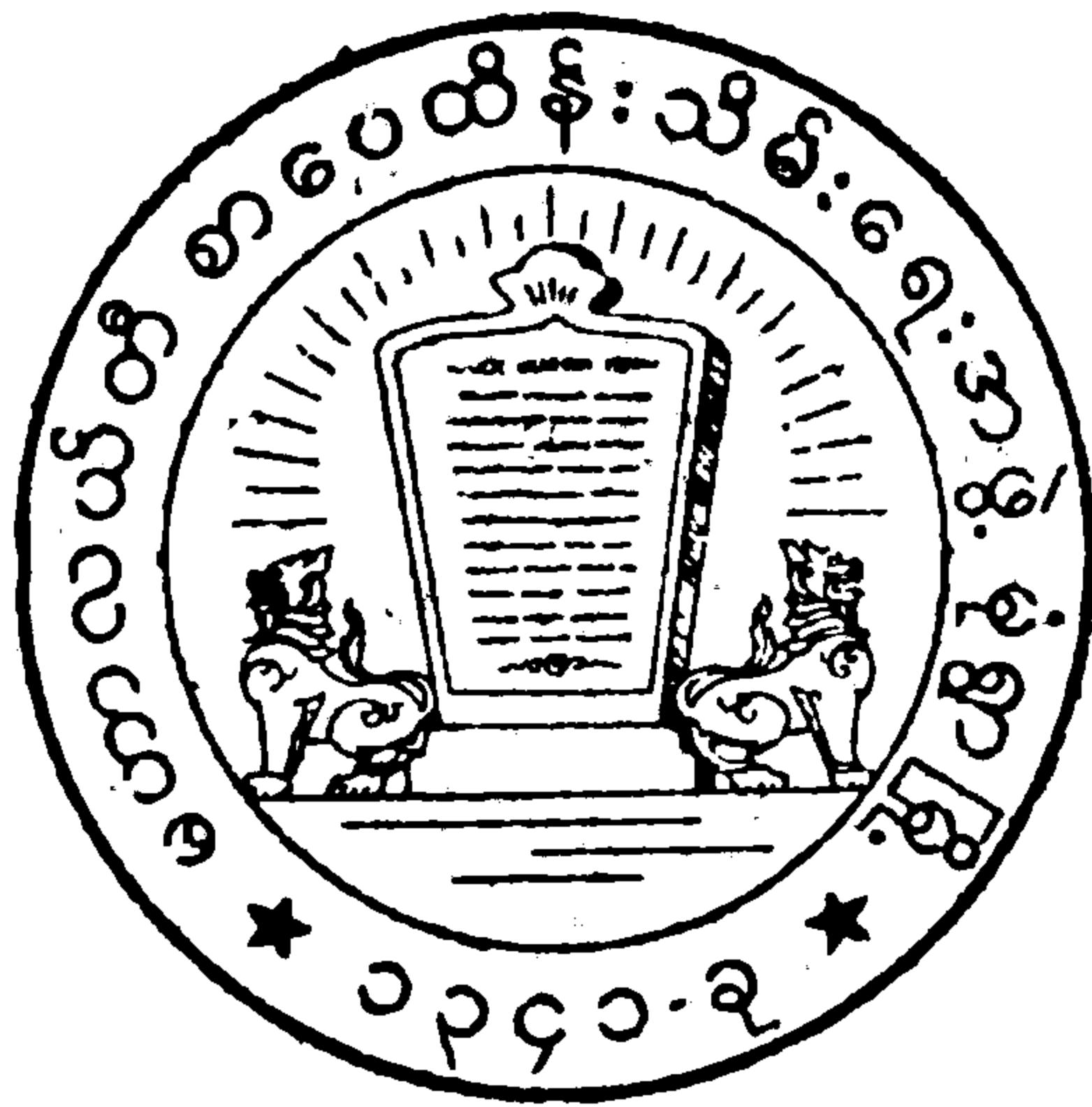
အုပ်စု - ၃၀၀၀

--

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန အတွက်
ရန်ကုန်မြို့၊ ၉၀ - လမ်း၊ အမှတ် - ၁၃ (၉အ)၊
မင်္ဂလာပုံနှိပ်တိုက် (၀၇၉၆) တွင် ဦးကြီးခင်က ပုံနှိပ်၍
လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်မောင်
မှတ်ပုံတင် အမှတ် (၀၂၅၂၇) က ထုတ်ဝေသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင်
'အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ' နှင့် 'ဒီလစ်' ဆွဲတံဆိပ်တော်ရ
လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

**‘လယ်တီစာပေ ထိန်းသိမ်းရေး အဖွဲ့ကြီး’ နှင့်
‘လယ်တီဒီပနီ ဝိသောဓက အဖွဲ့’**

ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

အကြောင်းပြန်ဒါန်း

ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် သံသရာဝဋ်မှ မလွတ်ကြသေးသူ ရှင် လူ့အများတို့၏ ကိုးစားရာ အစစ် နိယျာနိက လမ်းကြောင်းပြ ဖြစ်သော ဒီပနီကျမ်းပေါင်း (၁၀၀) ကျော်တို့ကို ရေးသား ပြုစုတော် မူခဲ့သည်။

ယခုအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူသည်မှာ ၅၇-နှစ် မျှသာ ကြာရှိသေးသည်။ ယင်း ၅၇-နှစ်တာ အချိန်ကာလ အတွင်း၌ လယ်တီ ဒီပနီများကို စာပုံနှိပ်တိုက် ပေါင်းစုံတို့က အဆင့်ဆင့် ကူးယူ ရိုက်နှိပ်ခဲ့ကြသဖြင့် ယခု လယ်တီကျောက်စာတော်မူများနှင့် တိုက်ဆိုင် ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အဘော် ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ် ပျက်စီးသွားလောက်အောင် -

- (က) ချွတ်ချော် မှားယွင်းမှု
- (ခ) စကားလုံးများ၊ ဝါကျများ ကျပျောက် ကျန်ရစ်မှု
- (ဂ) ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ စာနေမှုရင်း မဟုတ်သော အချို့စကားလုံးများ၊ ဝါကျများ အပို ထည့်စွက်ထားမှု

စသည်တို့ကို တွေ့ရှိနေရသည်။

မင်္ဂလာ B ကမ္မဋ္ဌာန

အကြောင်းပြန်ဒါန်း

ယင်းကဲ့သို့ လယ်တီဒီပနီ ကျမ်းစာများ၏ ပျက်စီး ချွတ်ယွင်းမှုများကို ပြန်လည် ပြင်ဆင် စောင့်ရှောက် ထိန်းချုပ်ပေးရန် လယ်တီတိုက်ရှိ ဆရာတော် သံဃာတော် များ၏ အပေါ်၌ တာဝန် ကျရောက်လာ သဖြင့် ၁၃၄၁-ခုနှစ် နယုန်လဆုတ် ၆-ရက်နေ့တွင်—

- မုံရွာမြို့ မဟာလယ်တီတိုက် အဋ္ဌမ ဆရာတော်နှင့် တကွ
- စာချ ဘုန်းတော်ကြီးများ
- ကျောင်းထိုင် ဘုန်းတော်ကြီးများ
- လယ်တီကျောက်စာ ဂေါပကအဖွဲ့မှ ဒါယကာများ
- မုံရွာ - မန္တလေး ရန်ကုန် - သထုံ - ပဲခူး စသော မြို့များမှ စာဝေဝါသနာရှင်များ

ပါဝင်သော ‘လယ်တီစာပေ ထိန်းသိမ်းရေး အဖွဲ့ကြီး’ နှင့် ‘လယ်တီဒီပနီ ဝိသောဓကအဖွဲ့ တို့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။

လယ်တီဒီပနီ ဝိသောဓက အဖွဲ့သည် လယ်တီဒီပနီများကို ကျောက်စာ တော် မူများနှင့် တိုက်ဆိုင်ပြီးနောက် ယုတ္တိသာဓက သဘာဝ အာဂုံ စသည်တို့နှင့် ညှိနှိုင်းကာ မှားယွင်း ချွတ်ချော်မှု မရှိစေရန် အထပ်ထပ် သုတ်သင် ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည်။

ယင်း သုတ်သင် ပြင်ဆင်ပြီး မူကောင်း မူသန့် လယ်တီဒီပနီ ကျမ်းစာ များကို ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာအေး သာသနာရေးဦးစီးဌာန ညွှန်ကြား ရေးမှူးချုပ် ဦးကြည်ညွန့်ကလည်း စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေရန် တာဝန်ယူသည်။

သို့ဖြစ်ရာ လယ်တီဒီပနီ ဝိသောဓကအဖွဲ့သည် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ၇-နာရီမှ ၈-နာရီ မိနစ် ၃၀-အထိ လယ်တီဒီပနီများကို သုတ်သင် ပြင်ဆင် ဝိသောဓက ပြုလုပ်ကြသည်။

အမှုဆောင်ကော်မတီ
လယ်တီစာပေထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့
မဟာလယ်တီတိုက်၊ မုံရွာမြို့။

နိဒါန်း

သုခမံ တေ ပဋိဝိဇ္ဇန္တိ၊ ဝါလဂုံ ဥသုနာ ယထာ။
ယေ ပဉ္စက္ခန္ဓေ ပဿန္တိ၊ ပရတော နော စ အတ္တတော။

(ဝေရဂါထာပါဠိတော်)

ယေ၊ အကြင်သူထိုသည်။ ပဉ္စက္ခန္ဓေ၊ ခန္ဓာငါးပါး ရှာနာမ်တရား တို့ကို။ ပရတော၊ လွင့်စင်ပြင်ပ အနတ္တအားဖြင့်။ ပဿန္တိ၊ မြင်နိုင်ကြ ပေကုန်၏။ အတ္တတော၊ အတွင်းမှန်လှ ကိုယ်အတ္တအားဖြင့်။ နော စ ပဿန္တိ၊ မမြင်ကြကုန်။ တေ၊ ထိုသူထိုသည်။ ဝါလဂုံ၊ သေးမျှင်လှငြား သားမြီးဖျား ကို။ ဥသုနာ၊ မြားဖြင့်။ ပဋိဝိဇ္ဇန္တိ ယထာ၊ ဖောက်ထွင်း ခဲ့လစ် မှန်အောင် ပစ်နှိုက်ကုန်သကဲ့သို့။ သုခမံ၊ သိမ်မွေ့ခဲကပ် ပရမတ်စု ဓာတ်အနုကို။ ပဋိဝိဇ္ဇန္တိ၊ ထိုးထွင်း ဖောက်ခွဲ နိုင်သော သူတို့ မည်ပေ ကုန်၏။

ဤသို့ ဓမ္မသေနာပတိရာထူး တရားစစ်မျိုးကြီး အကျော် ညာပျော် ထေရ်မြတ်၏ မှတ်ချက် ဒေသနာနှင့် အညီ လောကီ အဝင် များဖြင့်ခဲ ကပ် အတတ်မျိုးဟူသမျှ အဋ္ဌာရသစုကို နှုတ်သမျှ အနုစိတ်၍ ကျိတ် လိပ်သေသတ် ထိုးထွင်း၍ တတ်သဖြင့် လောကဓာတ် နယ်ခေတ်ဝယ် တုဘက်ကင်းသူ ဖြစ်စေကာမူ သာသနာဓမ္မ လိုရင်းဆုံးကိစ္စနှင့် နှိုင်းဆ ၍ ယှဉ်စာလျှင် ယင်းများစွာ အတတ်စုသည် ဓာတ်နှုသို့ မခိုက် - အပေါ်ရေ အများပေါက်နိုင်သော တရားကောက် ပညတ်နယ်တွင်သာ တလယ်လယ် ဆိုက်ကြသဖြင့် ဖိုးမထိုက် သုံးမဝင် ကမ္ဘာတိုင်း ကျွမ်း ကျင်သော လမ်းအစဉ်လက်ရိုး အကြမ်းမျိုး နယ်ပါ ဖြစ်၍ စစ်စစ် ချီးမွမ်းထိုက်သည် မဟုတ်ချေ။

ပရမတ္ထအစစ် ဓာတ်နှစ်သေတ္တာ ပစ္စယုပဂ ဓမ္မနိယာမ ရှိသမျှ ရုပ် နာမ်စုကို တခုစီ ခွဲခြမ်း၍ စွဲလမ်းသော ဒိဂ္ဂိစက်ကို စိစိ ညက်ညက်ဖြင့်

နိဒါန်း

မေ့၍ စွဲနေရင်းခတ်စစ်မြင်က မှော်ပြင်ကို ရေမှ ရှားစေလျက် ရေသား စင် အလင်းပေါ်သကဲ့သို့ ရေမှော်သွင် အပေါ်လွှမ်းသော အတ္တအကြမ်း အမြေးခတ်ကို ပရမတ်ဉာဏ်ဖြင့် ရှား၍ မှန်သားကို အလင်းမြင်သကဲ့သို့ ဖြစ်ဖို့အင် အကြောင်းကမ္မ ခေါင်းပြုကာ ဥပါဒ်၍ မြဟွာနတ်လူမပိုင် ပုဂ္ဂိုလ်စွမ်း မထူနိုင်သော မဆီဆိုင် အလေ့ပေါက် သူ့အလျောက် မဖြစ် မစဲသော မမြဲသည့် ခတ်အစုံကို အတတ်ရှုမြင်လာသော် ငါ၏ဟာမဆို ထားပါဘိ ငါတကားစွဲဘို့ရန်မျှ ရှာကြံ၍ ဘယ်မတွေ့ - သိမ်မွေ့ သော ဘဝကိုသာ ဝက်ဝက်ရှု ဖောက်နိုင်သူကိုမှ သယမ္ဘူ နေနတ်က ပုဂ္ဂိုလ် မြတ် ဤတယောက် ဟု ရှေးကောက်တော်မူသည့် ထုံးကို နှလုံးတော် ရိုးရင်း၍ ကြီးခြင်းကြီးကြီးတော်မူလေ့ရှိသော မှီရွာမြို့ လယ်တီဆရာ တော်ဘုရားကြီး သည် များစွာသော လူရှင်စုတို့၏ ဉာဏ်စက္ခုပွင့်လင်း၍ ခတ်အရင်း တရားနုတို့ကို ကိုယ်တိုင်ရှု ကြိုးစားလျှင် ဉာဏ်အားနှင့် လျော်စွာမြင်၍ ရေပြင်တွင် မှော်ကိုရှားသကဲ့သို့ တရားယုတ်သက္ကာယကို ဝေးပအောင် ပယ်လှန်၍ အဖိုးတန် ကျောက်မြတ်ဝယ် ပန်းသိမ်တတ် အရေ ရှုသကဲ့သို့ တရားနု ကျောက်ပရမတ်ကို အထပ်ထပ် အရေ ရွေး၍ စစ်ဆေးကာ ရှုကြရန် ရည်သန်ရင်း စိတ်ထားဖြင့် ရေးသား စီရင်တော်မူအပ်သော ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ ကျမ်းကို ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာအေး သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက် က သိုက်မြိုက်သေချာ အက္ခရာပဒ ဝါကျစကား ရောငြားရှုပ်ပေ့ မရှိစေပဲ ထူးကဲသမှု ကြည့်ရှုကြသူအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် ညွတ်ပျောင်းစေတနာ တိုးတက်ခါဖြင့် သာသ နာရောင် ထွန်းလင်းပြောင်၍ မိုက်မှောင်ဓမ္မ ကွယ်ကာပ၍ ကမ္မဋ္ဌာနာ ရမ္မ ပုဂ္ဂလဝိသေသ ဖြစ်ကြပါစေခြင်း အကျိုးငှာ မင်ကျမင်န ကောင်း မြတ်လှစွာ စေတနာဖြင့် ဝေဆာပျံ့ပျူး မေတ္တာစူး၍ အထူးအားဖြင့် ပုံနှိပ် လုပ်ဆောင်အပ်ပါကြောင်း။

မာတိကာ

အဘိယာစက နှင့် ပဋိညာဉ်
ဒုလ္လဘ ဟူသော အက္ခရာ တံဆိပ်ကြီး

မနုဿတ္တဒုလ္လဘကို ပြဆိုခြင်း

နုခသိခသုတ္တန်
သုဂတိ - ဒုဂ္ဂတိ နှစ်ရပ်
ကာဏကစ္ဆပေါပမသုတ္တန်
အဘိဓမ္မာ ဉာဏဝိဘင်း အဋ္ဌကထာ အရ ပြဆိုပုံ
ဒိဋ္ဌိကို စွန့်ခွာရန်
ဉာဏ်ဆီမီး ရှင်းရန်
ရေ၌ ချအပ်သော ကျောက်ကြီး ဥပမာ
လူ့ပြည် လူ့ရွာ ဘဝပဒေသာ

ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒဒုလ္လဘကို ပြဆိုခြင်း

ဘုရားဖြစ်ရန် ခဲယဉ်းပုံ
ဘုရား နှင့် သာသနာကို ကြုံတွေ့ခဲပုံ
ဘုရားသာသနာနှင့် လူ့အဖြစ်
ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း
ရူပက္ခန္ဓာ
ဝေါဟာရမြေ
ပရမတ်မြေ
မာဆတ်သော ပရမတ် ကလလ
အလွန် နူးညံ့သော မုဒုပရမတ်
ဝိကာရ ရူပုန အပျက်
ဓာတ်မျက်လုံး မရှိသူ၏ အပြစ်

၈

မာတိကာ

ဝါယောဓာတ်၏ လှည့်ပတ်ပုံ	၃၉
ပရမတ်လေကို ဖျက်ရန်	၄၀
ရေမြုပ်ပမာ ရုပ်ခန္ဓာ၏ အပြစ်	၄၁
မဟာဘုတ်လေးပါး မြေအလား	၄၅
သူသတ်ရိုးရာ ဘုတ်လေးဖြာ	၄၈
လေးပါးသော ဓာတုဘာဝနာ ပြီးမှု	၅၂

ဝေဒနာက္ခန္ဓာ စသည်ကို ပြဆိုခြင်း

တဏှာ၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း	၅၇
ဝေဒနာသုံးဝဉ္စ အနိစ္စ ရှုပုံ	၅၈
စေတသိက်ဝေဒနာတို့၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အလုပ်ဖွင့်ပုံ	၆၄
ဝေဒနာ သုံးချက် နှင့် ရေပွက် ဥပမာ	၆၈
ပုထုဇ္ဇန်တို့၏ သူနှမ်းနှင့် တူပုံ	၇၀
ဝေဒနာသုံးပါး သင်တုံးသွားနှင့် တရား ဆင်ပုံ	၇၃

သညာက္ခန္ဓာကို ပြဆိုခြင်း

သညာ၏ ဓမ္မတာ လက္ခဏာ	၇၄
ပညတ် သဘာဝ သဏ္ဍာန သန္တတိ	၇၅
တံလှုပ် နှင့် သမင် ဥပမာ	၇၇
လူနတ် ဗြဟ္မာ ဘုံသုံးရွာနှင့် နှိုင်းရှည့်ပုံ	၇၈
နာမ် ရုပ် ဟူသာရွေ့ ဘုံလေ့ကို ပြီးငွေ့ရန်	၇၉

သင်္ခါရက္ခန္ဓာကို ပြဆိုခြင်း

သင်္ခါရသဘာဝ အမျိုးမျိုး	၈၀
ဂါဟနှင့် စပ်ဖက်၍ မာန်တက်ပုံ	၈၁
ငှက်ပျောတော ဥပမာ	၈၃
သတ္တဝါ ပုထုဇ္ဇန် နှင့် ဆက်ဆံသော ဥပမေယျ	၈၃

အဝိဇ္ဇာကို မကြောက်၍ ဘေးရောက်ရပုံ	၈၄
သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို ချစ်၍ ဘေးဖြစ်ရပုံ	၈၅
ပရိယတ္တိဉာဏ် ဘေးမကယ်နိုင်ပုံ	၈၈
သင်္ခါရဓမ္မ ပျက်လွယ်ပုံ	၈၉

ဝိညာဏက္ခန္ဓာကို ပြဆိုခြင်း

ဝိညာဏ်ခြောက်ပါးတို့၏ မှောက်မှားပုံ	၉၀
ဝိညာဏ်ခြောက်ရပ် နှင့် မျက်လှည့်တတ် ဥပမာ	၉၁
ဓာတ်မျက်မှန်ဖြင့် ရုပ်နာမ်ကို ကြည့်ရှုရန်	၉၃
ပုထုဇ္ဇန်များ မျက်လှည့်ဆရာနှင့် ပေါင်းပုံ	၉၄

အတွင်း အာယတန ခြောက်ပါး

အဇ္ဈတ္တိကာယတနတို့၏ သဘာဝ	၉၈
ဘီလူးရှိသည့် ရွာဆိုးကုန်း ဥပမာ	၁၀၀
ဣန္ဒြေမစောင့်၍ မှောက်မှားရပုံ	၁၀၃

အပြင် အာယတန ခြောက်ပါး

ဗာဟိရာယတန သဘာဝ	၁၀၆
ရွာဖျက်ခေးပြ ဥပမာ	၁၀၇
ဗောဓိပက္ခိယကို ခေးပြ ဖျက်ပုံ	၁၀၈

ဓာတ် ၁၈-ပါးကို ပြဆိုခြင်း

ဓာတ် တဆဲ့ရှစ်ပါး	၁၁၀
တဏှာသင်္ခယသုတ္တန်	၁၁၄
ဓာတ် တဆဲ့ရှစ်ပါး ခွဲနည်း	၁၁၅
ဓာတ်အိမ် ဓာတ်အိုး	၁၁၈
စက္ခုဝိညာဏဓာတ်ကို သိရန်	၁၂၀
စက္ခု နှင့် ဟဒယဓာတ်	၁၂၁

ဓာတ်တို့၏ ဆန်းကြယ်ပုံ	၁၂၅
ရုပ်အကြည် ငါးရပ် နှင့် ဝိညာဏဓာတ်	၁၂၇
ဟဒယဝတ္ထု၌ ထိသိမှု အထွေထွေ	၁၃၀
ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် နှစ်ရပ်	၁၃၂
ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုရန်	၁၃၄
စက္ခုဝိညာဏဓာတ်၏ သဘော	—	၁၃၆
သဒ္ဓါ စသော ဓာတ်အများ	၁၄၀
ဝိပဿနာ အားထုတ်ခြင်း၏ အကျိုး	၁၄၅
လောဘမှု၏ ဥပမာ	၁၄၆
မီးခြစ် နှင့် မီးခြစ်တံ ဥပမာ	၁၄၇
မီးစာ နှင့် မီးခြစ်တံ ဥပမာ	၁၄၇
ကံသုံးလီ၏ အဓိပ္ပာယ်	၁၄၈
မိန်းမ၏ အဆင်းဓာတ် လက်နက် စူးဝင်ပုံ	၁၄၈
ကံသုံးပါး၏ ဗီဇမူလကို ဖြတ်ရန်	၁၅၀

လက္ခဏာရေး သုံးပါး စသည်ကို ပြခြင်း

လက္ခဏာဝိမောက္ခ ရောပြွမ်းပုံ	၁၅၄
ဝိမောက္ခ သုံးဖြာ နှင့် လက္ခဏာ သုံးသွယ်	၁၅၄
ဝိပဿနာသုံးပါး၌ အချက် ကျ မကျ	၁၅၆
ကိလေသာ၏ နိုင်ငံကြီး သုံးရပ်	၁၅၇
အုပ်စိုးသော ဓမ္မ	၁၅၈
နိမိတ္တမြို့ကြီး၌ အုပ်စိုးသော မာနကို ပယ်ရန်	၁၅၈
ပဏိဟိတမြို့၌ တဏှာ	၁၆၀
အတ္တဇီဝ ဒိဋ္ဌိကို ပယ်ရန်	၁၆၁
နိုင်ငံကြီး သုံးချက်ကို ဖြိုဖျက်ရန်	၁၆၂
နိဂုံး	၁၆၃

ကမ္မဋ္ဌာန ဒီပနီ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

အဘိဃာဓက နှင့် ပဋိညာဉ်

သက္ကရာဇ် ၁၂၆၅-ခု ဝါဆိုလ အတွင်း ရန်ကုန်မြို့မှ မုဏ္ဍိရာမြို့သို့ လာရောက်၍ မုဏ္ဍိရာမြို့ အနောက်တောင် ခရီး မြန်မာ တတိုင်ကျော် အကွာ လက်ပံတောင်းတောင် ဝါဆိုစကြိုကျောင်း၌ ဝါတွင်း သုံးလ ပတ်လုံး ဥပုသ် စောင့်ထိန်းလျက် သမထ ဝိပဿနာ တရားများကို ကြိုးစား အားထုတ်၍ နေသူ ရန်ကုန်မြို့ ပုဇွန်တောင် တောင်လုံးပြန်ရပ်နေ ဓာတ်ဆရာကြီး - ဆရာမြို့ သည် 'ရံခါရံခါ မိမိ နာခံ မှတ်သားရသော တရားဓမ္မများကို မိမိ ကဲ့သို့ ပညာရှိ သူတော်ကောင်း အများတို့လည်း ကြားနာ သိမှတ် ကြစေရန် စာအုပ်ရေးတင် စီရင် ချီးမြှင့်ပါစေလို ကြောင်း' နှင့် တောင်းပန် လျှောက်ထားအပ်သည် ဖြစ်၍ ဒုလ္လဘတရား

၂

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

ငါးပါး၊ ခန္ဓာငါးပါး၏ ဥပမာ အကျယ် - အတွင်း အာယတန ငါးပါး၊ အပ အာယတန ငါးပါးတို့၏ ဥပမာ အကျယ် စသည်ဖြင့် အထက် ရိုက်ထုတ်သော စာအုပ်များမှာ မပါ ကျန်ရှိသော တရား အချက်များကို ရေးသား ပြဆိုပေအံ့သတည်း။

ဒုလ္လဘ ဟူသော အက္ခရာ တံဆိပ်ကြီး

ဒုလ္လဘတရား ငါးပါး ဆိုသည်ကား အကြင် မူလတရား ငါးပါးကို တွေ့ကြုံ ရရှိခဲ့သည်ရှိသော် အလွန် မြင့်မြတ် ကြီးကျယ်သော အကျိုး အာနိသံသ အနန္တကို ရယူနိုင်၏။ ထိုမူလတရား ငါးပါးကို လောက၌ အများ ကြားသိ သတိရရှိစေကြရန် ကမ္ဘာတန်းဆာ အက္ခရာတံဆိပ်ကြီး ပြု၍ ဘုရား အစရှိသော ပညာရှိကြီးတို့ ဒုလ္လဘတရား ငါးပါးဟု နတ်လူ အများ သိထင်ရှားအောင် ထုတ်ဖော် မြှောက်ကြား ထားတော်မူကြကုန်၏။ ထို မူလတရားကြီး ငါးပါးကို ဒုလ္လဘတရား ငါးပါး ဆိုသည်။

အကျိုး အာနိသံသ အနန္တကို အရ ယူနိုင်ကြရန် ထုတ်ဖော် မြှောက်ကြား ထားတော်မူခဲ့ရင်း ဖြစ်၍လည်း ထိုအကျိုး အာနိသံသ အနန္တကို ရယူနိုင်ကြသော သူတို့သည် သာလျှင် ထိုထိုဒုလ္လဘကို တွေ့ကြုံကြရသူ မည်ကုန်၏။ အကျိုး အာနိသံသ အနန္တကို မရမယူနိုင်ကြသော သူတို့သည် ထိုထိုဒုလ္လဘကို တွေ့ကြုံကြရသူ ဟူ၍ မဆိုစလောက်ကုန်။

ဒုလ္လဘတရား ငါးပါးတို့တွင် မနုဿတ္တ ဒုလ္လဘကို ရှေးဦးစွာ ပြဆိုရာ၏။

- လူအဖြစ် အဘယ်သို့ ရခဲ့သနည်း။
- လူ့အဖြစ်ကို ရခဲ့သည် ရှိသော် အဘယ်သို့သော အကျိုး အာနိသံသ အနန္တကို ရယူနိုင်ကြလေသနည်း။

အမေး ပုစ္ဆာ ၂ - ချက်။

နဝသိခသုတ္တန်

မနုဿတ္တ ဒုလ္လဘကို ပြဆိုခြင်း နဝသိခသုတ္တန်

‘လူ၏ အဖြစ်ကို အဘယ်သို့ ရခဲသနည်း’ ၏ အဖြေကား—

မြတ်စွာဘုရားသည် လက်သည်းတော်ပေါ်၌ မြေမှုန့်ငယ်တို့ကို တင် ထားတော်မူ၍— ‘ရဟန်းတို့ - မဟာပထဝီမြေကြီးမှာ ရှိနေသော မြေမှုန့်စု နှင့် ငါ၏လက်သည်းတော်ပေါ်တွင် တင်ရှိသော မြေမှုန့်စုသည် အဘယ်က များသနည်း’ ဟု မေးတော်မူ၏။ ‘နှိုင်းရှည့်ခြင်းငှာပင် မထိုက်၊ လက် သည်းတော်ပေါ်ရှိ မြေမှုန့်စုကား အလွန် နည်းလှပါ၏။ မဟာပထဝီမှာ ရှိနေသော မြေမှုန့်စုကား အလွန်တရာ များလှပါ၏’ ဟု လျှောက်ကြကုန် ၏။ ။ ထိုအခါ— ‘ရဟန်းတို့ - ဤသုဂတိဘုံမှ စုတေကြသူ အပေါင်းတို့ တွင် သုဂတိဘုံသို့ ရောက်နိုင်သူတို့ကား လက်သည်းတော်ပေါ်တွင် တင်ရှိ သော မြေမှုန့်အလားကဲ့သို့ အလွန် နည်းပါးလှ၏။ အပါယ်ဘုံသို့ ရောက် ကြသူတို့ကား မဟာပထဝီရှိ မြေမှုန့်အလားကဲ့သို့ အလွန်တရာ များလှ၏’ ဟု ဟောတော်မူပေ၏။ ။ ဤသုတ္တန်ကို ‘နဝသိခသုတ်’ ဟု ခေါ်တွင် ထင်ရှား၏။ အလွန်တရာ များပြားလှသည့်အတွက်ကြောင့် မဟာပထဝီရှိ မြေမှုန့်ကို ဥပမာပြုတော်မူသည်ဟု သိရ၏။

ဤသုတ်ကို မြော်ထောက်၍ တယောက် တယောက်သော သတ္တဝါ ၏ အနမတဂ္ဂ အတိတ် သံသရာ၌ ကျင်လည်၍ လာခဲ့ရာ သုဂတိ ဒုဂ္ဂတိ ဘဝ အလားကိုလည်း သိမြင်နိုင်ရာ၏။ အဘယ်ကဲ့သို့ သိမြင်နိုင်ရာသနည်း။ သုဂတိဘုံ၌ ငါဖြစ်ခဲ့သော ဘဝစုကား လက်သည်းတော်ပေါ်ရှိ မြေမှုန့် အလားကဲ့သို့ အလွန် နည်းပါးလှ၏။ ဒုဂ္ဂတိဘုံ၌ ငါဖြစ်ခဲ့သော ဘဝတို့ ကား မဟာပထဝီရှိ မြေမှုန့်အလားကဲ့သို့ အလွန် များပြားလှကုန်၏ဟု သိမြင်နိုင်ရာ၏။ ။ ထိုစကား မှန်၏။ အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ ကျင်လည်၍ လာခဲ့သော တယောက် တယောက်သော သတ္တဝါ၏ သုဂတိဘဝသည် ဤ မျှလောက် နည်းပါးသည့် အတွက်ကြောင့်သာလျှင် သုဂတိဘုံရှိ သတ္တဝါ

၁။ နိဒ္ဒါနုဂ္ဂသံယုတ္တ၊ ပု။ ၅၁ - ၅၅၄။

ခပ်သိမ်းကို အကုန် ပေါင်းစု၍ အချုပ်တရား ဟောကြားရာ၌ သုဂတိ
ဘဝသို့ ရောက်နိုင်သူ ထိုမျှလောက် နည်းပါးခြင်း ဖြစ်နိုင်လေသတည်း။
အနာဂတ် သံသရာမှာ ကျင်လည်ကြရာ၌လည်း ဤနည်း အတူ သိကြ
လေ။ ။ ဤကား နာသိခသုတ္တန် ဒေသနာတော် အရကို ဖော်ပြသော
အချက်တည်း။

ထိုသုတ္တန် ဒေသနာတော် အတိုင်း သိမြင် ယုံကြည်နိုင်ရန် အချက်
ကို ပြဆိုအံ့။ ။ စိတ္တက္ခဏ မည်သည် မျက်တောင်တခတ် လျှပ်တပြက်
ခန့် ကာလ၌ ကုဋေ တသိန်းမက အဖြစ်မြန်သည်ဟူ၍ ကျမ်းဂန် ဆိုရိုး
ရှိ၏။

သဗ္ဗေ တေ အဓောဂင်္ဂမနိယာ၊
သဗ္ဗေ တေ ဥပရိဘာဂင်္ဂမနိယာ။^၁

(သလ္လေခသုတ် ပါဠိတော်)

သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ တေ၊ ထိုအကုသိုလ် ဟူသမျှတို့သည်။
အဓောဂင်္ဂမနိယာ၊ အောက်သို့ စုန်ဘို့ချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊
အလုံးစုံကုန်သော။ တေ၊ ထိုကုသိုလ်ဟူသမျှတို့သည်။ ဥပရိဘာဂင်္ဂမနိ-
ယာ၊ အထက်သို့ ဆန်ဘို့ချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဇနက သတ္တိအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဥပနိဿယ သတ္တိအားဖြင့်လည်း
ကောင်း အကုသိုလ် ဖြစ်အံ့၊ တခု တခုသော စိတ္တက္ခဏသည် တခု တခု
သော ဒုဂ္ဂတိဘဝကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ ။ ကုသိုလ် ဖြစ်အံ့၊ တခု တခုသော
စိတ္တက္ခဏသည် တခုတခုသော သုဂတိဘဝကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ ဤကား
အဘိဓမ္မာ အရိုးတည်း။ ။ သုဂတိသံဃ် ၍ ကြကုန်သော လူ နတ် သတ္တ
ဝါ အပေါင်းတို့၏ စိတ်ကို အမှန်းအဆအားဖြင့် အကုန် ပေါင်းစု၍
ထောက်မြော်သည် ရှိသော် ကုသိုလ် စိတ္တက္ခဏသည် လက်သည်းတော်
ပေါ်ရှိ မြေမှုန့် အစု အလား အလွန် နည်းပါးရာ၏။ အကုသိုလ် စိတ္တက္ခ-
ဏသည် ဟောပယဝီမှာ ရှိနေသော မြေမှုန့် အစု အလား အလွန် များ
ပြားရာ၏။ ။ အနမတဂ္ဂဘဝ သံသရာ တခုလုံးမှာ ဤနည်းတူချည်းမှတ်။

၁။ မူလ(ဣန္ဒာဝေ) ပါ။ နှာ - ၅၄။

သုဂတိ ဒုဂ္ဂတိ နှစ်ရပ်

မိမိ မိမိတို့ ကိုယ်မှာ တနေ့ တနေ့ အဘို့တွင် ခြောက်ဒွါရတို့၌ အချည်းနှီးသော မြင်မှု ကြားမှု စသည် နှင့် အကျိုးရှိသော မြင်မှု ကြားမှု စသည်သည် အဘယ်က အလွန် များသနည်းဟု စေ့စေ့စပ်စပ် ရှုမြော် ချစ်ချစ်၍ စမ်းလျှင် သိသာ ထင်ရှားပါ၏။

ဤကား ကုသိုလ်ဖြစ်မှု အကုသိုလ်ဖြစ်မှုနှင့် ထောက်မြော်၍ နေသော သုတ္တန် ဧဒသနာတော် အတိုင်း သိမြင် ယုံကြည်နိုင်ချ် အချက် တည်း။

သုဂတိ ဒုဂ္ဂတိ နှစ်ရပ်

သုဂတိဘုံမှာ ရှိနေသော သတ္တဝါစု နှင့် ဒုဂ္ဂတိဘုံမှာ ရှိနေသော သတ္တဝါစုကို ထောက်မြော်၍လည်း သိမြင် ယုံကြည်နိုင်ရာ၏။ ။ သုဂတိဘုံ၌ နတ် ဗြဟ္မာတို့၏ ကိုယ်သဏ္ဍာန်သည် သုံးဂါဝုတ်မျှ ရှိ၏။ မြန်မာတိုင်အားဖြင့် လေးတိုင်ခွဲကို သုံးဂါဝုတ် ဆိုသည်။ ။ ဘုံဗိမာန်တို့ကား ၁၂ - ယူဇနာ၊ ၁၅ - ယူဇနာ၊ ယူဇနာ - ၂၀၊ ယူဇနာ - ၃၀၊ ယူဇနာ - ၆၀ စသည် ရှိ၏။ တခုတခုသော ဘုံဗိမာန်သည် ငါတို့မြန်မာနိုင်ငံ၌ အလုံမြို့ကြီး ဒီပဲရင်းနယ်မြို့ကြီး တခု တခုမျှ မက ကြီးကျယ်၏။ နေဗိမာန် တခုသည်ပင်လျှင် ငါတို့ မြန်မာနိုင်ငံမျှ မက ကြီးကျယ်၏။ ထို့ကြောင့် သုဂတိဘုံသည် ဘုံနယ်သာ အလွန် ကျယ်၍ ဘုံနေသတ္တဝါ အရေအတွက်ကား အလွန် နည်းပါး၏။ ။ ဒုဂ္ဂတိဘုံသည်ကား ဘုံနယ်လည်း အလွန် ကျယ်၏။ ။ ဘုံနေသတ္တဝါ အရေအတွက်လည်း အလွန် များပြား၏။ ။ လူ့ဘုံ နတ်ပြည် ၆ - ထပ် နတ်ဘုံ ရူပဗြဟ္မာ ၁၆ - ဘုံ အရူပဗြဟ္မာ ၄ - ဘုံ အလုံးစုံကို ပေါင်းသော် သုဂတိ ၂၇ - ဘုံ ဖြစ်၏။ ငါတို့ စကြာဝဠာတွင် သုဂတိ ၂၇ - ဘုံရှိ သတ္တဝါတို့ကို တယောက်မကျန် အကုန် ရေတွက်သော်လည်း ငါတို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ် ခေါ်သော သတ္တဝါတမျိုးကိုမျှ အရေအတွက်အားဖြင့် မမှီနိုင်ရာ။ ။ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ် သတ္တဝါမျိုးမှ တပါး ငါတို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်း၌ အညာပြည်

အောက်ပြည် ရေသတ္တဝါ အမျိုး အနန္တ ကုန်းသတ္တဝါ အမျိုး အနန္တ ကျန်ရှိသေး၏။

ငါတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှ အလွတ် ငါတို့ စကြဝဠာတိုင်းရှိ ကျွန်းကြီး လေးကျွန်း ကျွန်းငယ် နှစ်ထောင် တောင်ကြီး တောင်ငယ် အနန္တ တောကြီး တောငယ် အနန္တ - မြို့နယ် ရွာနယ် အနန္တတို့၌ ရှိနေကြသော ကုန်းသတ္တဝါ တိရစ္ဆာန်အမျိုး အနန္တ အနန္တ တို့သည်လည်းကောင်း။ ။ အိုင်ကြီး အိုင်ငယ် အနန္တ - မြစ်ကြီး မြစ်ငယ် ချောင်းကြီး ချောင်းငယ် မြောင်းကြီး မြောင်းငယ် တွင်းကြီး တွင်းငယ် အနန္တ - မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး လေးစင်း သီတာ သမုဒ္ဒရာကြီး ခုနစ်စင်းတို့၌ ရှိနေကြကုန်သော ရေ သတ္တဝါ တိရစ္ဆာန်အမျိုး အနန္တ အနန္တ တို့သည်လည်းကောင်း ကျန်ရှိ ကုန်သေး၏။ တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါတို့နှင့် နှိုင်းစာ၍ ကြည့်ခဲ့လျှင်ပင် သုဂတိ ၂၇ - ဘုံရှိ သတ္တဝါစုသည် လက်သည်းတော်ပေါ်တွင် တင်ရှိသော မြေမှုန့်စု အလား အလွန် နည်းပါးပုံ - တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါတို့သည်မူကား မဟာပထဝီမှာ ရှိနေသော မြေမှုန့်စု အလား အလွန်ဘရာ များပြားပုံ များကို ယုံကြည်နိုင်ရာ၏။

ထိုမှတစ်ပါး ဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်းကြီးကဲ့သို့ ယူဇနာ တသောင်း တသောင်း စီ အကျယ် ရှိ၍ အထက် အောက် ယူဇနာ တသောင်း ငါးထောင်စီ ကွာခြားလျက် တည်ရှိကြသော ငရဲကြီး ရှစ်ပြည်ထောင်တို့တွင် အောက် ဆုံး ဖြစ်သော ငရဲကြီးကား မဟာအဝီစိ ငရဲကြီးတည်း။ ။ အဘယ့် ကြောင့် မဟာအဝီစိ ခေါ်သနည်းဆိုသော် ဝါးကျည်တောက် အတွင်း၌ သိပ်နက်၍ ထားအပ်သော မုန်ညှင်းစေ့တို့ ကဲ့သို့ ငရဲသူ ငရဲသား သတ္တ ဝါတို့၏ အခြား အကွက်လပ် မရှိ၊ ပြည့်နက်၍ နေသောကြောင့် အဝီစိ ငရဲ ခေါ်သည်ဟု အဋ္ဌကထာ ကြီးတို့၌ ဖွင့်ကြကုန်၏။ ။ ထိုအဝီစိ ငရဲ ကြီးကိုမူကား အကုသိုလ်ကံ ကြီးလှသော သူတို့မှသာ ကျရောက်ကြကုန် ၏။ ။ အကုသိုလ်ကံ ကြီးလှသော သူတို့မှ ကျရောက်ကြကုန်ရာ မဟာ အဝီစိ ငရဲကြီးမှာပင် ငရဲသူ သတ္တဝါတို့ ထိုမျှလောက် ပြည့်လေ၏။ ။ ထိုအောက် ပေါ့လျော့သော အကုသိုလ်ကံ သာမန်တို့နှင့်ပင် ကျရောက်

သုဂတိ ဒုဂ္ဂတိ နှစ်ရပ်

နိုင်ကြရာ ဖြစ်ကုန်သော အထက်ထက်သော ငရဲကြီး ခုနစ်ပြည်ထောင် တို့မူကား ငရဲသူ သတ္တဝါတို့ အဘယ်မျှလောက် ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေ ကြကုန်သနည်းဟု ဆင်ခြင်မိကုန်ရာ၏။

ထိုမှတစ်ပါး ထိုထို တောအနန္တ တောင်အနန္တတို့၌ ရှိကြကုန်သော ငရဲဘုံစု သမုဒ္ဒရာ အလယ် ကျွန်းငယ်တို့၌ ရှိကြကုန်သော ငရဲဘုံစု - စကြ ဝဠာ သုံးခုတို့၏ ဆိုင်ရာ အပေါက်အကြား၌ ရှိကြကုန်သော လောကန္တ ရိက်ငရဲဘုံစု ကျန်ရှိကုန်သေး၏။ ။ ထိုအတူ ပြိတ္တာဘုံ အနန္တ အသုရကယ် ဘုံအနန္တတို့သည် ကျန်ရှိကုန်သေး၏။ ။ ဤသို့သော မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ အလား ထင်ရှားသော အချက်ကြီးတွေကို တွေ့မြင် ကြားသိကြရကုန်သဖြင့် သုဂတိ ၂၇ - ဘုံရှိသတ္တဝါတို့ကား လက်သည်းတော်ပေါ်တွင် တင်ရှိသော မြေမှုန့် စုအလား အလွန် နည်းပါးလှကုန်၏။ အပါယ် ဒုဂ္ဂတိ လေးဘုံရှိ သတ္တဝါ တို့သည်မူကား မဟာပထဝီမြေကြီးမှာ ရှိနေသော မြေမှုန့်စုအလား အလွန် တရာ များပြားလှကုန်၏ဟု သိမြင် ယုံကြည်နိုင်ကုန်ရာသည်။ ။ အနမတဂ္ဂ သံသရာ ကမ္ဘာတိုင်း ကမ္ဘာတိုင်းတို့၌လည်း ဤနည်းတူပင် သိမြင် ယုံကြည် နိုင်ကုန်ရာသည်။ ။ ထိုသို့ သိမြင်ယုံကြည်ကြကုန်သည် ရှိသော် အနမတဂ္ဂ သံသရာတွင် တယောက် တယောက်သော သတ္တဝါအားလည်း သုဂတိ ဘုံမှာ ဖြစ်ရသော ဘဝ အရေအတွက်ကား လက်သည်းတော်ပေါ်တွင် တင်ရှိသော မြေမှုန့်စုအလား အလွန် နည်းပါးလှ၏။ ဒုဂ္ဂတိဘုံမှာ ဖြစ်ရ သော ဘဝ အရေအတွက်တို့သည်ကား မဟာပထဝီမှာ ရှိနေသော မြေမှုန့်တို့အလား အလွန်တရာ များပြားလှကုန်၏ဟု သိမြင် ယုံကြည်ကြ ကုန်ရာသည်။

ဤကား နခသိခသုတ္တန် ဒေသနာတော်ဖြင့် သိအပ်သော မနုဿတ္တ ဒုလ္လဘ အရ လူ့အဖြစ် ရခဲပုံကို ပြဆိုချက်တည်း။

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

ကာဏကစ္ဆပေါပမသုတ္တန်

ယခုအခါ မဇ္ဈိမနိကာယ် ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော် ဗာလပဏ္ဍိတ သုတ္တန်^၁ ဒေသနာတော်၌ လိပ်ကာဏ်း ထမ်းပိုး ဥပမာဖြင့် ဟောတော်မူသော မနုဿတ္တဒုလ္လဘကို ပြဆိုပေအံ့၊ အဘယ်သို့ ဟောတော်မူသနည်း ဟူမူ ကား—

‘ရဟန်းတို့— ဥပမာဆိုသည် ရှိသော်ကား ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း ကျွန်းငယ် နှစ်ထောင်တို့၏ ပြင်ဘက်၌ တည်ရှိသော အနက်ယူဇနာ ရှစ်သောင်း နှစ်ထောင် - အနံယူဇနာ ရှစ်သောင်း နှစ်ထောင် - အလျား ယူဇနာ သုံးသန်း ခြောက်သိန်းကျော် ရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးသည် ရှိ၏။ ။ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၏ တောင်ဘက်မျက်နှာ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ အလယ်၌ အပေါက်တခုသာ ရှိသော ရထားထမ်းပိုးငယ် တခုသည် ရှိလေရာ၏။ ထိုထမ်းပိုးငယ်သည် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လေဆောင်ယူရာ မျောပါလွင့်ပါး၍ နေလေရာ၏။ ဥတ္တရ ကုရုကျွန်း၏ မြောက်ဘက်မျက်နှာ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ အလယ်၌ မျက်စေ့ နှစ်ဘက် အစုံပျက်သော လိပ်ငယ်တခုသည် ရှိလေရာ၏။ သမုဒ္ဒရာ၏ အတွင်း၌ ရောက်မိ ရောက်ရာ သွားလာ၍ နေလေရာ၏။ အနှစ်တရာမှ တခါ အနှစ် တထောင်မှတခါ သမုဒ္ဒရာ ရေမျက်နှာသို့ ဦးခေါင်း ပေါ်လေရာ၏။ ထိုသို့ လိပ်ကာဏ်းငယ်၏ ဦးခေါင်းသည် ထိုထမ်းပိုးငယ်၏ အပေါက်မှာ စုပ်မိရာသောအခွင့်သည် ရှိ၏လော’ ဟု ရဟန်းတို့ကို မေးတော်မူ၏။ ။ ‘စုပ်မိရာသော အခွင့်ပင် မရှိနိုင်ရာပါ။ သို့သော်လည်း ကမ္ဘာမည်သည် အလွန်တရာ ရှည်ကြာလှသည် ဖြစ်ပါ၍ လိပ်ကာဏ်းငယ်လည်း မသေမပျောက်ပါမူ — ထမ်းပိုးငယ်လည်း မပုပ်မဆွေး တည်ရှိပါမူ — နှစ်ပေါင်း အသင်္ချေ ကြာမြင့်လေရာ တရံတခါ၌ စုပ်မိသော် စုပ်မိရာပါသေး၏ ဘုရား’ ဟု လျှောက်ထားကြကုန်၏။

‘ရဟန်းတို့— ဤအမှုထက် ခဲယဉ်းသော အမှုသည် ရှိလေ၏။ ဤလူ့ပြည်မှ စုတေ သေလွန်၍ အပါယ်သို့ ကျရောက်သော သူ၏ ဤလူ့ပြည်

၁။ မဇ္ဈိမပဏ္ဍာသပါဠိတော်၊ ဗာလပဏ္ဍိတသုတ်၊ နှာ - ၂၀၇။

ကာဏကစ္ဆပေါပမသုတ္တန်

သို့ တဖန် ပြန်လာရန် အရေးသည် ထိုလိပ်ကာဏ်း ထမ်းပိုး စွပ်မိရာ အရေးထက် အဆ အရာမက အဆ အထောင်မက ခဲယဉ်းလှချေ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုသော် အပါယ်ဘုံတို့၌ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုခြင်း မည်သည် မရှိ၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ် ဟူ၍ပင် မသိကြကုန်၊ အချင်းချင်း နိုင်ရာနိုင်ရာ သတ်ဖြတ် ညှဉ်းပန်းမှု - နိုင်ရာနိုင်ရာ ဖမ်းယူ ကိုက်စားမှု တို့သည်သာ ရှိကြကုန်ရာ၏ ' ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

ဤ ဒေသနာတော်ဝယ် သိမြင် ယုံကြည်နိုင်ကြရန် ယုတ္တိကား။ ။
 လောက၌ အကြင် သတ္တဝါတို့သည် ကုသိုလ်ကို စော၍ သေကုန်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် သုဂတိဘုံသို့ လားကြကုန်၏။ အကြင်သတ္တဝါတို့ သည် အကုသိုလ်ကို စော၍ သေကုန်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် ဒုဂ္ဂတိဘုံသို့ လားရကုန်၏။ ။ဤကား အဘိဓမ္မာ ရိုးရာတည်း။

မသေမီ ရှေးအဘို့၌ ထိုထိုကုသိုလ်ကို လေ့ကျက်၍ နေကြကုန်သော သူတို့သည်ပင်လျှင် သေရန် ဒုက္ခနှင့် တွေ့ကြုံသော အခါ၌ ကုသိုလ်ကို စောနိုင်ကြရန် အလွန် ခဲယဉ်းကြကုန်သေး၏။ မသေမီ ရှေးအဘို့၌ ကုသိုလ် ဟူ၍ပင် မသိကြကုန်မူ၍ လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မောဟစိတ်တို့နှင့်သာ နေ့ ရက် နှစ် လ ကုန်ရှာကြကုန်သော အပါယ်ဘုံသားတို့အား ကုသိုလ် ကိုသာ စော၍ သေနိုင်ရန် အခွင့် ဘယ်မှာ ရှိကုန်တော့အံ့နည်း။ ။ငါတို့ မြန်မာနိုင်ငံ အတွင်း၌ တနေ့ တနေ့တွင် သေဆုံးကြကုန်သော ကုန်း တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါတို့သည် အသင်္ချေ များစွာ ရှိကုန်ရာ၏။ ရေတိရစ္ဆာန် သတ္တဝါတို့သည် အသင်္ချေ များစွာ ရှိကုန်ရာ၏။ ထိုသတ္တဝါ အပေါင်း တို့၌ ကုသိုလ်ကို စော၍ သေနိုင်ရာသော သတ္တဝါမည်သည်ကား ရှာကြံ ၍မရ ရှားပါးလှ၏။

အပါယ်ဘုံသို့ ရောက်ကြကုန်သော သူတို့ မည်သည် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ဟူသော ကုသိုလ်မေတ္တတို့နှင့် တဘဝထက် တဘဝ ကွာဝေး ၍ သွားကြကုန်၏။ အကုသိုလ် မေတ္တတို့သည် တဘဝထက် တဘဝ ဝန်လေး၍ သွားကြကုန်၏။ တဘဝထက် တဘဝ မိုက်မဲ တွေ့ဝေ၍သာ

သွားကြကုန်၏။ တဘဝထက် တဘဝ နစ်၍ နစ်၍သာ သွားကြကုန်၏။
တဘဝထက် တဘဝ မြုပ်၍ မြုပ်၍သာ သွားကြကုန်၏။

ဥပမာ ဆိုသည် ရှိသော်ကား သိန်း သန်း ကုဋေ မျှသော ကျောက်
တိုင် ကျောက်လုံးတို့ကို မဟာသမုဒ္ဒရာ ရေအပြင်မှာ ပစ်ချအပ်ကုန်သည်
ရှိသော် အစဉ်အတိုင်းသာ နစ်ကြလေကုန်ရာ၏။ မြုပ်ကြလေကုန်ရာ၏။
တခုသော ကျောက်တိုင် ကျောက်လုံးမျှ ပေါ်တက်၍ လာသည်ဟု မရှိ
နိုင်လေရာ။ ။ ဤသို့သော ဥပမာကို ပြဆိုရာ၏။

ပါရမီ သမ္ဘာရ ရင့်သန်တော်မူကြပေကုန်သော အလောင်းအလျှာ
ကြီးများကို ချန်ထား၍ တပါးသော သတ္တဝါတို့သည် အပါယ်သို့သာ
ကျရောက်ကုန်သည် ရှိသော် ဘဝ တထောင်နှင့်လည်း လူ့ဘုံသို့ ပြန်ခွင့်
မရ၊ ဘဝတသောင်းနှင့်လည်း ပြန်ခွင့်မရ၊ ဘဝ တသိန်းနှင့်လည်း ပြန်ခွင့်
မရ၊ ဘဝ တသန်းနှင့်လည်း ပြန်ခွင့် မရ၊ ဘဝ အကုဋေ ဘဝ အသင်္ချေ
မရေ မတူနိုင် ဩမြင်လှမှ လူ့ဘုံ လူ့ဘဝသို့ ပြန်ခွင့် ရနိုင်ကုန်ရာ
သတည်း။

ဤသို့သော ယုတ္တိကို ထောက်ထားသဖြင့်လည်း အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌
ကျင်လည်၍ လာခဲ့သော တယောက် တယောက်သော သတ္တဝါမှာ သုဂ-
တိဘုံ ကျင်လည်ခဲ့ရသော ဘဝ အရေအတွက်ကား လက်သည်းတော်
ပေါ်မှာ တင်ရှိသော မြေမှုန့်စု အလား အလွန်နည်းပါးလှချေ၏။ ။
ဒုဂ္ဂတိဘုံ၌ ကျင်လည်ခဲ့ရသော ဘဝ အရေအတွက်တို့သည်ကား မဟာ
ပထဝီမှာ ရှိနေသော မြေမှုန့်တို့ အလား အလွန်တရာ များပြားလှကုန်ရာ
၏ ဟူသော အချက်ကိုလည်း ထင်မြင် ယုံကြည်နိုင်ကြကုန်ရာသတည်း။

ဤကား လိာ်ကာဏ်း ဥပမာ ဒေသနာတော်ဖြင့် ပြဆိုအပ်
သော နေ့သတ္တ ဒုလ္လဘ အချက်တည်း။

အဘိဓမ္မာ ဉာဏဝိဘင်း အဋ္ဌကထာ အရ ပြဆိုပုံ

ယခုအခါ အဘိဓမ္မာ ဉာဏဝိဘင်း အဋ္ဌကထာကြီး၌ ဖွင့်ပြသော
အချက်ကို ပြဆိုဦးအံ့။ ။ အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ကျင်လည်၍ နေကြကုန်

အဘိဓမ္မာ ဉာဏဝိဘင်း အဋ္ဌကထာ အရ ပြဆိုပုံ

သော ပုထုဇ္ဇန် သတ္တဝါတို့အား သူတော်ကောင်းတရားနှင့် ပြည့်ပြည့် စုံစုံ လုံခြုံ ချောမောသော ဘဝ မည်သည် အလွန် နည်းပါး၏။ အပါယ် ဘဝ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘဝ ဒုစူရိုက်ဘဝတို့ သည်ကား မဟာပဏဝီမြေမှုန့် ပမာ အလွန်တရာ များပြားလှ၏။

အကုသိုလ်မှု မည်သည် တနေ့ တနေ့ အဘို့မှာပင် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ အလားအားဖြင့် သိန်း သန်း ကုဋေ မက ဖြစ်ပွားနိုင်၏။ တလ တလ အဘို့ - တနှစ် တနှစ် အဘို့ - တသက် တသက် အဘို့မှာ ဆိုဘွယ် မရှိ၊ စိတ္တက္ခာဏ တခု တခုလျှင် တဘဝ တဘဝ အပါယ်သို့ ပစ်ချသဖြင့် အပါယ်ဒုက္ခကို ခံရ၍ ပြေငြိမ်းပြီးသော ကံဘို့လည်း တယောက် တယောက်မှာပင် အသင်္ချေချေ မရေမတွက်နိုင် များပြားလှလေကုန်ပြီ။

အပါယ်သို့ ပစ်ချရန် အလှည့်အခွင့်ကို မရသေးသဖြင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၌ တွယ်တလျက် သတ္တဝါတို့၏ ရင်တွင်း စိတ်နှလုံးတွင်း၌ အသိုက်အအုံ စုပုံ ဖွဲ့စည်း၍ ဖြစ်လေရာရာ အစဉ်တစိုက် လိုက်ကာ ပါ၍ နေကြကုန်သော ဒုစူရိုက်ကံတို့သည်လည်း တယောက် တယောက်သော သတ္တဝါမှာပင် အသင်္ချေချေ မရေမတွက်နိုင် များပြားလှလေကုန်၏။ မဟာအဝီစိ ငရဲကြီး သို့ ပစ်ချရန် ကံပေါင်းပင် အသင်္ချေ - တာပနငရဲကြီးသို့ ပစ်ချရန် ကံပေါင်းပင် အသင်္ချေ စသည်ဖြင့် အကျယ်ဝေဖန်၍ မြော်လေ။

ထို့ကြောင့် တစုံတခုသော ကုသိုလ်ကံ အခွင့်သာသဖြင့် လူ့ရွာ လူ့ ပြည်၌ ကြုံကြိုက်ကြကုန်သော သူဌေး သူကြွယ် ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ် မင်း စကြာ မန္တာတ်မင်း - နတ်ရွာ နတ်ပြည်၌ ကြုံကြိုက် ကြကုန်သော နတ်မင်း သိကြားမင်း - ဗြဟ္မာရွာ ဗြဟ္မာပြည်၌ ကြုံကြိုက်ကြကုန်သော ဗြဟ္မာမင်းတို့သည်ပင်သော်လည်း ရှေးရှေးဘဝတို့၌ ကမ္မပထမြောက်ပြီး - အဝီစိ အစရှိသော ထိုထို အပါယ်၌ စာရင်းပေါက်ပြီး - ရှေ့သို့ အခွင့်ရ ရာ ဘဝ၌ ပစ်ချရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး - အမှုကြီးပေါင်း ကျေးဟောင်း အနန္တ မိမိတို့ အဇ္ဈတ္တ၌ ပါရှိနေသည်များကို အကုန်အစင် သိမြင်ကြပါ မူကား တခါတရံမျှ ပြုံးနိုင်ကြဘွယ် ရှင်နိုင်ကြဘွယ် မရှိလေကုန်၊ အရှူ အရှိက် အလှိုက်အလှဲ အသည်း အသံ ငိုပွဲခံ၍ အိုးအိုးညံ နေကြကုန်ရာ သတည်း။

ဒိဋ္ဌိကို စွန့်ခွာရန်

ထို့ကြောင့် သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၌ -

သတ္တိယာ ဝိယ ဩမဋ္ဌော၊ ဥယျမာနောဝ မတ္ထကေ။
သက္ကာယဒိဋ္ဌိပုဟာနာယ၊ သတော ဘိက္ခု ပရိဗ္ဗဇေ။^၁

ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

သတ္တိယာ၊ လုံမကြီးသည်။ ဩမဋ္ဌော ဝိယ၊ ရင်ညွန့် ရင်ဝ၌ စူးစိုက် မြုပ်မြန်း တန်းလန်း ရှိနေသော ယောကျ်ားကဲ့သို့လည်းကောင်း။ မတ္ထကေ၊ ဦးခေါင်းတခုလုံး၌။ ဥယျမာနောဝ၊ လောင်းမီးစက်ကွင်း အတင်း ကျမှုန်း တဟုန်းဟုန်း လောင်၍ နေသော ယောကျ်ားကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဘိက္ခု၊ သံသရာဘေး အပါယ်ရေးကို မြော်တွေးမြင်သူ ရှင် လူ ရဟန်း သည်။ သတော၊ မမေ့မလျော့ မပေါ့သာဘဲ မြဲသောသတိ ရှိသည် ဖြစ်၍။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပုဟာနာယ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို ပယ်ခြင်းငှာ။ ပရိဗ္ဗဇေ၊ သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာများကို ခန္ဓာအသက် မငဲ့ကွက်ဘဲ ရက်ရက် ရဲရဲ တသွင်ထဲ အားထုတ်ရာသတည်း။

ဤဥပမာ နှစ်ပါးသည် ဟိန္ဒူပမာသာတည်း။ ။ ထိုသူ နှစ်ဦး၌ လက် ငင်း တော့ရှိ၍ နေသော လုံမဘေး မီးဘေးများသည် မသေမိကာလ တခဏသာ နှိပ်စက်နိုင်၏။ ။ အကုသိုလ်ကံဟောင်း အနန္တတို့ကို လက်ကိုင် ပွေ့ပိုက် အုပ်ချုပ် ထိန်းသိမ်း၍ သတ္တဝါတို့၏ ရင်တွင်း နှလုံးတွင်း၌ တင်းလင်းရှိသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဘေးကြီးသည်သာ ကြီးကျယ်လှစွာ သတည်း။ ။ ထို့ကြောင့် ထိုနှစ်ဦးသောသူသည် တတ်စွမ်းခွင့် ရပါမူ မိမိ၌ စူးစိုက် လောင်မြှိုက်၍ နေသော ထိုလုံမ လောင်းမီးများကိုပင် အလေး မပြု လျစ်လျူရှု၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ပယ်သတ်မှုကိုသာ အလျင်စလို အား ထုတ်ရာ၏။

၁။ သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ္တ၊ ပါ၊ နှာ - ၁၂၊ ၅၂။

ဉာဏ်ဆီမီးရှာရန်

ဉာဏ်ဆီမီး ရှာရန်

ဓမ္မပဒပါဠိတော် ဌ်လည်း -

ကိန္နု^၁ဟာသော ကိမာနန္ဒော၊ နိစ္စံ ပဇ္ဇလိတေ သတိ။
အန္ဓကာရေန သြနဒ္ဓါ၊ ပဒီပံ န ဂဝေသထ။^၂

ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

နိစ္စံ၊ ဖြစ်လေရာရာ အစဉ်တစိုက် အမြဲ လိုက်သည် ဖြစ်၍။ ပဇ္ဇ-
လိတေ-ပဇ္ဇလိတာနံ၊ ရှေ့သို့ အပါယ်ကျရောက်ဘို့ အပြီး အမှုပူကြီးတွေ
အနန္တ ရင်ထဲ နှလုံးထဲ၌ ရဲရဲတောက် ပါရှိလျက်နေကြကုန်သည်။ သတိ-
သတိ၊ ဖြစ်ကြကုန်သော။ တုမှာကံ၊ သင်တို့အား။ ဟာသော ပြုံးဘွယ်
ရှင်ဘွယ်သည်။ ကိန္နု အတ္တိ၊ အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း။ အာနန္ဒော၊ နှစ်သက်
ပျော်မြူးဘွယ်သည်။ ကိန္နု အတ္တိ၊ အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ အန္ဓကာရေန၊
အဝိဇ္ဇာမှောင်တိုက် အမှိုက်ထုကြီးသည်။ သြနဒ္ဓါ၊ မိမိ ကိုယ်တွင် အစဉ်
ပါ၍ ရှိနေသော ပူပန်ဘွယ်တွေ အနန္တ ကိုမျှ မသိရလေအောင် ပိတ်လှောင်
မြှေးယှက်အပ်ကုန်သော။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ ပဒီပံ၊ ပညာ တည်းဟူ
သော ဆီမီးအလင်းကို။ ကိန္နု၊ အဘယ်ကြောင့်။ န ဂဝေသထ၊ မရှာကြ
ကုန်သနည်း။

ထိုသူဌေး သူကြွယ် အစရှိသော လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့အား
အပါယ်ဘဝသို့ တလှည့်တပတ် ကျရောက်ပြန်ကြသော အခါ၌ ထိုကံ
ဟောင်း အနန္တတို့သည် အကုန်လုံး အခွင့်သာကြလေကုန်၏။ ။ကြီး
စွာသော သစ်ပင်၏ အပေါ်မှ မြေသို့ ကျ၍ ကြောင်တထောင် ကြောင်တ
သောင်း အလယ်သို့ ပြေးဝင်မိသော ရှဉ့်သူငယ်ကို ကြောင်တို့ လုယက်
နှိပ်စက် ကိုက်စားခွင့် သာသကဲ့သို့တည်း။ ။အနည်းငယ်မျှ အကုသိုလ်
ကြောင့် လူနှင့် နီးစပ်သော နွား ကျွဲ ခွေး ဝက် ကြောင် ကြက် စသည်
ဖြစ်လေရာ အခွင့်သာသော ထိုကံဟောင်းတို့သည် တခုပြီးလျှင် တခု

၁။ ကိန္နု - ကောနု-ပါဌ် နှစ်မျိုး ရှိသည်။
၂။ ဓမ္မပဒ၊ ပါ၊ နှာ-၃၅။

ဘဝအဆက်ဆက် နက်သည်ထက် နက်သော အပါယ်ဘဝသို့ ပစ်ချ၍ သွားကြသဖြင့် ပြိတ္တာငယ် ပြိတ္တာကြီး ငရဲငယ် ငရဲကြီး အဆင့်ဆင့် နစ်မြုပ်လေ၍ မဟာအဝိစိငရဲကြီးသို့ ဆိုက်၍ ကမ္ဘာပျက်သောအခါမှ ကျွတ်လွတ်ခွင့် ရလေ၏။

ဤကဲ့သို့သော သတ္တဝါတို့သည် ငရဲ ပြိတ္တာတို့၌ အသင်္ချေချေ မရေ တွက်နိုင် ရှိကြကုန်၏ ဟူ၍ အဘိဓမ္မာ ဉာဏဝိဘင်း အဋ္ဌကထာကြီး၌ ဖွင့်ဆိုပေသည်။ ယခုဘဝ၌ များလှစွာသော အကုသိုလ်ကံ သမားတို့၏ လည်းကောင်း ကြီးလှစွာသော အကုသိုလ် ကံသမားတို့၏ လည်းကောင်း အပါယ်သို့ ကျရောက်ကြရာ၌ ဆိုဘွယ်ပင် မရှိချေပြီ။ ။ဤအဋ္ဌကထာကြီး ဖွင့်ဆိုသော စကားကို ထောက်သားသဖြင့်လည်း အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ကျင်လည်သော တယောက် တယောက်သော သတ္တဝါအား သုဂတိဘဝသည် လက်သည်းတော်ပေါ်တွင် တင်ရှိသော မြေမှုန့်အလား အလွန် နည်းပါးလှချေ၏။ ဒုဂ္ဂတိဘဝတို့သည်မူကား မဟာပထဝီမြေကြီးရှိ မြေမှုန့် အလား အလွန်တရာ များပြားလှချေ၏ဟု ထင်မြင် ယုံကြည်နိုင် ရာသတည်း။

ဤကား အဋ္ဌကထာကြီးမှ လာသော နည်းအား၌ မနုဿတ္တ ဒုလ္လဘကို ပြချက်တည်း။

အပါယ်သို့ တလျှည့်တပတ် ကျရောက်လေသောသူအား လိပ်ကောက် ထမ်းပိုး ဥပမာ ဒေသနာတော်နည်းအားဖြင့် ကုသိုလ်အစ အနနှင့် တဘဝ ထက် တဘဝ ဝေးကွာ၍ အသစ် အသစ်ဖြစ်ပွား၍ သွားသော အကုသိုလ် ဗလဝတို့၏ တဘဝထက် တဘဝ ဝန်လေး၍ သွားရသဖြင့် လူ့ဘဝကို တဖန် ပြန်နိုင်ရန် အရေး အလွန် ကွာဝေးမှုကို ပြဆိုတော်မူသည်။ ။ အဋ္ဌကထာနည်းအားဖြင့် ကုသိုလ်အစအနနှင့် တဘဝထက် တဘဝ ဝေးကွာ၍ ရှေးသံသရာ ဘဝ အဆက်ဆက်ထဲက အစဉ် ပါရှိ၍ နေသော အကုသိုလ် အနန္တတို့၏ အခွင့်ရမှုကြောင့် လူ့ဘဝသို့ တဖန် ပြန်နိုင်ရန် အရေး အလွန် ကွာဝေးမှုကို ပြဆိုတော်မူသည်။

လူ့ပြည် လူ့ရွာ ဘဝပဒေသာ

ရေ၌ ချအပ်သော ကျောက်ကြီး ဥပမာ

ပါဠိတော်နည်း အဋ္ဌကထာနည်း နှစ်ရပ် နှစ်ပါး အလိုအားဖြင့် သုဂတိ ဘုံမှ အပါယ်ဘုံသို့ ကျရောက်ကြလေကုန်သော သူတို့အား ယေဘုယျ နည်းအားဖြင့် သမုဒ္ဒရာ အပြင်၌ ပစ်ချအပ်သော ကျောက်တိုင် ကျောက် လုံးတို့ကဲ့သို့ တဘဝထက် တဘဝ နစ်၍ နစ်၍သာ သွားကြကုန်မြဲ - တဘဝ ထက် တဘဝ မြုပ်၍ မြုပ်၍သာ သွားကြကုန်မြဲ - အပါယ် သံသရာ၌သာ ဘဝအသင်္ချေချေ မျောပါး နစ်မွန်း၍ နေမြဲ - ဟူသော ဓမ္မတာသဘော ကို သိအပ်ကုန်သတည်း။ ။ ဤသို့ သိအပ်သဖြင့် လူ့ဘဝ၏ ရခဲပုံ အခွင့်အလမ်းကို လည်းကောင်း ဤသံသရာကြီး၏ အလွန် ကြောက်မက် ဖွယ် ကြီးကျယ်ပုံကိုလည်းကောင်း ထင်မြင်ယုံကြည် နိုင်ကြကုန်ရာသည်။

ဤတွင်ရှေ့ကား လူ့အဖြစ်ကို အဘယ်သို့ရခဲသနည်း၏ အဖြေ ပြီး၏။

လူ့ပြည် လူ့ရွာ ဘဝပဒေသာ

“ယခုအခါ လူ့အဖြစ်ကို ရခဲသည်ရှိသော် အဘယ်သို့သော အကျိုး အာနိသံသ အနန္တတို့ကို ရယူနိုင်ကြလေသနည်း”

၏ အဖြေကို ပြဆိုပေအံ့။

နတ်ပြည် ခြောက်ထပ် နတ်မင်း သိကြားမင်းတို့၏ အသက်ခန္ဓာ စည်းစိမ် ချမ်းသာတို့သည် လူ့ပြည်မှာ အမြစ်စိုက်ကြကုန်၏။ လူဖြစ်စဉ် အခါ၌ မိမိတို့ စိတ်နှစ်လုံးထဲဝယ် နတ်မျိုး သိကြားမျိုးကို စိုက်ပျိုး မွေး မြူမှ နောက်နောက်ဘဝတို့၌ နည်ပြည် ခြောက်ထပ်မှာ နတ်အဖြစ်ကို - သိကြားအဖြစ်ကို ရနိုင်ကြကုန်၏။

ဗြဟ္မာပြည် နှစ်ဆယ်၌ ဗြဟ္မာမင်းတို့၏ အသက်ခန္ဓာ ဘုန်းတန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ် ချမ်းသာတို့သည်လည်း လူ့ပြည်မှာ အမြစ်စိုက်ကြကုန်၏။ လူဖြစ်စဉ် အခါ၌ မိမိတို့ စိတ်နှစ်လုံးထဲမှာ ဗြဟ္မာမျိုးတို့ကို စိုက်ပျိုး မွေး မြူမှ နောက်ဘဝ၌ ထိုထိုဗြဟ္မာမင်း အဖြစ်ကို ရနိုင်ကြကုန်၏။

လူ့ပြည်၌ သူဌေး သူကြွယ် ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ် စကြာမန္ဒာတ် အသက်ခန္ဓာ စည်းစိမ် ချမ်းသာတို့သည်လည်း လူ့ပြည်၌ အမြစ်စိုက်ကြ ကုန်၏။ လူ့ဖြစ်စဉ် အခါ၌ မိမိတို့ စိတ်နှလုံးထဲ၌ သူဌေးမျိုး သူကြွယ်မျိုး ပဒေသရာဇ်မျိုး ဧကရာဇ်မျိုး စကြာမန္ဒာတ်မျိုးတို့ကို စိုက်ပျိုးမွေးမြူကြမှ နောက်နောက်ဘဝ၌ သူဌေးအဖြစ် သူကြွယ်အဖြစ် ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ် စကြာမန္ဒာတ် အဖြစ်ကို ရနိုင်ကြကုန်၏။ အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ သံသရာ ဝဋ်မှ ကျွတ်လွတ်၍ သာဝကဗောဓိရှင် ပစ္စေကဗောဓိရှင် သဗ္ဗညုဗောဓိ ရှင် ဖြစ်ကြပေကုန်သော လူ နတ် ဗြဟ္မာ အရိယာသူမြတ် ပရမတ် ဝိဇ္ဇာဓိရ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် အပေါင်းတို့သည်လည်း လူ့ပြည်၌ အမြစ်စိုက်ကြကုန်၏။ လူ့ဖြစ်စဉ်အခါ မိမိတို့ စိတ်နှလုံးထဲ၌ ထိုထိုဗောဓိမျိုးတို့ကို စိုက်ပျိုးမွေး မြူကြမှ ထိုထိုအရိယာသူမြတ် ပရမတ် ဝိဇ္ဇာဓိရ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်ကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ဤလူ့ပြည် လူ့ရွာသည် ဘဝပဒေသာပင်ကြီး မည်၏။ လူ နတ် ဗြဟ္မာ လောကီ လောကုတ္တရာချမ်းသာ ခပ်သိမ်းတို့သည် လူ့ပြည် လူ့ရွာ ဘဝပဒေသာပင်ကြီးမှ ထွက်သော အသီး အရွက် အကိုင်း အခက် တို့ သာတည်း။

လူ့ဘဝ၌မူကား ဘဝသမ္ပတ္တိ တောဝသမ္ပတ္တိ နှစ်ပါး ရှိ၏။ လူ့ရုပ် လူ့နာမ် လူ့ခန္ဓာစုသည် ဘဝသမ္ပတ္တိ မည်၏။ သား မယား နှင့် စီးပွား ဥစ္စာ လယ်ယာ ပိုးမြေ ရွှေ ငွေ ရတနာ ပြည်ရွာ တိုင်းကား အစရှိသည် ဟု ဆိုအပ်သော သူဌေး သူကြွယ် ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ် စကြာမန္ဒာတ် စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့သည် တောဝသမ္ပတ္တိ မည်၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် ဘဝ သမ္ပတ္တိကို ခင်မင်ကြကုန်သော သူတို့သည် တောဝသမ္ပတ္တိကို အဆုံးခံ ကြရကုန်၏။ တောဝသမ္ပတ္တိကို ခင်မင်သောသူတို့သည် ဘဝသမ္ပတ္တိကို အဆုံးအရှုံး ခံကြရကုန်၏။

အဘယ်သို့လျှင် ဘဝသမ္ပတ္တိကို ခင်မင်ကြကုန်သော သူတို့သည် တောဝသမ္ပတ္တိကို အဆုံးခံကြရ ကုန်သနည်း ဟူမူကား အကြင် ပညာရှိ အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် ပြဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းအားဖြင့် လူ

လူ့ပြည် လူ့ရွာ ဘဝပဒေသာ

အဖြစ်၏ ရခဲမှုကို သိမြင်ကုန်၏။ ဤသံရာဝဋ်ကြီး၏ အလွန် ကြောက်
 မက်ဘွယ် ကြီးကျယ်မှုကို သိမြင်ကုန်၏။ လူ့ဘဝ၏ ပဒေသာပင်ကြီး ဖြစ်
 ကြောင်းကိုလည်း သိမြင်ကြကုန်၏။ ထိုပညာရှိအပေါင်း သူတော်ကောင်း
 တို့အား ငါတို့သည် ယခု ရရှိ၍နေသော သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ပဒေသရာဇ်၊
 ကေရာဇ်၊ စကြာမန္တာတ် စည်းစိမ် ချမ်းသာကို အထွတ်အမြတ်ထင်မြင်
 ခင်တွယ် မက်မော၍ နေ့ ရက် နှစ် လ ကုန်လွန်ကြကုန်သည် ရှိသော် အလွန်
 ရခဲစွာလှ ရရှိ၍နေကြသော ဤလူ့ဘဝ လူ့ခန္ဓာ ပဒေသာပင်ကြီး
 သည် အညွန့်မပေါက် အခက်မပေါက် မတ်တတ်သေ မတ်တတ်ခြောက်
 ကွယ်ပျောက် ဆုံးရှုံး၍ သွားလေရာ၏။ ယခု ရရှိသော ဘောဂသမ္ပတ္တိ
 ကို စွန့်လွှတ်၍ ယခု ရရှိသော ဘဝပဒေသာပင်ကြီးကို တနေ့တခြား
 ပွားစီး စည်ပင်လေအောင် ပျိုးထောင် ပြုစုလျက် နေ့ ရက် နှစ် လ ကုန်
 လွန်ကြကုန်သည် ရှိသော် ငါတို့ ယခု ရရှိသော ဘဝသမ္ပတ္တိ ဘောဂ
 သမ္ပတ္တိမျိုးတို့ကို နောင် ဘဝတထောင်မက၊ ဘဝတသောင်းမက ရကြ
 ကုန်လတ္တံ့။ ဤမျှမကသော နတ်မင်း စည်းစိမ် သကြားမင်း စည်းစိမ်
 တို့ကိုလည်း နောင် ဘဝတထောင်မက၊ ဘဝတသောင်းမက ရကြကုန်
 လတ္တံ့။ ဤမျှမကသော မဟာကမ္ဘာ များစွာ သက်ရှည် ချမ်းသာ
 စည်ပင်လှသော ဗြဟ္မာမင်း စည်းစိမ်ကိုလည်း ရကြကုန်လတ္တံ့။ ဤမျှ
 မက မြင့်မြတ်လှသော သာဝက ဗောဓိဉာဏ်၊ ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်၊
 သမ္မာသမ္မောဓိ ဉာဏ် ကိုလည်း ရကြကုန်လတ္တံ့ ဟု မြော်မြင်မိကြကုန်၏။
 ထိုပညာရှိ သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့သည် ထိုသို့ မြော်မြင်မိကြသော
 အခါမှစ၍ နေ့ ရက် နှစ် လ ကို များစွာ အကုန်အခံကြကုန်မူ၍ အချို့သော
 သူတို့သည် မိမိ ဇာန်ရှိ ဖြစ်သော သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ပဒေသရာဇ်၊ ကေ
 ရာဇ်၊ စကြာမန္တာတ် စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို တံခွားပေါက် ကဲ့သို့ မငဲ့
 မကွက် ရက်ရက် စွန့်ပစ်၍ ရသေ့ ရဟန်း အဖြစ်နှင့် တောသွက်ကြလေ
 ကုန်၏။ အချို့သော သူတို့သည် ပကတိသော လူ့အဖြစ်၌ တည်ကြ
 ကုန်၍ နိစ္စ အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ ဥပေါသထသီလတို့ကို ခိုင်မြဲစွာ အား
 ထုတ်၍ လက်ရှိ စည်းစိမ် ချမ်းသာတို့ကို ခင်တွယ် မက်မောခြင်း မရှိကြ

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

ကုန်ဘိသကဲ့သို့ အလှခံပုဂ္ဂိုလ်တို့အား တွင်တွင် ပေးကမ်း လှူဒါန်းစွန့်ကြဲ၍ နေ့ ရက် နှစ် လ ကို ကုန်လွန်စေကြကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ဘဝသမ္ပတ္တိကို ခင်မင်ကြကုန်သော သူတို့သည် ဘောဂသမ္ပတ္တိကို အဆုံးအရှုံး ခံကြကုန်၏။

အဘယ်သို့လျှင် ဘောဂသမ္ပတ္တိကို ခင်မင်ကြကုန်သော သူတို့သည် ဘဝသမ္ပတ္တိကို အဆုံးအရှုံး ခံကြရ ကုန်သနည်း ဟူမူကား - အကြင် သူတို့အား လူအဖြစ် ရခဲမှုကိုလည်းကောင်း၊ သံသရာ ဘေးဘယကိုလည်းကောင်း၊ ဘဝပဒေသာပင်ကြီး၏ အခြင်းအရာကိုလည်းကောင်း ကောင်းကောင်း မြော်မြင်နိုင်သော ဉာဏ်ပညာကား မရှိ၊ ဉာဏ်မျက်စေ့ မပေါက်၊ ယိုသူတို့သည် ယခု ဘဝ ရရှိကြသော ဘောဂသမ္ပတ္တိတို့ကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်မှု ပွားများအောင် ကြံဆောင်မှု ခံစားမှု စံစားတို့နှင့်သာ နေ့ ရက် နှစ် လကို ကုန်လွန်စေရာ၏။ ထိုအမှုတွေ တန်းလန်းနှင့်ပင် သေဆုံးကြကုန်၏။ ထိုသူတို့အား လူ့ ဘဝ လူ့ ခန္ဓာ ပဒေသာပင်ကြီးသည် အညွန့်မပေါက်၊ အခက်မပေါက် မတ်တတ်ခြောက် မတ်တတ်သေ ဆုံးရှုံး၍ သွားလေ ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ဘောဂသမ္ပတ္တိကို ခင်မင်ကြကုန်သော သူတို့သည် ဘဝသမ္ပတ္တိကို အဆုံးအရှုံး ခံကြရကုန်၏။

ဘဝကို အလေးပြုကြကုန်သော သူတို့သည် ဒါန၊ သီလ၊ ဗဟုသုတ ဓမ္မ အစီးအပွားတို့ကို အလေးပြုကြကုန်၏။ ဘောဂကို အလေးပြုကြ ကုန်သော သူတို့သည် လောကီစီးပွားကို အလေးပြုကြ ကုန်၏။

- ဓမ္မစီးပွား၌ စိတ်များ၍ လောကီစီးပွား၌ စိတ်နည်းသောသူ၊
- လောကီစီးပွား၌ စိတ်များ၍ ဓမ္မစီးပွား၌ စိတ်နည်းသောသူ၊
- စီးပွားနှစ်ဘက်၌ စိတ်ထက်ဝက်စီ ရှိသောသူ၊
- စီးပွားနှစ်ပါးမှ အလွတ်ဖြစ်၍ အကျိုးမရှိသော အလေ့အကျင့် နှင့် နေ့ ရက် နှစ် လကို ကုန်စေသောသူ-

ဟူ၍ လူ လေးမျိုး ရှိကြကုန်၏။ ယခုအခါ၌မူကား စီးပွားနှစ်ဖက်၌ စိတ်ထက်ဝက်စီ ရှိပေလျှင်ပင် ချီးမွမ်းလောက်လှပေပြီ၊ ဓမ္မစီးပွား၌ စိတ်များသူကိုကား ဆိုဘယ်မရှိ၊ လောကီစီးပွား၌ စိတ်များသူသည်ကား

လူ့ပြည် လူ့ရွာ ဘဝပဒေသာ

မနုဿတ္တဒုလ္လဘကို အမြင်နည်းလှသေးသော သူပေတည်း။ စီးပွားနှစ်ဖက်မှ အလွတ်ဖြစ်သော သူသည်ကား လောကမျက်စေ့ ဓမ္မမျက်စေ့ နှစ်ဖက်ကာဏ်း မည်၏။ ဒုစူရိုက်၌ လေ့ကျက်ကုန်သော သူတို့မှကား လူ့အရေအတွက်၌ မသွင်းရကုန်၊ ဤသို့လည်း သိကြကုန်ရာ၏။

ဘုရားလက်ထက်တော်၌လည်းကောင်း၊ ဇာတ်တော် နိပါတ်တော်တို့၌လည်းကောင်း သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်၊ ထီးနန်း စည်းစိမ်တို့ကို တံတေးပေါက်ကဲ့သို့ စွန့်ပစ်၍ တအိမ်လုံး၊ တရွာလုံး၊ တမြို့လုံး၊ တပြည်ထောင်လုံး တောထွက်ကြကုန်သော သူတို့သည် မနုဿတ္တဒုလ္လဘကို ကောင်းကောင်း သိကြကုန်သော သူတို့ပေတည်း။

ဤသို့လျှင် အလွန်တရာ ရခဲလှစွာသော မနုဿတ္တကို တရံတခါ အခွင့်သာ၍ ကောင်းစွာ ရရှိကြကုန်သော အခါ၌ ဘောဂသမ္ပတ္တိကို အဆုံးခံ၍ ဘဝသမ္ပတ္တိကို ခင်မင်ကြကုန်လျက် ဘဝပဒေသာပင်ကြီးမှ ထွက်သော မြင့်မြတ် ကြီးကျယ်စွာသော အကျိုးအာနိသံသ အနန္တတို့ကို မိမိတို့ ကာယဗလ၊ ဉာဏဗလ အခွင့်ရှိသမျှ အရ အမိယူနိုင်ကြကုန်သော သူတို့သာလျှင် မနုဿတ္တဒုလ္လဘကို ရကြသော သူတို့ဟူ၍ ဆိုထိုက်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မနုဿတ္တဒုလ္လဘ ဟူသည် ထိုအကျိုးအာနိသံသ အနန္တတို့ အတွက် ထုတ်ဖော် ကြော်ငြာအပ်သော ကမ္ဘာ့တံဆိပ်တော်ကြီး ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

ဤကား သာသနာပဉ္စ လူ့အဖြစ်ကို မကြကုန်သော သူတို့နှင့် လျော်စွာ ပြဆိုလိုက်သော မနုဿတ္တဒုလ္လဘ အဓိပ္ပာယ်တည်း။

သာသနာတွင်း၌ ကြုံကြိုက်ကြကုန်သော သူတို့အား ရယိုက် ယူထိုက်သော အကျိုးအာနိသံသ အနန္တသည်မှကား ပုဒ္ဒါပုဒ္ဒါဒုလ္လဘ၏ အကျိုးအာနိသံသ အနန္တမှာ အတွင်းဝင်၍ ပါလတ္တံ့ သတည်း။

ဗုဒ္ဓပုဂံ ဒုလ္လဘကို ပြဆိုခြင်း

ဘုရား ဖြစ်ရန် ခဲယဉ်းပုံ

ယခုအခါ ဗုဒ္ဓပုဂံဒုလ္လဘကို ပြဆိုပေအံ့။ ဘုရား အဖြစ်ကို ကြုံကြိုက် ခဲမှုသည် ကမ္ဘာ၌ ကြုံကြိုက်ခဲမှု အသီး အသီးသော မိမိ မိမိတို့၏ ကြုံကြိုက်ခဲမှု ဟူ၍ နှစ်ပါး အပြား ချီ၏။

- အဘယ်သို့လျှင် ဘုရားအဖြစ်ကို ကမ္ဘာ၌ ကြုံကြိုက်ခဲလေ သနည်း။
- အဘယ်သို့လျှင် အသီး အသီးသော မိမိ မိမိတို့ ကြုံကြိုက် ခဲလေသနည်း။

အမေး နှစ်ချက်။

ပဌမ အမေး၌ အဖြေကို ပြပေအံ့။ ။ဘုရားသော မဟာကမ္ဘာကြီး မည်သည် အဘယ်မျှ နှစ်ကာလ ရှည်လျားသနည်းဆိုသော် အလျား တယူဇနာ၊ အနံ တယူဇနာ၊ အမြင့် တယူဇနာ ရှိသော တခဲနက် ကျောက်အတိ ပြီးသော ကျောက်တောင်ကြီးသည် ရှိရာ၏။ ထိုကျောက် တောင်ကြီးကို နူးညံ့လှစွာသော လဲဝါဂွမ်းဖြင့် အနှစ်တရာမှ တခါ၊ အနှစ်တထောင်မှ တခါ ပွတ်တိုက်ဖန် များလတ်သော် ထိုကျောက် တောင်ကြီးသည် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေရာ၏။ တခုတခုသော မဟာကမ္ဘာ ကြီး၏ နှစ်ကာလသည် မကုန်လေရာ၊ တခုတခုသော မဟာကမ္ဘာကြီး၏ အသက်သည် ဤမျှလောက် ရှည်၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

လောက၌ ဘုရားပွင့်ပွားသည်သည် ထိုမျှလောက်သော မဟာကမ္ဘာကြီး ပေါင်း တရာ လွန်မှ တခါသာ ကြုံကြိုက်၏။ တထောင် လွန်မှ တခါသာ ကြုံကြိုက်၏။ တသောင်း လွန်မှ - တသိန်း လွန်မှ တခါသာ ကြုံကြိုက် ၏။ ရံခါ ရံခါ၌ ထိုမျှလောက်သော မဟာကမ္ဘာကြီးပေါင်း အသင်္ချေ လွန်မှ ကြုံကြိုက်၏။ အသင်္ချေ ဆိုသည်ကား ကုဋေကို (၁) ဂဏန်း ပြု၍ မဟာကမ္ဘာကြီးပေါင်းတကုဋေလျှင် (၁) - နှစ်ကုဋေလျှင် (၂) စသည်ဖြင့် ရေတွက်သော်လည်း ဂဏန်း ဝေါဟာရသည်သာ ကုန်လေ

ဘုရား နှင့် သာသနာကို ကြုံတွေ့ခဲ့ပုံ

ရာ၏။ ဘုရားဖြစ်မှုမှ ဆိတ်ကင်းသော မဟာကမ္ဘာကြီး အစဉ်မူကား မကုန်လေရာ၊ ဤမျှလောက် ရှည်ကြာသော သုညကမ္ဘာကြီးတွေ အစဉ် တခုကို အသင်္ချေ တခု ခေါ်သတည်း။

ထိုမျှသော သုညကမ္ဘာကြီးတွေ အသင်္ချေ လွန်မှ တခါသာ ကြုံကြိုက် ၏။ ကြုံကြိုက်သော ကမ္ဘာမှာလည်း ကမ္ဘာ၏ နှစ်ကာလ မည်သည် ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ကျောက်တောင်ကြီး ဥပမာနှင့် အညီ အသင်္ချေတွေ အသင်္ချေတွေ အသင်္ချေ အနန္တ ရှည်လျား၏။ ဘုရားပွင့်ရာ သာသနာ တည်ရှိသော နှစ်ကာလ မည်သည် အလွန်ဆုံးအားဖြင့် တသိန်းတမ်းတွင် ပွင့်ခဲ့လျှင် သာသနာနှစ်ပေါင်း နှစ်သိန်း သုံးသိန်းမျှသာ တည်ရှိ၏။ ထိုကမ္ဘာ၌ ကျန်ရှိသော နှစ်အသင်္ချေ အသင်္ချေတွေသည်ကား သုညနှစ် တွေသာတည်း။

ဤကား ဘုရားပွင့်မှု၏ ကမ္ဘာပေါ်၌ ကြုံကြိုက်ခဲ့မှုကို ပြဆိုချက်တည်း။

ဘုရား နှင့် သာသနာကို ကြုံတွေ့ခဲ့ပုံ

ဒုတိယ ပုစ္ဆာ၏ အဖြေကို ပြဆိုပေအံ့။ အဘယ်သို့လျှင် မိမိ မိမိက ဆိုအပ်သော တယောက် တယောက်သော သတ္တဝါ၏ ကြုံကြိုက်ခဲ့မှုသည် ဖြစ်လေသနည်း ဟူမူကား - ဘုရား ပွင့်ရာ စကြ ဝဠာသည်ကား ဤစကြဝဠာ တခုသာ ရှိ၏။ စကြဝဠာ အနန္တ ကျန်ရှိ၏။ သက္ကဝါတို့ မည်သည် ဤသူ ဤသူတို့ကား ဤစကြ ဝဠာ၌သာ အမြဲ ကျင်လည်ကုန်သည် ဟူ၍ မရှိကုန်။ ဤဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်းမှာ ဘဝများစွာ ကျင်လည်ကြသော သူတို့သည် ဤသူ ဤ သူတို့ကား ဤမြို့ ဤရွာတွင်သာ အမြဲ ကျင်လည်ကုန်သည် ဟူ၍ မရှိကုန် သကဲ့သို့တည်း။

မြင့်လှစွာသော ကောင်းကင်၌ ဝဲ၍ နေကြကုန်သော လင်းတငှက်တို့ သည် မိမိတို့၏ အောက်၌ အသောင်း အသိန်း မကသော လယ်ကွက် ယာကွက်တွေကို မြင်ကြ လေဘိ သကဲ့သို့ အောက် မြဟွာပြည်၌ နေကြကုန်

သော ဗြဟ္မာတို့သည် မိမိတို့အောက်၌ များစွာသော စကြဝဠာတွေကို ပကတိ မျက်စိနှင့်ပင် မြင်နိုင်ကြကုန်၏။ ဗြဟ္မာပြည်တို့သည် စကြဝဠာ အနန္တပေါ်တွင် တပြင်တည်းတည်ရှိကုန်၏။ ထိုထိုဗြဟ္မာပြည်မှ စုတေကြကုန်သော အခါ မြင်ရှိ၍ နေရာ စကြဝဠာတို့တွင် ရောက်မိရောက်ရာ ရောက်ကြလေကုန်၏။ ရောက်မိရောက်ရာ စကြဝဠာ၌ နိကန္တိ အခြေစိုက်သဖြင့် ထိုစကြဝဠာ၌ပင် ဘဝများစွာ ကမ္ဘာများစွာ ကျင်လည်ရပြန်၏။

ဤနည်းအတူ အဆင့်ဆင့် လွင့်ပါး၍ နေကြကုန်၏။ နိယဘဗျာဒိတ် ရပြီး အလောင်းတော်ကြီးများသည်သာ ဤစကြဝဠာ၌ မြဲကြရ၏။ ဘုရားပွင့်ခိုက် ကြုံကြိုက်ကြမှုကား ဤစကြဝဠာမှ ဝန်းကျင် စကြဝဠာပေါင်း တသောင်း အတွင်းရှိကြကုန်သော နတ် ဗြဟ္မာတို့သည် ကျွတ်နိုင် ကြကုန်၏။ ပြင်ပ စကြဝဠာရှိ နတ် ဗြဟ္မာတို့ကား ကျွတ်ခြင်း မရှိကြကုန်။ လူဖြစ်ခဲ့မှုကား ဤဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်းသို့သာ ကျွတ်ခွင့်ရကြကုန်၏။ သုံးကျွန်းသို့ တပါး စကြဝဠာသို့တို့ကား ကျွတ်ခွင့်မရကြကုန်။

ဤသို့သော အလားများကို ထောက်ထား မြော်မြင်ကြသဖြင့် တယောက် တယောက်သော သတ္တဝါအား လူ့အဖြစ်ကို ရခဲမှုထက် ဘုရားပွင့်ရာ သာသနာ၌ တွေ့ကြုံရန် အမှုသည် အသိန်း အသန်း မက သာလွန်၍ ခဲယဉ်းလှလေသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း ကမ္ဘာပေါ်၌ ဘုရားပွင့်မှု ကြုံကြိုက်ခဲသည်ထက် တယောက် တယောက်သော သတ္တဝါ၏ ဘုရားသာသနာနှင့် ကြုံကြိုက်ရန် အမှုသည် အဆ အသိန်း အသန်း မက သာလွန်၍ ခဲယဉ်းလှသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း မှတ်ယူယုံကြည်ကြကုန်ရာ သည်။ ပွင့်ခဲလှစွာသော ဘုရားပေါင်း ဆူရေ အသိန်း အသန်းပင် ပွင့်သော်လည်း စကြဝဠာ တပါး၌ လွင့်ပါး ကျင်လည်၍ နေခိုက် ကြုံချေက တွေ့ကြုံမည်ဝေးစွာ သတင်းမှ မကြားရ ဟူလိုသည်။

ဤစကြဝဠာမှာ ကျင်လည်ခိုက် ကြုံကြိုက်သော်လည်း ဘုရားသာသနာနှင့် အလွန် တွေ့ကြုံခဲလှ၏။ ဘုရား မပွင့်သော ကမ္ဘာတို့နှင့် ကြုံကြိုက် ပြန်လျှင်လည်း ဘုရားသာသနာနှင့် မတွေ့ရ - ဘုရားပွင့်သော ကမ္ဘာပင် ဖြစ်သော်လည်း ဘုရားသာသနာ တည်ထွန်းရာ ခဏသည် အလွန် တိုလှ၏။

ဘုရား နှင့် သာသနာကို ကြံစေ့ခဲပုံ

ကမ္ဘာ အသက်ရှည်ပုံနှင့် ချင့်တက်သော် မျက်တောင် တခတ် လျှပ် တပြက်မျှ ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ဘုရားသာသနာ တည်ဆဲ အခါ၌ မိမိက တိရစ္ဆာန်ဘဝတို့၌ နစ် မျော၍နေခိုက် ကြုံကြိုက်သဖြင့် တသာသနာ လွန်၍ သွားပြန်၏။ သာ သနာ ကွယ်ပ၍ မောင်အတိ ဖြစ်သောအခါမှ လူ့ဘဝသို့ ရောက်လာ ၏။ နောင် ကမ္ဘာကြီး များစွာ လွန်၍ ဘုရားသာသနာ တလှည့် ပေါ်ခိုက် ကြုံပြန်သော် မိမိက ငရဲဘဝတို့၌ နစ်မျော၍နေခိုက် ကြုံကြိုက် သဖြင့် တသာသနာ လွန်၍ သွားပြန်၏။ ဤနည်းအတိုင်း ဘုရားသာသ နာ ပေါ်ရှိခိုက် မိမိက ရပ်ပြစ် ရှစ်ဌာန၌ ကြုံကြိုက်၍နေသဖြင့် ဘုရား ပေါင်း အသိန်း အသန်းပင် ပွင့်သော်လည်း တလှည့် တကြိမ်မျှ တွေ့ ကြုံခွင့် မရ အလွန်တရာ ခဲယဉ်းလှလေသတည်း။

အာဠာရ ရသေ့သည် အသေစော၍ ၇-ရက်မျှ ကွာသည့် အတွက် တသာသနာ ပြီးလေ၏။ ဥဒက ရသေ့သည် ရှေ့သန်းခေါင် နောက်သန်း ခေါင်မျှ ကွာသည့် အတွက် တသာသနာ ပြီးလေ၏။ ထိုရသေ့တို့သည် အရူပဘုံ၌ ဖြစ်ကြလေကုန်၍ လူ့ဘုံ တဖန် ရောက်ပြန်သောအခါ သူညီ ကမ္ဘာကြီးတွေ အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ကုန်လတ္တံ့၊ တသန်းခေါင်မျှ ချော် သည့် အတွက် ဤမျှလောက် တာသွား၏။

ဤသို့လျှင် လွန်ခဲ့ပြီးသော အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ဘုရားပေါင်း ဂင်္ဂါ သဲလုံးမျှ မက ပွင့်ကုန်ကြရာ ဘုရား အသိန်း အသန်းတွင် တဆူကျကို မျှ လှလှ မတွေ့ဘူးကြသည့် အတွက် ယနေ့ထက်တိုင် သံသရာ၌ နစ်မွန်း လျက် ရှိနေကြကုန်သည်။ ဤစကား၌ 'လှလှ မတွေ့ကြ' ဆိုသည်ကား ကျွတ် လွတ် လောက်အောင်လည်း မတွေ့ဘူးကြ၊ နိယာဏ ပျာဒိတ် ရလောက် အောင်မျှလည်း မတွေ့ဘူးကြသည်ကို ဆိုလိုသည်။

ဤသို့ လှလှမတွေ့ကြကုန်မူ၍ ယောင်တီးယောင်တ အတုအပ တွေ့ကြုံ ကြကုန်သော သူတို့သည်ကား တွေ့ရှိသော ဘုရားသာသနာကို ကောင်း စွာ မတွယ်နိုင်ကြသည့် အတွက် နောက်ဘုရားကို အသက်ရှင်ယောင်ယောင်-

နောက်ဘုရားမှာမှ နေရာကျလိမ့်ယောင်ယောင် - ရှောင်သာ တိမ်းသာ
နေသာ ထိုင်သာ ရှိကြရုံ စိတ်ဖြစ်ကြမြဲပေတည်း။

ထိုသို့ ဖြစ်ကြသော်လည်း ထိုနောက် ဘုရားနှင့် လုံ့လိုင်ရန် ဘုရားတို့
သည် မိမိတို့ ကိုယ် တွင်း၌ အသင်္ချေအနန္တ ပါရှိလျက် နေကြကုန်သော
ကြောင့် ထိုနောက် ဘုရား တဆူကို မဆိုထားဘိဦး၊ နောက်နောက်
ဘုရားပေါင်း အသိန်း အသန်းကိုပင် လုံ့လုံ့ပြန်ကုန်ရာ၏။ ယခုအခါ၌
လည်း တွေ့ရှိ၍ နေသော ဤဘုရားသာသနာကို စွန့်စွန့်စားစား
မတုယ်တာနိုင်ကြသည့် အတွက် နောက် မေတ္တေယျဘုရားကို အားကိုး
ယောင်ယောင်-နောက် မေတ္တေယျဘုရားမှာမှ နေရာကျလိမ့်မည် ယောင်
ယောင် ရှောင်သာ တိမ်းသာ နေထိုင်သာ ဓမ္မတာ လမ်းရိုးကြီးအတိုင်း
စိတ်ဖြစ်မြဲ ဖြစ်ကြကုန်၏။ နောက် မေတ္တေယျ တဆူကို မဆိုထားဘိဦး၊
နောက်နောက် ဘုရားပေါင်း အသိန်း အသန်းကိုပင် လုံ့လုံ့ကြရန်
အခွင့်အလမ်းကို မထင် မမြင်နိုင်ကြလေကုန်။ အခွင့်အလမ်းတွေ ဆိုသည်
ကား နုခသိခသုတ္တန် ဒေသနာတော် နည်းအားဖြင့်လည်းကောင်း
ကာဏကစ္ဆပေါပမ သုတ္တန်ဒေသနာတော် နည်းအားဖြင့် လည်းကောင်း
အဘိဓမ္မာ ဉာဏဝိဘင်း အဋ္ဌကထာကြီး၌ ပြဆိုအပ်သော နည်းအားဖြင့်
လည်းကောင်း သိအပ်သော အခွင့်အလမ်း စုပေတည်း။

ဤမှ တပါးလည်း မိမိ သန္တာန်၌ ယခု ရှိနေကြသော သဒ္ဓါ၊
ပညာ အစရှိသော ကုသိုလ်တရားတို့၏ နှံ့နှေးမှု- လောဘ၊ ဒေါသ၊
မောဟ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ အစရှိသော အကုသိုလ်တရားတို့၏ ထက်သန်မှု -
အစရှိသည်ဖြင့် သိအပ်သော အခွင့်အလမ်း အလွန် များပြား၏။ ဤ
သည်ကား မန့်ဿတ္တဒုလ္လဘထက်လည်းကောင်း ကမ္မာမြေပေါ်၌ ဘုရား
ပွင့်ခွင့် ကြုံကြိုက်ခဲမှုထက် လည်းကောင်း တယောက် တယောက်သော
သတ္တဝါ၏ ဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံခဲမှုသည် အသိန်း အသန်းမက
သာလွန်၍ ခဲယဉ်းသည်ကို ပြဆိုသော အခန်းတည်း။

‘ဘုရားအဖြစ်ကို အဘယ်သို့ ကြိုကြိုက်ခဲပါသနည်း’ ဟူသော ပုစ္ဆာ၏
အဖြေ ပြီး၏။

ဘုရားသာသနာ နှင့် လူ့အဖြစ်

ဘုရားသာသနာ နှင့် လူ့အဖြစ်

‘ဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံ ရသည် ရှိသော် အဘယ်သို့သော အကျိုး အာနိသံသ အနန္တတို့ကို ရနိုင်ပါသနည်း’

ဟူသော ဒုတိယ ပုစ္ဆာ၏ အဖြေကို ပြဆိုပေအံ့။ ။မနုဿတ္တဒုလ္လဘတွင် မဟာ အဋ္ဌကထာကြီး နည်းအားဖြင့် ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အကြင် သတ္တဝါတို့အား ရုပ် နာမ် တရားတို့ကို ငါ၏ အတ္တဟု ထင်မြင် ခိုင်မြဲ စွဲယူ မှောက်မှားသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ တရားသည် ရှိနေ၏။ ထိုသတ္တဝါ တို့အား ရှေးရှေးသော အတိတ်ဘဝ အတိတ်ကမ္ဘာ အတိတ်သံသရာတို့၌ မိုက်ခဲ့သမျှ မှားခဲ့သမျှသော ဒုစွရိုက်ကံပေါင်း အမှုဟောင်း အနန္တတို့ သည် ရင်တွင်း စိတ်နှလုံးတွင်းမှာ အစဉ် အမြဲ တလုံး တခဲတည်း ပါရှိ ရှိ နေကုန်၏။ ထိုဒုစွရိုက် ကံပေါင်း ကျွေးဟောင်း၊ မြီဟောင်း၊ အမှု ဟောင်းကြီးတွေ အစဉ်အမြဲ တလုံး တခဲတည်း ပါရှိရှိ နေကြသည့် အတွက် ဘဂင်ဘုံမှာ ဗြဟ္မာကြီးပင် ဖြစ်ကြကုန်သော်လည်း မိမိ မိမိတို့၏ စိတ်နှလုံးမှာ အခိုင် အမြဲ အကျပ် အတည်း ဖွဲ့ချည် တည်ရှိကုန်သော အပါယ်ကြိုး အပါယ်လွန် အဝီစိကြိုး အဝီစိလွန် တန်းလန်းတွေ အနန္တတို့နှင့်သာ နေကြကုန်၏။

ထိုအတူ ထိုသတ္တဝါတို့အား ထိုသက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိနေသမျှ ကာလပတ် လုံး အနာဂတ်ကာလ ကျင်လည်ရာ ဘဝတို့၌ တွေ့ရှိသမျှသော အမိုက် မျိုး အနန္တတို့ကို မိုက်မဲကြရန် - အမှားမျိုး အနန္တတို့ကို မှောက်မှားကြ ရန် ကိလေသာ အညစ် အမြစ် ဗီဇ အနန္တတို့သည် ရင်တွင်း စိတ် နှလုံးတွင်းမှာ အစဉ် အမြဲ တလုံး တခဲတည်း ပါရှိရှိ နေကြကုန်၏။ အကြင်အခါ၌ အနတ္တလက္ခဏာရေးကို ကောင်းစွာ ထင်မြင်သဖြင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် အပြီးတိုင် ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုအတိတ် ဒုစွရိုက် ကံပေါင်း အမှုဟောင်း အနန္တတို့သည်သည်းကောင်း၊ နောက်နောက် အနာဂတ် ကာလတို့၌ ပါပဒုစွရိုက် အမိုက်မျိုး ဗီဇ အနန္တ-အမှောက် အမှားမျိုး ဗီဇ အနန္တတို့သည်လည်းကောင်း တပြိုင်နက် တချောက်တည်း အပြီးတိုင် ကွယ်ပကြလေကုန်၏။

ထိုသူမှာ အပါယ် သံသရာ ကြီးလည်း အနမတဂ္ဂ ဘဝ သံသရာ ကာလပတ်လုံး အပြီးတိုင် ကျွတ်လွတ်လေ၏။ အပါယ်သံသရာသည်သာ မဟုတ်သေး၊ ရပ်ပြစ် ရှစ်ပါးလည်း အပြီးတိုင် ကျွတ်လွတ်လေ၏။ ဘုန်းတန်ခိုး စည်းစိမ် အလိမ်အမာ ယုတ်ညံ့စွာသော လူ့ဇာတိမျိုး၊ နတ်ဇာတိမျိုး၊ ဗြဟ္မာ့ဇာတိမျိုးလည်း အပြီးတိုင် ကျွတ်လွတ်လေ၏။ ဘုန်းတန်ခိုး စည်းစိမ် အလိမ်အမာ ကြီးမြတ်စွာသော လူ့အရိယာဇာတိ၊ နတ်အရိယာဇာတိ၊ ဗြဟ္မာအရိယာဇာတိတို့သာ ကျန်ရှိကုန်တော့သည်။

ဤသည်ကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် ခပ်သိမ်းသော အတိတ်ဒုစ္စရိုက်ကံ အနန္တ၊ ပစ္စုပ္ပန် ဒုစ္စရိုက်ကံ အနန္တ၊ အနာဂတ် ဒုစ္စရိုက်ကံ အနန္တ တို့၏ အချုပ်အခြာ ဖြစ်ပုံတည်း။

သာသနာပဉ္စ ဖြစ်ကြကုန်သော ခပ်သိမ်းကုန်သော လူပညာရှိ၊ နတ်ပညာရှိ၊ ဗြဟ္မာပညာရှိ အပေါင်းတို့သည် ထိုဒုစ္စရိုက်ကံတို့၏ ရှေ့အလား နောက်အလားတို့ကို မိမိတို့ ဉာဏ်စွမ်း ရှိသမျှ မြော်မြင်နိုင်ကြကုန်၏။ အချုပ်အခြာ ဖြစ်သော အမှုသည်ရင်းကိုမူကား ပိတ်ပိတ်သား မသိနိုင်ကြ မမြင်နိုင်ကြလေကုန်။ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ကြီး များမှသော်လည်း မသိနိုင်ကြ မမြင်နိုင်ကြကုန်။ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ပေါ်သို့ ရောက်၍ ဘုရားဖြစ်ကာနီးမှပင် သိကြ မြင်ကြကုန်သည်။ ထိုလူ နတ် ဗြဟ္မာ ပညာရှိ အပေါင်းတို့သည်မူကား သာသနာနှင့် တွေ့ကြုံကြမှ ထိုဒုက္ခဝဋ်ကြီး အပြီးတိုင် လွတ်ငြိမ်းနိုင်ကြမည်ဟု သိမြင်နိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ သိနိုင်သမျှသော ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းတို့၌ ဘုရားကိုသာ မြော်ကြရကုန်၏။ ဘုရား တရားတော်ကိုသာ မြော်ကြရကုန်၏။ ဘုရားသာ သနာတော်ကိုသာ မြော်ကြရကုန်၏။ “ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါ ဒုလ္လဘော” ဟူသော အက္ခရာ တံဆိပ်ကြီးကို ကမ္ဘာပေါ်၌ ထုတ်ဖော် ကြော်ငြာ၍ ထားကြကုန်၏။

ဘုရားသာသနာနှင့် တွေ့ကြုံကြသော အခါ၌ ဇာတိကဿုဋ္ဌေး ဇဋ္ဌိလဿုဋ္ဌေး စသော သူတို့သည်ပင်လျှင် သူဋ္ဌေးစည်းစိမ်ကို ပစ်၍ ဘုရားသာသနာကို အရ အမိ တွယ်ကြရကုန်၏။ ဘဒ္ဒိယမင်း ပက္ကုသာတိမင်း မဟာ

ဘုရားသာသနာ နှင့် လူ့အဖြစ်

ကပ္ပိနမင်း အစရှိသော သူတို့ပင်လျှင် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပစ်၍ ဘုရားသာသနာကို အရအမိ တွယ်ကြရကုန်၏။ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော စကြာမင်းကြီးတို့သည်လည်း လေးကျွန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပစ်၍ ဘုရားသာသနာကို အရအမိ တွယ်ကြရကုန်၏။

အဘယ်ကြောင့်နည်း ဆိုသော် ထိုသူဌေးစည်းစိမ်၊ မင်းစည်းစိမ်တို့သည် ပြုဆီခဲပြီးသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ အမှူးရှိသော အတိတ် အနာဂတ် ဒုစူရိုက်ကံ အနန္တတို့၏ အပင်းအသင်းတို့သာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုသူဌေးစည်းစိမ် မင်းစည်းစိမ်တို့သည် မသေမီ ကာလ၌သာ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း ကြည်လင် ရှင်လန်းဘွယ် ဖြစ်ကုန်၏။ သေမည်ပြုသော အခါ၌မူကား မမြင်ဝံ့ မရှုဝံ့ တို့သာတည်း။ မြင်မိ ရှုမိမည်ကို အလွန် ကြောက်ကြရကုန်၏။ မြင်၍ ရှု၍ သေလျှင် အပါယ်သို့ ကျရကုန်၏။

ဘုရားသာသနာကို အရ အမိ တွယ်နိုင်ကုန်ကြသော သူတို့သည်မူ ကား-အနမတဂုဿံသရာ၌ ဖြစ်လေရာရာ အစဉ်အမြဲ ပါရှိ၍ နေကြကုန်သော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ အမှူးရှိသော ဒုစူရိုက်ကံ အနန္တတို့၏ အပြီးတိုင် ချုပ်ငြိမ်းခြင်း ဟူသော အတုမရှိ ကြီးမြတ်လှသော ချမ်းသာ သုခကြီးကို ရကြလေကုန်၏။ ဤဘဝနောက်၌ အပါယ်သံသရာကြီးမှ လည်းကောင်း မိစ္ဆာဒုစူရိုက် အမိုက်ခပ်သိမ်းတို့မှလည်းကောင်း အမျိုး၏ ယုတ်ညံ့ခြင်း- အနှယ်၏ယုတ်ညံ့ခြင်း - အဆင်းသဏ္ဍာန် ကြန်အင်လုက္ခဏာ၏ ယုတ်ညံ့ခြင်း- စည်းစိမ်ဥစ္စာ၏ ယုတ်ညံ့ခြင်း- အကျင့်အာစာရ၏ ယုတ်ညံ့ခြင်း- အသိအလိမ်မာ၏ ယုတ်ညံ့ခြင်း- အစရှိသောယုတ်ညံ့ခြင်း ခပ်သိမ်းတို့မှလည်းကောင်း အပြီးတိုင် လွတ်ငြိမ်းခွင့်ကို ရကြလေကုန်၏။

ဘုရားသာသနာကို အရ အမိ တွယ်တာမူ ဆိုသည်ကား လက္ခဏာ ရေး သုံးပါးကို ကြိုးစား အားခဲ မြဲစွဲ အားထုတ်သဖြင့် ရုပ်နာမ် ခန္ဓာ တရားတို့ကို ငါ၏ ကိုယ် ငါ၏အတ္တဟု ထင်မြင် စွဲလမ်း၍ ရှိနေသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသို့ ရောက်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော် အစစ် သမီးတော် အစစ် အရိယာဇာတိ အဖြစ်သို့ ရောက်သည် တို့အောင် တွယ်တာမူကို ဆိုသတည်း။

ဤကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်အစစ်၊ သွီးတော် အစစ် အရိယာ အဖြစ်သို့ ရောက်ကြကုန်သော သူတို့သည်ကား ယခုဘဝမှ စ၍ ဖြစ်သေရာရာ ဘဝများစွာ ကမ္ဘာ အဆက်ဆက်တို့၌ ဓမ္မစက္ခု အမြဲပါ သဖြင့် သာသနာပသော ဘဝ - သာသနာပသောကမ္ဘာ - သာသနာပသော အခါ ဟူ၍ တရံဘဆစ်မျှ မရှိကြကုန်ပြီ။ ထိုသူတို့အား အဆုံးစွန် နိဗ္ဗာန်ရမည့် ဘဝတိုင်းအောင် ပရိယတ္တိ သာသနာတော်မြတ်ကြီးလည်း အစဉ် အမြဲ ပါရှိလေတော့သည်။ ပဋိပတ္တိ သာသနာတော်မြတ်ကြီးလည်း အစဉ် အမြဲ ပါရှိလေတော့သည်။ ပဋိပဇေ သာသနာတော်မြတ်ကြီးလည်း အစဉ် အမြဲ ပါရှိလေတော့သည်။ မိမိတို့၏ အဟွန်နှင့် မူကား နောက် နောက် ဘုရားကို မြော်ဘွယ်ကိစ္စ မရှိကြကုန်ပြီ။ နောက် နောက် သာသနာကို မြော်ဘွယ်ကိစ္စ မရှိကြကုန်ပြီ။ ဘုရားကို မြော်ရသောဒုက္ခ - သာသနာတော်ကို မြော်ရသော ဒုက္ခမှ အရှင်း လွတ်ငြိမ်းကြလေကုန်၏။

ဤသို့လျှင် ဘုရား သာသနာနှင့် တွေ့ကြုံကြသည် ရှိသော် ဤကဲ့သို့ မြင့်မြတ် ကြီးကျယ်လှသော အကျိုး အာနိသံသ အနန္တကို ရနိုင်လေသတည်း။ ဤကဲ့သို့သော အကျိုး အာနိသံသ အနန္တကို ရကြကုန်သော သူတို့သည်သာလျှင် ဘုရားသာသနာတော်ကို တွေ့ကြုံကြရသော သူတို့ မည်ကုန်၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဆိုသော် ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ် ဒုလ္လဘ ဟူသည် ထိုကဲ့သို့သော အကျိုးအာနိသံသ အနန္တတို့ အတွက် ကမ္ဘာပေါ်၌ ထုတ်ဖော် ကြော်ငြာသော အက္ခရာတံဆိပ်ကြီး ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ် ဒုလ္လဘ ပြီး၏

ကြွင်းသော ဒုလ္လဘ သုံးပါး၏ အကျိုး အာနိသံသနှင့် တကွ အကျယ် ဝိတ္တာရ အစီအရင်ကိုမူကား မန္တလေးမြို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာပြုအသင်း စက္ကရီထေရီ ပညာရုံး စာရေးကြီး မောင်သော် ဆိုသူ မေးလျှောက်ချက် ပုစ္ဆာတို့ကို ငါတို့ ဖြေဆိုရာ ဖြစ်သော “ ဥတ္တမပုရိသဒီပနီ ” ဓမ္မပဒေသာ အမည်ရှိသော စာအုပ်အဆုံး သြဝါဒကထာမှာ ကြည့်ရှု၍ ယူလေ။

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

သဒ္ဓုအခါ ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော်၌ ဟောတော်မူအပ်သော ခန္ဓာ ငါးပါးတို့၏ ဥပမာ အကျယ် အဓိပ္ပာယ်များကို ပြဆိုပေအံ့။—

ဖေဏပိဏ္ဍူပမံ ရူပံ၊ ဝေဒနာ ပုပ္ဖုဠုပမာ။
မရီစိကူပမာ သညာ၊ သင်္ခါရာ ကဒလူပမာ။
မာယူပမဉ္စ ဝိညာဏံ၊ ဒေသိတာဒိစ္စဗန္ဓုနာ။^၁

ရူပံ၊ ရူပက္ခန္ဓာကို။ ဖေဏပိဏ္ဍူပမံ၊ ရေမြုပ်စိုင် ရေမြုပ်ခဲနှင့် တူစွာ။ ဒဠုပ္ပံ၊ ရူအပ်၏။ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာကို။ ပုပ္ဖုဠုပမာ၊ ရေပွက်နှင့် တူစွာ။ ဒဠုပ္ပာ၊ ရူအပ်၏။ သညာ၊ သညာက္ခန္ဓာကို။ မရီစိကူပမာ၊ တံလှုပ် နှင့် တူစွာ။ ဒဠုပ္ပာ၊ ရူအပ်၏။ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတို့ကို။ ကဒလူ ပမာ၊ ငှက်ပျောတုံး၊ လက်ပံတုံးနှင့် တူစွာ။ ဒဠုပ္ပာ၊ ရူအပ်ကုန်၏။ ဝိညာ ဏံ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာကို။ မာယူပမံ၊ မျက်လှည့်အမှုနှင့် တူစွာ။ ဒဠုပ္ပံ၊ ရူအပ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာဒိစ္စဗန္ဓုနာ၊ နေမင်း၏ အနွယ် ဖြစ်တော်မူ သော ငါဘုရားသည်။ ဒေသိတံ၊ ဟောတော်မူအပ်၏။

ရူပက္ခန္ဓာ

ကိဉ္စဘိက္ခဝေ ရူပံ ဝဒေထ၊ ရူပတိ ရူပတီတိ^၁ ခေါ ဘိက္ခဝေ တသ္မာ ရူပန္တိ ဝုစ္စတိ။ ကေန ရူပတိ၊ သီတေနပိ ရူပတိ၊ ဥဏှေနပိ ရူပတိ၊ ဇိဗန္ဓာယပိ ရူပတိ၊ ပိပါသာယပိ ရူပတိ၊ ဥသ မကသ ဝါတာတပ သရီသပ သမ္မုဿေနပိ ရူပတိ၊ ရူပတိ ရူပတီတိ^၂ ခေါ ဘိက္ခဝေ တသ္မာ ရူပန္တိ ဝုစ္စတိ။

ခန္ဓဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်၊ နှာ-၇၁။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကိဉ္စ၊ အဘယ်ကြောင့်လျှင်။ ရူပံ၊ ရုပ် ဟူ၍။ ဝဒေထ၊ ဆိုကြကုန်မည်နည်း။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ခေါ၊ စင်စစ်လျှင်။

၁။ ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ပါ။ နှာ - ၁၁၆။
၂-၂။ ရူပတိ ခေါ ဘိက္ခဝေ (ဆဒ္ဒ)

ရူပတိ၊ အဘညံအမြဲ အနဲနဲလျှင် ဖောက်လဲဖောက်ပြန် ဖြစ်တတ်၏။
 ရူပတိ၊ ခဏခြင်းလျှင် ယိုယွင်းယိုင့်ရှေ့ မြေ၊ မြေ၊ ကြေမှု ရွှေကြေကြဲ
 အနဲနဲ ဖောက်ပြန်တတ်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ ရူပန္တိ၊ ရုပ် ဟူ၍။
 ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ကေန၊ အဘယ်အကြောင်း များကြောင့်။ ရူပတိ၊
 ဖောက်ပြန်တတ်သနည်း ဟူမူကား။ သီတေနပိ၊ သီတတေဇောနှင့် တွေ
 ခြင်းကြောင့်လည်း။ ရူပတိ၊ ဖောက်ပြန်တတ်၏။ ဥဏှေနပိ၊ ဥဏှတေ
 ဇောနှင့် တွေခြင်းကြောင့်လည်း။ ရူပတိ၊ ဖောက်ပြန်တတ်၏။ ဇိဿတ္ထာ -
 ယပိ၊ ဆာလောင် ပူပန်သော တေဇော နှောက်ယှက်ခြင်းကြောင့်လည်း။
 ရူပတိ၊ ဖောက်ပြန်တတ်၏။ ပိပါသာယပိ၊ မှတ်သိပ် ပူပန်သော တေဇော
 နှောက်ယှက် ခြင်းကြောင့်လည်း။ ရူပတိ၊ ဖောက်ပြန်တတ်၏။ ဥသ
 သမ္မဿေနပိ၊ ခြင်ဆိပ် တေဇောနှင့် တွေခြင်းကြောင့်လည်း။ ရူပတိ၊
 ဖောက်ပြန်တတ်၏။ မကသသမ္မဿေနပိ၊ မှက်ဆိပ် တေဇောနှင့် တွေ
 ခြင်းကြောင့်လည်း။ ရူပတိ၊ ဖောက်ပြန်တတ်၏။ ဝါတသမ္မဿေနပိ၊
 လေစိမ်းမှာ ပါသော သီတ ဥဏှ တေဇောအစိမ်းနှင့် တွေခြင်းကြောင့်
 လည်း။ ရူပတိ၊ ဖောက်ပြန်တတ်၏။ အာတပသမ္မဿေနပိ၊ နေပူ တေ
 ဇောနှင့် တွေခြင်းကြောင့်လည်း။ ရူပတိ၊ ဖောက်ပြန်တတ်၏။ သရိယပ
 သမ္မဿေနပိ၊ မြေဆိပ် ကင်းဆိပ် ဟူသော သီတ ဥဏှ တေဇောနှင့် တွေ
 ခြင်းကြောင့်လည်း။ ရူပတိ၊ ဖောက်ပြန်တတ်၏။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။
 ခေါ၊ စင်စစ်လျှင်။ ရူပတိ၊ ဖရိုဖရဲ ဖောက်လဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်တတ်၏။
 ရူပတိ၊ ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲ ပျက်ပြားတတ်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ ရူပန္တိ၊
 ရုပ် ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

ဝေါဟာရမြေ

ဤပါဠိတော်မြတ်၌ ‘ သီတေနပိ ရူပတိ၊ ဥဏှေနပိ ရူပတိ ’ အရကို
 သိသာရုံမျှ ပြဆိုဦးအံ့။ မြေ၊ ရေ၊ လေ၊ မီး ဟူသော ဓာတ်ကြီး လေးပါး
 တို့တွင် မြေဓာတ်သည်—

- လောကဝေါဟာရမြေ၊
- အဘိဓမ္မာ၌ ဟောတော်မူသော ပရမတ်မြေ

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဟူ၍ မြေ ၂-မျိုးရှိ၏။ ထိုတွင် ဝေါဟာရမြေ ဆိုသည်ကား ပရမာဏုမြူ၊ အဏုမြူ၊ တဇ္ဇာရီမြူ၊ ရထရေဏုမြူ၊ ကညစ်စာ သန်းဥ သန်းဖြ သန်းမ နှမ်းဆန် မုယောတို့မှ စ၍ မဟာပထဝီ မြင်းမိုရ်တောင် စသည်တိုင်အောင် အစိုင် အခဲ ရှိနေသော ဝတ္ထုမျိုးကို ဝေါဟာရမြေ ဆိုသည်။ သတ္တဝါ၏ သဏ္ဍာန်၌လည်း ဆံပင်၊ မွေးညှင်း အစရှိသော အထည် သဏ္ဍာန်နှင့် မျက်စိ မြင်ကောင်းသော ဝတ္ထုမျိုးသည် ဝေါဟာရမြေ သာတည်း။

ဝေါဟာရမြေ ဟူသမျှသည် မြေဓာတ် အစစ် မဟုတ်သေး။ မုချမြေ မဟုတ်သေး။ လက္ခဏာရေး သုံးပါး၏ သက်ဆိုင်ရာ မဟုတ်သေး။ ဝိပဿနာဉာဏ် မည်သည် ပရမတ္ထဓမ္မကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်မြဲ၊ ထိုမြေစုကား ပရမတ်မြေ အစစ် မဟုတ်။ ဝေါဟာရ ပညတ် မြေမျိုး သာတည်း။ ဝေါဟာရပညတ် ဆိုသည်ကား မုချစင်စစ် အမှန်ရှိရင်း တရားကို မထိ၊ အဟုတ် ရှိရင်း တရားကို မထိ၊ ဧကန် ရှိရင်း သဘာဝသို့ မဆိုက်၊ တကယ် ရှိရင်း ဖြစ်သော ဓာတ်ရင်းသို့ မရောက်၊ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အရာ မဟုတ်။

ပရမတ်မြေ ဆိုသည်ကား ခက်မာခြင်း ကြိယာ အမှုအရာ သက်သက် သာတည်း။ ထိုထို ဝတ္ထုကို ဆုပ်ကိုင် ဖိနှိပ် တီးခေါက်၍ စမ်းကြရာ၌ နူးညံ့ သည် ခက်မာသည်ဟု လူတိုင်းပင် သိကြကုန်၏။ ထိုသို့ သိကြကုန် ရာ၌ ပညတ်သိ၊ ပရမတ်သိ ၂-မျိုး ရှိ၏။ နူးညံ့သော ဝတ္ထု၌ နူးညံ့မှု ကြိယာနှင့် ထိုဝတ္ထု တခုလုံးကို တပေါင်းတည်း ပြု၍ တခုတည်း ပြု၍ သိကြသည်ကား ပညတ်သိတည်း။ ပရမတ်သိ မဟုတ်။ စိတ်သိ သညာသိ တည်း။ ဉာဏ်သိ မဟုတ်။ ထိုဝတ္ထု၌ နူးညံ့မှု ကြိယာ သက်သက်ကို သီးသန့် ကွက်ခြား၍ သိသည်ကား ပရမတ်သိတည်း။ ပညတ်သိ မဟုတ်။ ဉာဏ်သိတည်း။ စိတ်သိ သညာသိ မဟုတ်။ သီးသန့် ကွက်ခြား၍ သိမှု ဆိုသည်ကား ထိုဝတ္ထု၌ မြေဓာတ်မှ တပါး ရေဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ လေ ဓာတ်၊ အဆင်းဓာတ်၊ အနံ့ဓာတ်၊ ရသဓာတ်၊ သြဇာဓာတ် ဟူ၍ ဓာတ် ၇-မျိုး ရှိကြသေး၏။ ရော၍ မပါရအောင် ဝတ္ထု တလုံးကို အကုန်ခြုံ၍ ဤဝတ္ထုသည် နူးညံ့၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုဓာတ် ခုနစ်မျိုးပါ အကုန် နူးညံ့ခြင်း ဟူသော မြေဓာတ် တခု ပြု၍ သိမှု ပြောမှု ဖြစ်၏။

ဤဝတ္ထုသည်၊ ဤအဏုမြူသည်၊ ဤမွေးညှင်းသည် အစရှိသည်ဖြင့် အထည်ခြင် ပညတ်သက္ကာန်ကို စိတ်၌ ထင်မြင်၍ သိမှု ပြောမှုဖြစ်သည့် အတွက် ပညတ်သိသာ ဖြစ်၏။ ဓာတ် ၇-ပါးကို အဟုတ်သိသည်လည်း မဟုတ်။ စမ်းသပ် လိုက်သောအခါ၌ ကာယဝိညာဏ်သည်ကား မြေဓာတ် သက်သက်ကိုသာ သိ၏။ ပရမတ်မြေဓာတ် သက်သက်ကို သီးသန့် ကွက် ခြား၍ ယူသေး၏။ ထိုအခါဓာတ် ၇-ပါးတို့ မပါကုန်သေး။ ပညတ် လည်း မဟုတ်သေး။ နောက်လိုက် မနောဝိညာဏ်တို့သည်ကား ကာယ ဝိညာဏ်သိသော မြေဓာတ် နူးညံ့မှု သက်သက်ကို ထိုဝတ္ထု ခြင် ပညတ် အထည် နူးညံ့မှု ပြုလုပ်၍ သိကြကုန်၏။ ကာယ ဝိညာဏ်သိကား မပြဋ္ဌာန်းနိုင်။ မနော ဝိညာဏ် သိတို့သည်သာ ပြဋ္ဌာန်း၍ နေကုန်၏။ မနောဝိညာဏ်သိ အတိုင်းသာ လူတို့က အဟုတ် မှတ်သင့် အသိ အမြင် ပြု၍ နေကြကုန်၏။

မီးရထား စီး၍ သွားကြရာ၌ လယ်ကွင်း၊ ယာကွင်း၊ သစ်ပင်၊ ချုံနွယ်၊ တော၊ တောင် တို့ကို မျှော်ရှုကြရာ၌ စက္ခုဝိညာဏ်သည်ကား ထိုဝတ္ထု တို့ တည်ရှိကြသည့်အတိုင်းသာ မြင်ပေ၏။ နောက်လိုက် မနောဝိညာဏ်တို့ မဟုတ်မယမ်း ဆန်းပြား ပေ့လီမှု အတွက် ချာချာလည်ဝိုင်း ခုန်စိုင်း ပြေးသွား အမှောက် အမှား ထင်မြင်ချက် ပြဋ္ဌာန်းလျက် ရှိနေကြ သကဲ့သို့တည်း။ စက္ခုဒွါရ၌ လူတိုင်း ဒိဋ္ဌမျက်မြင် ဥပမာတည်း။ မဟုတ် မှန်း သိလျက်နှင့် မနောဝိညာဏ်တို့ ပြဋ္ဌာန်းလှသည့် အတွက်ကြောင့်ချာ ချာလည်ဝိုင်း ခုန်စိုင်း ပြေးသွား အမှောက် အမှား ထင်မြင်ချက်ကြီးကို ဖျက်သိမ်း၍ပင် မရကြပေ။ ရထားမစီးမီက သိရှိရင်း ဖြစ်ကြ၍ သာလျှင် ထိုဝတ္ထုတို့ကား မပြေး မသွားသည် အမှန်၊ ရထားသည်သာ ပြေးသွား သည်ဟု ဉာဏ်သိ ပေါ်နိုင်ကြသေး၏။ ဓာတ်သဘာဝ အရာတို့၌ကာ အနမဏဂ္ဂ သံသရာမှာ တခါမှ သိရှိရင်း မဟုတ်ကြသောကြောင့် ဉာဏ်သိ ဟူ၍ မပေါ်နိုင်ကြပြီ။ ဤကား နူးညံ့သော ဝတ္ထု၌ နူးညံ့ခြင်း ကြံယာ ဟူသော ဆတ်ဆတ်သော ပရမတ် မြေဓာတ်ကို ဝတ္ထုခြင်

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

တည်းဟူသော ပညတ်မှ ဉာဏ်ဖြင့် အသီးထုတ်၍ သီးသန့် ကွက်ခြား၍ သိမြင်ပုံတည်း။

ထိုဝတ္ထုမှာ နူးညံ့မှု ကြိယာကို ပရမတ် မြေဓာတ် အစစ် ဆိုရာ၌ လည်း ထိုဝတ္ထု တခုလုံး၌ နူးညံ့မှု အားလုံးကို တခုသော ပရမတ် မြေဓာတ်ဟု ဆိုသည် မဟုတ်၊ အကယ်၍ တခုသော မြေဓာတ် ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့၊ အစိတ် အစိတ် ခွဲခြမ်း စိတ်၍ခြင်းငှာ မကပ်ကပ်သည့်သာ ဖြစ် ရာ၏။

ပရမတ်မြေ

တခုသော ပရမတ္ထ တရား မည်သည် အပိုင်း အပိုင်း ဖြတ်၍ မရ ကောင်း၊ အစိတ် အစိတ် ခွဲ၍ မရကောင်း၊ မျက်မြင် လက်စမ်း တွေ့ ရှိအောင် လှုပ်ရှား၍ အမှုအရာ ပြောင်းလဲသည် ဟူ၍ မရှိ၊ ရှေးရှေး အမှုဟောင်း ကွယ်ပျောက် နောက်နောက် အမှုသစ် တမျိုး တမျိုး ဖြစ် ပေါ်သည်ကို လောက၌ လှုပ်သည်၊ ရှားသည်၊ ကြွသည်၊ ထသည်၊ ရွေ့ ရှားသည် ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုကြသည်။

ပရမတ္ထ တရား မည်သည် ကြိယာ အမှုအရာ သက်သက်မျှ ဖြစ်၍ ရှေးရှေး အမှုဟောင်း ကွယ်ပျောက်မှု ဆိုသည်ကား ရှေးရှေး ပရမတ် ဓာတ်ဟောင်းတို့ ချုပ်ပျက် သေဆုံးမှု ပေတည်း။ နောက်နောက် အမှု သစ် တမျိုး တမျိုး ဖြစ်ပေါ်မှု ဆိုသည်ကား နောက်နောက် ပရမတ် ဓာတ်သစ်တို့ တမျိုး တမျိုးဖြစ်ပေါ်မှု ပေတည်း။ ဓာတ်သစ်၊ ဓာတ်ဟောင်း ပရမတ်သစ်၊ ပရမတ်ဟောင်း ပြောင်းလဲကြရာ၌ အပိုင်းအခြား အာကာ သသည် ရှိ၏။ မျက်စိနှင့်ကား မမြင်ရ၊ ပရမတ်ကြိယာ သဘာဝကို မြင်တတ်သော ဉာဏ်နှင့်သာလျှင် ထိုအပိုင်း အခြားကို မြင်နိုင်၏။ အပိုင်း အခြား ဆိုသည်ကား ရှေးရှေးတရား၏ တစ်စွန်း နှင့် နောက်နောက် တရား၏ ဥပါဒ်စွန်း ဖြစ်ကြားတည်း။ ဒကောင်းကောင်းမြင်အောင် ကြည့် ကြကုန်ရာ၏။ နူးညံ့မှု ပထဝီ မြေဓာတ် စစ်ခန်းပြီး၏။ ခက်ပာမှု ပထဝီ မြေဓာတ်မှာလည်း ဤနည်းကို မှီ၍ သိလေ။

ဝေါဟာရမြေ ပရမတ်မြေ ခွဲခန်း ပြီး၏။

မာဆတ်သော ပရမတ်

အေးမြလှစွာသော သံတုံး သံခဲကို အားကြီးလှစွာသော ရှားမီးကြီးစု အတွင်း၌ ထည့်၍ ဖိုများစွာ ဆိုင်၍ အပြိုင် အားတိုက် ထိုး၍ အရည် ကျိုရာ၌ သံတုံး ခဲ၌ နဂိုရ် ပကတိ ရှိနေသော ခက်မာမှု အခြင်းအရာ အမှု အရာသည် ဥဏှမီးပူ အပြင်းအထန် နှိပ်စက် ဖိစီးမှုကြောင့် ရှေးရှေး အမှု အရာ ပျက်၍ ပျက်၍ အမှု အရာသစ် တမျိုး တမျိုး ဖြစ်ပေါ်၍ အရည် ကြည်ကြည် ဖြစ်ရ၏။ ခက်မာမှု အမှုအရာဟောင်း အဆင့်ဆင့် ချုပ်ပျက် ကွယ်ဆုံးပုံ နူးညံ့သော အမှုအရာသစ် အဆင့်ဆင့် 'ဖြစ်ပေါ်ပုံကို မြင် အောင် ကြည့်လေ။ သံခဲ သံတုံး အတွင်းအပြင် တခုလုံး ပျက်မှု ဖြစ်မှု ရှုရှုရှု နေပုံကို မြင်လိမ့်မည်။ ရေမြှုပ်ဆိုင် ရေမြှုပ်ခဲနှင့် အနှစ်မရှိခြင်း တူလှပုံကို မြင်လိမ့်မည်။ ဉာဏ်၌ အတုံးကြီး အခဲကြီး ဟူသော သဏ္ဍာန် ခြေ ပညတ်ကြီး ပေါ်ရှိ ခုခံ ပိတ်ဆီး၍ မနေစေနှင့်။ အတွင်း၌ ခက်မာမှု တွေ တရုရု နေသည်ကို ဉာဏ်နှင့် စူးစိုက် ထိုးထွင်း၍ မြင်အောင် ကြည့် လေ။ တဖန် ထိုသံရည်ကို ရေအေး သီတဉာတုနှင့် လောင်း၍ အရည်ကြည် ကြည်မှ ပကတိ ခဲမြဲခဲ မာမြဲမာပြန်ရာ၌လည်း နူးညံ့သော ပထဝီတွေ အဆင့်ဆင့် ချုပ်ကွယ် သေဆုံး၍ ခက်မာသော ပထဝီတွေ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာရာ၌လည်း နည်းတူ သိအပ်ကုန်ရာ၏။ ခက်မာမှု ဟူသော ပရမတ် မြေဓာတ် လက္ခဏာ၌ အမာကြီး အဆင့်ဆင့် အမာနု အဆင့် ဆင့် ရှိပြန်၏။ အမာနုကို နူးညံ့မှု ဆိုသည်။ မဟာပထဝီမြေကြီး မြင်းမိုရ် တောင်၊ စကြဝဠာတောင်၊ သတ္တရာဘန်တောင်ကြီးတွေကို ကမ္ဘာမီး အပြင်းအထန် နှိပ်စက်ဖိစီး၍ လောင်ရာ၌ အတွင်းပရမတ် မြေဓာတ် အမှုအရာ ကြိယာစုကို စူးစိုက် ထိုးထွင်း၍ ကြည့်နိုင်ပါမူ ရေမြှုပ်ခဲကြီး တွေနှင့် တူပုံ ထင်ရှားပေါ်လိမ့်မည်။ ဤကား အနုမတဂ္ဂသံသရာ၌ တခါမျှ မပေါ်ပေါက်ဘူးသေးသော ဓာတ်မျက်စိ ဓာတ်မျက်လုံး ပေါ်ပေါက်အောင် အစစွာ ထူထောင်ပုံ စံနစ်တည်း။

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဤမျက်စိကို ပါဠိတော်တို့၌ “ဓမ္မစက္ခု ဥဒပါဒိ” ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။ ဤမျက်စိပေါက်မှသာ ဘုရားကို မြင်နိုင်သူ မည်သည်။ တရားကို မြင်နိုင်သူမည်သည်။ သာသနာတော်ကို တွေ့ရသူ မည်သည်။ ထို့ကြောင့်—

ယော ခေါ ဝက္ကလိ ဓမ္မံ ပဿတိ၊ သော မံ ပဿတိ။
ယော မံ ပဿတိ၊ သော ဓမ္မံ ပဿတိ။^၁

ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ဝက္ကလိ၊ ဝက္ကလိရဟန်း။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဓမ္မံ၊ သမ္မုတိပညတ် ခြင်္သေ့တို့နှင့် တွင်းမှ ဉာဏ်ဖြင့် သီးသန့်ကွက်ခြား၍ ထုတ်ဖော် ရှုမြင်အပ်သော ပရမတ္ထသဘောကို။ ပဿတိ၊ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် မြင်နိုင်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ မံ၊ ငါဘုရားကို။ ပဿတိ၊ တွေ့မြင်ရသော သူ မည်၏။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ မံ၊ ငါဘုရားကို။ ပဿတိ၊ တွေ့မြင်၏။ သော၊ ထိုသူသည် ဓမ္မံ၊ သမ္မုတိပညတ် ခြင်္သေ့ တွင်းမှ ဉာဏ်ဖြင့် သီးသန့် ကွက်ခြား၍ ထုတ်ဖော် ရှုမြင်အပ်သော ပရမတ္ထ သဘောကို။ ပဿတိ၊ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် တွေ့မြင်ရသောသူ မည်နိုင်၏။

ဤကား အလွန်ဆုံးသော ခက်ခဲမှုကို ပြဆိုချက်တည်း။

အလွန် နူးညံ့သော မုဒုပရမတ်

ယခုအခါ၌ အလွန် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ပရမတ် ပထဝီကို ပြဆိုပေအံ့။ ။ လူတိုင်း သန္တာန်မှ ထွက်၍ မြေပြင်သို့ ရောက်အောင် သက်ဆင်းလွင့်ပါး ရွေ့ရှား ပြေးသန်း၍ ကျရောက်လာသော လရောင်တို့၌လည်းကောင်း - ရှိန်ရှိန် ရှိန်ရှိန် လူလူ လူလူ တောက်သ၍ နေသော မီးဘောက် မီးလျှံတို့၌လည်းကောင်း - ရွေ့ရွေ့ ရွေ့ရွေ့ စီးသွား၍ နေသော မြစ်ရေ အလျှံတို့၌လည်းကောင်း တခဏမျှ ရပ်တန့် တည်နေခွင့် မရပဲ ရုပ်ကြိယာ ရုပ်အမှုအရာ အပျက် အဖြစ် အရွေ့ အပြောင်း လျင်မြန်

၁။ ခန္ဓဝဂ္ဂသုတ္တံ၊ ပါ။ ၅၁ - ၂၀။

မူကို မြင်ကြသဖြင့် ထိုဝတ္ထုတို့၌ အလွန် နူးညံ့စွာ ပါရှိသော ပရမတ် မြေဓာတ်၏ အဖြစ် အပျက်ကို မြင်နိုင်ရာ၏။

ဤကား အလွန် သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော ပထဝီကို ပြဆိုချက်တည်း။ အမာဆုံး အနုဆုံး နှစ်ချက်ကို ပြဆိုလိုက်သဖြင့် အလယ် အလတ် ဖြစ်သော ပထဝီတို့ကိုမူကား သိမြင်နိုင်ကြကုန်ရာပြီ။

ဝိကာရ ရူပန အပျက်

သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌မူကား သီတ ဥဏှ အတက် အသက် ခဏအစ ရှိနေ၏။ ဥတုသုံးပါး အပွား အဆုတ်၊ ရတု ခြောက်ပါး အပွား အဆုတ်၊ ဆဲ နှစ်ရာသီ ခေါ်သော ဓာတ်မီး ဆဲ နှစ်ပါး အပွား အဆုတ်၊ လဆန်း လဆုတ် တနင်္ဂနွေ တနင်းလာ စသော ခုနစ်နေ့ ဟု ဆိုအပ်သော ဓာတ်မီး ခုနစ်ပါးတို့၏ အစဉ် အတိုင်း အတက် အဆုတ်၊ နေ့ နာရီ ညနာရီ ခေါ်သော ဥဏှ သီတ ဓာတ်မီးတို့၏ အပွား အဆုတ် တို့ကို မျက်မြင် ရှိကြသည့် အတိုင်း မိမိ မိမိတို့၏ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်မှာလည်း ရှုရှု ရှုရှု ခဏအစ မြစ်ရေ အလျဉ်ကဲ့သို့ အစဉ်ထာဝရ အတက် အသက် ရုပ်ကြိယာ ရုပ်အမူအရာ တွေ ရှေ့ ရှေ့ ရှေ့ ရှေ့ ပြောင်းလဲ၍ နေကြပုံကိုလည်း မြင်အောင် ရှုရာ၏။ ဣရိယာပုထ်ကြီးလေးပါး ခပ်သိမ်းသော ကိုယ်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားမှု တို့၌ လည်းကောင်း အာဟာရဓာတ်မီး အာဟာရဓာတ်ဆီတို့၏ အတက် အဆုတ်တို့၌လည်းကောင်း ထို့အတူ မြင်အောင် ရှုရာ၏။ မိမိသန္တာန် မှာ တခုတခုသော အင်္ဂါ၌ ထင်မြင်အောင် ထူထောင်၍ တကိုယ်လုံးဓာတ် မျက်လုံးပေါက်အောင် စူးမြဲကြလေ။

မိမိသန္တာန် တခု၌ ဓာတ်မျက်လုံးလှလှ ပေါက်လျှင် ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်တို့၌လည်းကောင်း သစ်ပင် တော တောင် စသော ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်တို့၌လည်းကောင်း ဓာတ်မျက်လုံး ပေါက်တော့သည်။ ခပ်သိမ်းသော ရုပ်ဟူသမျှသည် ပထဝီ၌ မှီတယ်၍ ဖြစ်ကြရ၏။ ခပ်သိမ်းသော ပဉ္စဝေဝိကာရ နာမ်ခန္ဓာ ဟူသမျှသည် ရုပ်၌ မှီတယ်၍ ဖြစ်ကြရ၏။ ပထဝီ၏ ဖြစ်မှု ပျက်မှု ဥဒယဗ္ဗယ အချက်ကို ထင်မြင်နိုင်ပါလျှင် ကြွင်း

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

သော ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်မှု ပျက်မှု ဥဒယဗ္ဗယ အချက်အစုကိုလည်း ထင်မြင်ခြင်းငှာ လွယ်လှ၏။ ဤကား ပရမတ် မြေဓာတ်၌ ဓာတ်မျက်လုံး တည်ထောင်ပုံတည်း။

ပရမတ် ရေဓာတ်၌လည်းကောင်း၊ ပရမတ္ထ မီးဓာတ်၌လည်းကောင်း၊ ပရမတ်မြေဓာတ်၌လည်းကောင်း ဓာတ်မျက်လုံး ဖော်မှုကိုကား ငါတို့ ရေးသား စီရင်သော “ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ” စာအုပ်မှာ ယူလေ။

ဓာတ်မျက်လုံး အမြင် စင်ကြယ်စွာ ပေါက်သော အခါ၌ မူကား မိမိ ရူပကာယ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ သူတပါးတို့၏ ရူပကာယ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ဗဟိဒ္ဓသန္တာန် ရုပ်ခန္ဓာတို့ကို ဓာတ်မျက်လုံး ကျယ်သမျှ ချိန်ရှယ် စူးစိုက်၍ ရှုမြော်လိုက်သည့် အခါ ဖြစ်မှု ပျက်မှုတွေ တရုရ နေသည်ကို မြင်ကြကုန်လတ္တံ့။ ရုပ်တုံး ရုပ်ခဲ ဟူသမျှသည် အနှစ်သာရ မရှိသော ရေမြုပ်ခဲတွေနှင့် တူလှစွာ၏ဟု မြက်ဆီကြရလတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် “ဖေကပိဏ္ဍုပမံ ရူပံ” ဟူ၍ ဟောတော်မူပေသည်တကားဟု မြတ်စွာ ဘုရားကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရလတ္တံ့။

ဓာတ်မျက်လုံး မရှိသူ၏ အပြစ်

ဓာတ်မျက်လုံး မပေါက်မူ၍ ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ငှက် တို့မှာပင် ရှိကြသော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အင်္ဂါကြီးငယ် ဆံ့ဆံ့ မွေးညှင်း ခြေသည်း လက်သည်း စသည်ကိုသာ မြင်တတ်သော ပညတ်မျက်လုံးအတိုင်းနှင့် ရှိနေကြမူကား ဘုရားကို တွေ့မြင်သူ မဆိုရချေ။ အနှစ်သာရ မရှိသည့် အတွက် ရေမြုပ်နှင့် တူသည် ဟူ၍ ဟောတော်မူသဖြင့် ရူပက္ခန္ဓာ၏ ကြီးစွာသော အာဒိနဝ၊ ရူပက္ခန္ဓာ၏ အနိစ္စ၊ ရူပက္ခန္ဓာ၏ ဒုက္ခ၊ ရူပက္ခန္ဓာ၏ အနတ္တကို ပြတော်မူလိုရင်း ဖြစ်သတည်း။

အနှစ်သာရ မရှိသည့် အတွက် ရေမြုပ်နှင့် တူသည်ဟု ဟောတော်မူ သဖြင့် အဘယ်သို့လျှင် ရူပက္ခန္ဓာ၏ ကြီးစွာသော အာဒိနဝကို ပြတော် မူသနည်း ဟူမူကား အနှစ်သာရ ရှိသည်ဟု ထင်မှတ် စွဲလမ်းသော သူတို့အား အနှစ်သာရ မရှိမှုသည် ကြီးစွာသော အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝ

မူကြီး ဖြစ်၏။ ရူပက္ခန္ဓာသည် ဓာတ်မျက်စိ မရှိသော အန္ဓဗာလပုထုဇ္ဇန် သတ္တဝါတို့အား အနှစ်သာရ အနေနှင့် လှည့်ပတ်၍ ကြီးစွာသော အပြစ်ဒုက္ခကို ဖြစ်စေ၏။

အဘယ်သို့ အနှစ်သာရအနေနှင့် လှည့်ပတ်သနည်း ဟူမူကား ပြဆိုခဲ့ ပြီးသော ခက်မာမူကြိယာ သက်သက်မျှသာ ဖြစ်သော မြေဓာတ် ဟူသော ရူပက္ခန္ဓာသည် အသင်္ချေ အနန္တ စုဆောင်းမှု ဟူသော သမူဟ သဏ္ဌာနပညတ်ကို ပြု၍လည်းကောင်း မြစ်ရေ အလျဉ်ကဲ့သို့ အစဉ် ဆက်စပ် မပြတ် ဖြစ်ပွားမှု ဟူသော သန္တတိပညတ်ကို ပြု၍လည်းကောင်း အနှစ်သာရမရှိသော မိမိ၏ သဘောကို ဖုံးပုပ်၏။ အနှစ်သာရမရှိသည် ထင်မြင် စွဲလမ်းရအောင် ပြ၏။ ပရမာဏုမူမျှ အထည်ခြိမ် မရှိသော မြေဓာတ်ကိုပင် အထည်ခြိမ်ကြီး ထင်မြင်ရ၏။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ထင်မြင်၍ ၎င်း၏ မိန်းမ ယောက်ျား နတ်သား နတ်သွီး ထင်မြင်ရ၏။ ပထဝီသက်သက် မြေသက်သက်ကိုပင် ဆင် မြင်း ကျွဲ နွား ထင်ရ၏။ လူ ထင်ရ၏။ ဒဏ် ထင်ရ၏။ သိကြား ထင်ရ၏။ ဗြဟ္မာ ထင်ရ၏။ ဦးခေါင်း ခြေ လက် မျက်နှာ ခံတွင်း လည်ပင်း ရင်ဝ ထင်ရ၏။ အိမ်ရာ ကျောင်းကန် ဗိမာန် ဘုံနှုန်း ထင်ရ၏။ ရွှေ ငွေ ရတနာ ထင်ရ၏။ အဝတ်ပုဆိုး အိုးအင် ဟင်းတောင်း ညောင်စောင်း ခုတင် ထင်ရ၏။ တော တောင် ထင်ရ၏။ သစ်ပင် အမျိုးမျိုး ချုံနွယ် အမျိုးမျိုး ထင်ရ၏။ ဤကား သမူဟပညတ်မှုတည်း။

မျက်တောင်ကခတ် လျှပ် တပြက်မျှ အသက် မရှည် အတည်မမြဲ ပြိုကွဲ ပျက်ပြား ဆုံးပါး ချုပ်သေ၍ နေရသော မြေဓာတ်သည် မိမိ ကိုယ်ကို တချက် တလ တနှစ် စသည် အသက်ရှည်သမျှ ခိုင်မြဲသည်ဟု ပြ၏။ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၌ တချက် တလ တနှစ် စသည် ရှည်နိုင်သော အသက် ကေန္တ ရှိသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဤကား သန္တတိပညတ်မှုတည်း။ ပထဝီသည် အကယ်မဟုတ်သော ထိုပညတ် နှစ်ပါးကို မျက်လှည့်အယောင် ထူထောင် ဖန်ဆင်း၍ အမြဲထား၏။

အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ တခါတရံမျှ ဓာတ်မျက်လုံး ပပေါက်ဘူးကြကုန် သေးသော အန္ဓဗာလပုထုဇ္ဇန် သတ္တဝါတို့သည် ရေမြှုပ်နှင့် တူလှသော

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

သဘာဝဓာတ်ရင်းကို အိပ်မက်တွင်းမျှ မမြင်ဘူးကြ၊ မသိဘူးကြ၊ မဟုတ်တယုတ် လုပ်ကြံလှည့်ပတ် ပညတ်ကြီးနှစ်ပါးနယ်၌သာ အကယ် ထင်စွဲ အခဲအကြိတ် စိတ်အလိုက် မာန်အလိုက် အရိုးစိုက်၍ နေကြကုန်၏။
 ခပ်သိမ်းသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဟူသမျှသည် ထိုနယ်ကြီး နှစ်ပါးမှ ဖြစ်ပွား၏။
 ခပ်သိမ်းသော ဒုစ္စရိုက်မှုဟူသမျှသည် ထိုနယ်ကြီး နှစ်ပါးမှ ဖြစ်ပွား၏။
 ခပ်သိမ်းသော အပါယ်ဘေး ဟူသမျှသည် ထိုနယ်ကြီး နှစ်ပါးမှ ဖြစ်ပွား၏။ ထိုနယ်ကြီးသူ နယ်ကြီးသား ဖြစ်ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အစီးအပွား၊ ဒုစ္စရိုက် အစီးအပွား၊ အပါယ်ဒုက္ခ အစီးအပွား တို့ကိုပင် ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွား ပြုလုပ်၍ ဗာလုဿုက္က အမှုတို့နှင့်သာ နေ့ ရက် နှစ် လ ဘဝသံသရာဘဝ ကုန်ခဲ့ကြကုန်၏။ စိတ်တွေ ဉာဏ်တွေ ကုန်ခဲ့ကြကုန်၏။ ခန္ဓာတွေ အသက်တွေ ကုန်ခဲ့ကြကုန်၏။ ဂင်္ဂါသဲမျှ ပွင့်ကြကုန်သော ဘုရားသာသနာတော်တွေကို ကျောပေး၍ ကျောပေး၍ အလွတ် ရှောင်၍ ရှောင်၍ လာခဲ့ကြကုန်၏။ ယခု တွေ့ကြုံ၍ နေကြသော ဘုရားသာသနာတော်ကိုလည်း အရအမီ တွယ်တာမည်ဟု မကြံ၊ နောက် ဘုရားကို ကိုးစားလေဟန် ကျောပေးဉာဏ် ကိုယ်စီနှင့် ရှိနေကြကုန်၏။

ဤကား ဓာတ်မျက်လုံး မရှိကြသော အန္ဓဗာလတို့၏ အပေါ်၌ ပထဝီ ဟူသော မြေဓာတ် လှည့်ပတ်တည်ထောင်၍ ထားသော ကြီးကျယ် လှစွာသော အပြစ် ဒေါသ အာဒိနဝကြီး ပေတည်း။ အာပေါဟူသော ရေဓာတ်၊ ဧတဇော ဟူသော မီးဓာတ်၊ ဝါယော ဟူသော လေဓာတ်တို့ ကိုလည်း ဤနည်းတူ သိမြင်လေ။

ဝါယောဓာတ်၏ လှည့်ပတ်ပုံ

လောက၌ ဓာတ်မျက်လုံး မရှိကုန်သော သူတို့၏ အပေါ်၌ ဝါယော လေဓာတ် သည် အလွန် ဆန်းကြယ်စွာ ပြုလုပ်၍ လှည့်ပတ်နိုင်၏။ ပွဲဦးတွက် ကြိုးစုံ ရုပ်သေးရုပ်ကို ကြိုးစုံ ဆွဲက၍ ပြာကဲသို့ ရုပ်ခန္ဓာတွေကို သတ္တဝါ အချင်းတွေ မှတ်ထင် စွဲလမ်းရအောင် လျှောင့်၍ ပြ၏။ ထိုင်၍ ပြ၏။

ထရို ပြ၏။ သွား၍ ပြ၏။ လာ၍ ပြ၏။ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့မှ အမျိုးမျိုးသော လှုပ်ရှားမှုကြိယာတွေကို ကြိုးစံ ဆွဲ၍ ပြ၏။ ကုန်းသတ္တဝါ ရေသတ္တဝါ ကောင်းကင်ပျံ သတ္တဝါ ရုပ်ခန္ဓာတို့ကို ကမ္ဘာမြေပေါ်၌ နေ့နေ့ညည တရိုးရိုး တသောသော နေကြအောင် လုပ်ဆောင်၍ ပြ၏။ ကာယကံ ဝစီကံ ဒုစရိုက်မှုမျိုးတို့ကို စိတ်အသိုရှိတိုင်း ပြီးစီးအောင် လုပ်ဆောင်၍ နေကြ၏။ ဤကား ဝါယောဓာတ်၏ အခွင့်အထူး အရာအထူးတို့ကို အနည်းငယ်မျှ ဖော်ပြချက်တည်း။

ပရမတ် လောကီ ဖျက်ရန်

စင်စစ် အမှန်အားဖြင့် မူကား ဓာတ်မျက်လုံး မရှိ၍ သန္တတိပညတ် ကိုသာ မြင်ကြသော အန္ဓဗာလတို့၏ သန္တတိပညတ် နိုင်ငံကြီးမှာ သာလျှင် ထိုကဲ့သို့သော လှုပ်ရှားမှု ရှိ၏။ ပရမတ်နိုင်ငံ၌ မရှိ။ ပရမတ္ထဓမ္မတို့ မည်သည် ကြိယာအမှုအရာ သက်သက်မျှ ဖြစ်ကြ၍ မျက်တောင် တခတ် လျှပ်တပြက် အတွင်းမှာပင် ဖြစ်မှုပျက်မှု ရှေ့ နောက် အကြိမ်ပေါင်း အထောင်မက ဆက်လက် ရအောင် အသက်တိုလှကုန်၏။ ။ ဥပါဒ်နှင့် ဖြစ်ပေါ် ပြီးသော တခုသော ပရမတ်တရားသည် ချုပ်ကွယ်ခြင်းသို့ မရောက်မီ အကြား၌ လောက လှုပ်ရှားမှုမျိုးအားဖြင့် လှုပ်ရှားမှု အမှုအရာ ပြောင်း လဲမှုဟူ၍ မရှိ။ အမှုအရာ ပြောင်းလဲလျှင် တရားလည်း ပြောင်းလဲ တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ပရမတ်နိုင်ငံ၌ လောကလှုပ်ရှားမှုမျိုး ဟူ၍ မရှိ။ ဖြစ်ရာဌာနက ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ဟူ၍ မြူခြမ်းမျှ မရှိ။ အာကာသဓာတ် အခြား၊ ဥပါဒ် အခြား၊ ဘင်္ဂ အခြား တို့နှင့် အပေါင်း ရှေ့ နောက် အားဖြင့် သိန်း သန်း ကုဋေ အသင်္ချေမျှသော တရားတွေကို ဘယ်ဝတ္ထု တခု၊ ဘယ်အမှုတခုဟု တခုတည်း ထင်မြင်ကြသော သမူဟ သန္တတိနိုင်ငံ တို့၌သာ လှုပ်ရှားမှု ရှေ့ရှားမှု ဟူ၍ ရှိလေသတည်း။ ဤကား ဝါယော ဓာတ် မျက်လှည့်မှုကို ဓာတ်မျက်မှန်နှင့် ဖျက်ပုံတည်း။ ဓာတ်မျက်မှန် ကြည်လှမှု မြင်နိုင်မည်။ ထိုသို့ပင် အနုကြီး အစိတ်ကြီး အတိုင်း မမြင်နိုင် ကြသော်လည်း တနာရီ တနာရီ အတွင်းမှာ တကိုယ်လုံး တကောင်လုံး

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

အခါများစွာ ဓာတ်သေမှု ဓာတ်ချုပ်မှုကို ကောင်းကောင်းမြင်နိုင်ကြလျှင်ပင် အနိစ္စဓာတ်မျက်လုံး ပေါက်တော့သည်။

ဤတွင်ရှေ့ကား ရူပက္ခန္ဓာ၏ ကြီးစွာသော အာဒိနဝဒုက္ခကို ပြဆိုချက်တည်း။

ရေမြှုပ်ပမာ ရုပ်ခန္ဓာ၏ အပြစ်

“အနှစ် မရှိသည့်အတွက် ရေမြှုပ်နှင့် တူသည် ဟူ၍ ဟောတော်မူသဖြင့် ထိုရူပက္ခန္ဓာ၏ အနိစ္စ အချက်ကို အဘယ်သို့ ပြတော်မူသနည်း” ဟူသော မေးခွန်း၌ ရှေး၌ ပထဝီ၏ အမာဆုံး ဖြစ်သော သံတုံး သံခဲ ဥဒါဟရုဏ် - ပထဝီ၏ အနူးညံ့ဆုံး ဖြစ်သော လာရောင်၊ မြစ်ရေ ဥဒါဟရုဏ်တို့နှင့် အနှစ်မရှိပုံ ရေမြှုပ်နှင့် တူပုံကို ကြံသာရုံမျှ ပြဆိုခဲ့သော အချက်စုသည် အနိစ္စလက္ခဏာကို ပြဆိုချက်ပင် ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဆိုသော် အနှစ်မရှိမှု နှင့် အမြဲမရှိမှုသည် တထပ်တည်း ကျသောကြောင့်တည်း။ ဤမှ တပါးသည် ရူပက္ခန္ဓာ၏ အနိစ္စလက္ခဏာမူများကို “ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ” စာအုပ် “အာဟာရဒီပနီ” စာအုပ်တို့မှာ အတန်ငယ် အကျယ် ပါရှိလေပြီ။

“အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေန” ဟူသော ပါဠိနှင့် အညီ “ဖေဏပိဏ္ဍူပမံ ရူပံ” ဟူသော ပါဠိတော်မြတ်နှင့် အနတ္တလက္ခဏာကို တိုက်ရိုက် ပြဆိုရင်း ဖြစ်သတည်း။ ထို့ကြောင့် ရေမြှုပ်နှင့် တူသည်ဟု ဟောတော်မူမူသည် အနှစ်မရှိ အနိစ္စ အနတ္တ ဤသုံးရပ်ကို တချက်တည်း ပြတော်မူပေသတည်း။

အဘယ်သို့ ဤသုံးရပ်ကို တချက်တည်း ပြတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသနည်း ဟူမကား ရုပ်တရားတို့ မည်သည် မျက်တောင်တခတ်မျှ မချုပ် မပျက်ပဲ ခိုင်မြဲစွာ တည်နေနိုင်သော တရားမျိုး မဟုတ်၊ မီးတောက် မီးလျှံ ရုပ်ကလာပ်တို့၌ ပါရှိသော ပထဝီ စသော ရုပ်ခုနစ်ခုတို့သည် သဟဇာတ် မီးဓာတ် လောင်မြိုက်သဖြင့် ခဏခြင်း ခဏခြင်း ကုန်ဆုံးကြကုန်သကဲ့သို့ ခပ်သိမ်းသော ရုပ်ကလာပ်တို့သည် သဟဇာတ်မီး လောင်မြိုက်သဖြင့်

ဓမ္မဋ္ဌာနနိပါတ်

ခဏခြင်း ခဏခြင်း ကုန်ဆုံးကြရကုန်၏။ ခပ်သိမ်းသော ရုပ်ကလာပ်တို့၌ အမာခံ အနေနှင့် ပါရှိသော ပထဝီသည် သဟဇာတ် တေဇော၏ မိ.စာပေတည်း။

- ၁။ မီးစာရှိမှ မီးရှိမြဲ ဓမ္မတာတည်း။
- ၂။ မီးစာကို လှလှ စွဲမိမှ မီးပွားမြဲ ဓမ္မတာတည်း။
- ၃။ မီးစာကုန်လျှင် မီးသေမြဲ ဓမ္မတာတည်း။

(ဓမ္မတာသုံးချက်)

သဟဇာတ် တေဇောသည် သဟဇာတ် ပထဝီကို ဌိသို့ ရောက်လျှင် လှလှ စွဲလေ၏။ ထိုအခါ မီးပွားလေ၏။ မီးပွားမှု ဆိုသည်ကား သား သမီး ရုပ်ကလာပ် ပေါက်ဖွားမှုကို ဆိုသည်။ ထိုကြောင့် ခပ်သိမ်း သော ရုပ်ကလာပ်တို့သည် သဟဇာတ် မီးဘေး အမြဲ သင့်ကြသဖြင့် သတ္တရသာယုကထက် ပိုမို၍ မျက်ခတောင်တခတ်မျှ တည်နေနိုင်သော အိုင်အမာ အနှစ်သာရမျိုး မဟုတ်ကုန်။ အနှစ်သာရမျိုး မဟုတ်က နိစ္စမျိုး၊ ဓုခမျိုး၊ ထာဝရမျိုး အမှန် ဟုတ်နိုင်တော့အံ့နည်း။ အနိစ္စမျိုး သာ အမှန်ဖြစ်ကြကုန်၏။

အတ္တ ဆိုသည်ကား ပုဂ္ဂိုလ်၏ ရောဘည် အသည်ခံ အမာခံကို လော က၌ အတ္တ ဆိုသည်။ သတ္တဝါ၏ ရောဘည် အသည်ခံ အမာခံကို လော က၌ အတ္တ ဆိုသည်။ အမာခံ ဆိုသည်ကား သူ့ အသက်ရှည်၍ တည်နေ သမျှ ကာသမာန်သုံး ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အသက်ရှည်၍ တည်နေရ၏။ သူ့သေဆုံးမှ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ သေဆုံး၏။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ သေဆုံးမှပင် သူ့သေဆုံး၏။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မသေဆုံးပဲ အနှစ်တရာ အသက်ရှည် လျှင် သူသည် အနှစ်တရာ အသက်ရှည်သည်ဟု သိရ၏။ ဤကား အတ္တသာရအချက်တည်း။

ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ခက်သာမှု အခူအရာမျှသာ ဖြစ်သော ပထဝီကို ပုဂ္ဂိုလ်၏ အတ္တ - သတ္တဝါ၏ အတ္တဘူ စွဲလမ်းကြ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အနှစ် သာရ သတ္တဝါ၏ အနှစ်သာရဟု စွဲလမ်းကြ၏။ “စွဲလမ်းကြပုံကား

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

အချက်စုပင်တည်း။ ဤမှ တပါးသော ဒုက္ခအချက်စုကား “အာဟာရဒီပနီ” “အနတ္တဒီပနီ” “စတုသစ္စဒီပနီ” စာအုပ်တို့၌ ပါရှိလေပြီ။ ရေဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ လေဓာတ်တို့၌လည်း ထိုနည်းတူ သိလေ။

မဟာဘုတ် လေးပါး မြေအလား

ဤအရာ၌—

စတ္တာရော အာသီဝိသာ ဥဂ္ဂတေဇာ ဘောရဝိသာတိ ခေါ
ဘိက္ခဝေ စတုဇ္ဇေတံ မဟာဘူတာနံ အဓိဝစနံ။^၁

ဟူသော ပါဠိတော်ကို ပြဆိုရာ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အာသီဝိသာ၊ လျင်သော အဆိပ် ရှိကုန်ထသော။
ဥဂ္ဂတေဇာ၊ ထက်သန်သော တန်ခိုး ရှိကုန်ထသော။ ဘောရဝိသာ၊
ကြမ်းတမ်းသော အဆိပ် ရှိကုန်ထသော။ စတ္တာရော၊ မြေနဂါးကြီး
လေးမျိုးတို့ ဟူသည်။ စတုဇ္ဇံ၊ လေးပါးကုန်သော။ မဟာဘူတာနံ၊
မဟာဘုတ်တို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်တည်း။

မြေနဂါးကြီး လေးခုတို့၏ အထူးကိုမူကား—

- ၁။ ပတ္တဒ္ဓေါ ဘဝတိ* ကာယော၊ ဥဋ္ဌော ကဋ္ဌမုခေန ဝါ။^၂
ပထဝီဓာတု ပကောပေန၊ ဟောတိ ကဋ္ဌမုခေဝ သော။
- ၂။ ပူတိကော ဘဝတိ ကာယော၊ ဥဋ္ဌော ပူတိမုခေန ဝါ။
အာပေါဓာတု ပကောပေန၊ ဟောတိ ပူတိမုခေဝ သော။
- ၃။ သန္တတ္တော ဘဝတိ ကာယော၊ ဥဋ္ဌော အင်္ဂိမုခေန ဝါ။
တေဇောဓာတု ပကောပေန၊ ဟောတိ အင်္ဂိမုခေဝ သော။

၁။ သဋ္ဌာယဘနဝဂ္ဂ သံယုတ္တ၊ ပါ၊ နှာ—၃၀၂။

၂။ သဋ္ဌာယဘနဝဂ္ဂသံယုတ္တ၊ ဋ္ဌ၊ နှာ—၅၀။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂ၊ ဋ္ဌ၊ ပ၊ နှာ—၃၆၄။

* ဘဝတိ၊ သံယုတ္တ၊ ဋ္ဌ။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂ၊ ဋ္ဌ။

အကြမ်းမေးနည်း အလတ်မေးနည်း နှစ်မျိုးလုံး၌ပင် ပုဂ္ဂိုလ် တည်နေသ ကဲ့သို့ ရုပ်ခန္ဓာ မတည်နိုင်ဟု ဖြေဆိုလတ္တံ့။ အဗျတ္တသန္တာန်တိုင်း၌ ဉာဏ်စူးစိုက်သဖြင့် တကယ်မြင်၍ ဖြေဆိုမှု မှန်ခဲ့လျှင် အနတ္တဓာတ်မျက် လုံး ပေါက်ပေပြီဟု သိရာ၏။ ဤသို့ မြင်သော အခါ၌ကား ရုပ်ခန္ဓာသည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ အသည်ခံ အမာခံ အနှစ်သာရ အတ္တ ဖြစ်နိုင်မည် ဝေးစွာ၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကိုမျှ ရှာကြံမရ ရှိလတ္တံ့။ ဤကား ရူပက္ခန္ဓာ သည် ရေမြုပ်နှင့် တူသည်ဟု ဟောတော်မူသဖြင့် အသာရ အနိစ္စ အနတ္တ တချက်တည်း ပြီးစီးပုံတည်း။

“အနှစ်သာရမျိုး မဟုတ်သည့် အတွက် ရေမြုပ်နှင့် တူသည် ဟု ဟောတော်မူသဖြင့် ရုပ်ခန္ဓာ ဒုက္ခကို အဘယ်သို့ ပြတော်မူသနည်း” မေးခွန်း၌ “ဘယဋ္ဌေန ဒုက္ခံ” ဟူသည်နှင့် အညီ အကြင်တရားမျိုးသည် မိမိကို တွယ်ဘာသော သူတို့အား များစွာသော ဒုက္ခကို ဖြစ်စေဘတ်၏။ ထိုတရားမျိုးသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော ဘေးဘယမျိုး စစ်စစ် ဖြစ်၍ ဒုက္ခတရားမျိုး မည်၏။ ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်း အသာရ အနိစ္စ အနတ္တ စစ်စစ် ဖြစ်သော မြေဓာတ်ကို ဦးခေါင်း အင်္ဂါ ပြု၍ တွယ်တာမှု အတွက် မျက်စိအင်္ဂါ၊ နားအင်္ဂါ၊ နှာခေါင်းအင်္ဂါ၊ ခံတွင်းအင်္ဂါ၊ ဦးနှောက်အင်္ဂါ၊ လည်ပင်းအင်္ဂါ၊ အသည်း - အဆုတ် - နှလုံးသည်းပွတ်အင်္ဂါ စသည်ပြု၍ တွယ်တာမှု အတွက် အသက် မွေးမှု ဒုက္ခဘေးကြီး အမြဲ ကပ်သင့်၍ နေ၏။ ကုန်းသတ္တဝါ၊ ရေသတ္တဝါ၊ ကျေး ငှက်ဟု ဆိုအပ်သော ကောင်းကင်ပျံ သတ္တဝါတို့၏ အသက်မွေးမှု ဘေး ကြီး အမြဲ ကပ်တိုက်၍ နေပုံကို အကုန် မြော်လေ။

အနမတဂ္ဂသံသရာ၌လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် အသက်မွေးမှု ကဲ့သို့ ကြီးကျယ်သော အပါယ်ဒုက္ခ ဘေးကြီး မည်သည် မရှိ။ ဤကား အနှစ် သာရမရှိသော ရေမြုပ်နှင့် တူသော မြေဓာတ်ကို ကိုယ်ထည် ပြုလုပ်၍ တွယ်တာမှုကြောင့် အနမတဂ္ဂ သံသရာနှင့် အမျှ အသင့်ခံ၍ နေကြရသော အထင်အရှားဆုံးသော ဒုက္ခဘေးကြီးစုကို ပြဆိုချက်တည်း။ ရှေး၌ ပြဆို ခဲ့ပြီးသော အာဒိနဝ အချက်စုသည်လည်း ပထဝီမြေဓာတ်၏ ဒုက္ခ

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

အချက်စုပင်တည်း။ ဤမှ တပါးသော ဒုက္ခအချက်စုကား “အာဟာရဒီပနီ” “အနတ္တဒီပနီ” “စတုသစ္စဒီပနီ” စာအုပ်တို့၌ ပါရှိလေပြီ။ ရေဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ လေဓာတ်တို့၌လည်း ထိုနည်းတူ သိလေ။

မဟာဘုတ် လေးပါး မြေအလား

ဤအရာ၌-

စတ္တာရော အာသီဝိသာ ဥဂ္ဂတေဇာ ဘောရဝိသာတိ ခေါ
ဘိက္ခဝေ စတုဇ္ဇေတံ မဟာဘူတာနံ အဓိဝစနံ။^၁

ဟူသော ပါဠိတော်ကို ပြဆိုရာ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အာသီဝိသာ၊ လျှင်သော အဆိပ် ရှိကုန်ထသော။
ဥဂ္ဂတေဇာ၊ ထက်သန်သော တန်ခိုး ရှိကုန်ထသော။ ဘောရဝိသာ၊
ကြမ်းတမ်းသော အဆိပ် ရှိကုန်ထသော။ စတ္တာရော၊ မြေနဂါးကြီး
လေးမျိုးတို့ ဟူသည်။ စတုဇ္ဇံ၊ လေးပါးကုန်သော။ မဟာဘူတာနံ၊
မဟာဘုတ်တို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်တည်း။

မြေနဂါးကြီး လေးခုတို့၏ အထူးကိုမူကား-

- ၁။ ပတ္တုဒ္ဓေါ ဘဝတိ* ကာယော၊ ဥဋ္ဌော ကဋ္ဌမုခေန ဝါ။^၂
ပထဝီဓာတု ပကောပေန၊ ဟောတိ ကဋ္ဌမုခေဝ သော။
- ၂။ ပူတိကော ဘဝတိ ကာယော၊ ဥဋ္ဌော ပူတိမုခေန ဝါ။
အာပေါဓာတု ပကောပေန၊ ဟောတိ ပူတိမုခေဝ သော။
- ၃။ သန္တုတ္တော ဘဝတိ ကာယော၊ ဥဋ္ဌော အင်္ဂုမုခေန ဝါ။
တေဇောဓာတု ပကောပေန၊ ဟောတိ အင်္ဂုမုခေဝ သော။

၁။ သဋ္ဌာယဘနဝဂ္ဂ သံယုတ္တ၊ ပါ၊ နှာ-၃၀၂။

၂။ သဋ္ဌာယဘနဝဂ္ဂသံယုတ္တ၊ ဋ္ဌ၊ နှာ-၅၀။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂ၊ ဋ္ဌ၊ ပ၊ နှာ-၃၆၄။

* ဘဝတိ၊ သံယုတ္တ၊ ဋ္ဌ။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂ၊ ဋ္ဌ။

၄။ သဗ္ဗိန္ဒြော ဘဝတိ ကာယော၊ ဥဋ္ဌော သတ္တမုခေန ဝါ။
ဝါယောဓာတု ပကောပေန၊ ဟောတိ သတ္တမုခေဝ သော။

(အဋ္ဌကထာပါဠိ)

၁။ ယော ကာယော၊ အကြင်ခန္ဓာကိုယ်ကို။ ကဋ္ဌမုခေန ဝါ၊ ကဋ္ဌမုခ
မြေမျိုးသည်လည်း။ ဥဋ္ဌော၊ ကိုက်အပ်၏။ သော ကာယော၊ ထိုခန္ဓာကိုယ်
သည်။ ပတ္တဒ္ဓေါ၊ ထင်းချောင်းသဏ္ဍာန် ခက်ထန် တောင့်တင်း၍ သေရ
သည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ကာယေ၊ ကိုယ်၌။ ပထဝီ
ဓာတုပကောပေန၊ မြေဓာတ် စောင်းမာန် ခက်ထန်အခမ္မ ထကြွသောင်း
ကျန်းခဲ့သည် ရှိသော်။ သော ကာယော၊ ထိုခန္ဓာကိုယ်သည်။ ကဋ္ဌမုခေဝ၊
ကဋ္ဌမုခ မြေကိုက်သော ကိုယ်၌ ကဲ့သို့။ ပတ္တဒ္ဓေါ၊ ထင်းချောင်းသဏ္ဍာန်
ခက်ထန် တောင့်တင်း၍ သေရသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၂။ ယော ကာယော၊ အကြင် ခန္ဓာကိုယ်ကို။ ပူတိမုခေန ဝါ၊
ပူတိမုခ မြေမျိုးသည်လည်း။ ဥဋ္ဌော၊ ကိုက်အပ်၏။ သော ကာယော၊ ထိုခန္ဓာ
ကိုယ်သည်။ ပူတိကော၊ ဒွါရထိုထို အရည်ယိုလျက် စိုစိုရွဲရွဲ ညှိမဲမည်းမှောင်
ညှိဟောင်နံ့စော် အပုပ်ပျော်၍ သေရသည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ သတ္တာနံ၊
သတ္တဝါတို့၏။ ကာယေပိ၊ ကိုယ်၌လည်း။ အာပေါဓာတုပကောပေန၊
ရေဓာတ်စောင်းမာန် ခက်ထန် အခမ္မ ထကြွသောင်းကျန်းခဲ့သည်ရှိသော်။
သော ကာယော၊ ထိုခန္ဓာကိုယ်သည်။ ပူတိမုခေဝ၊ ပူတိမုခ မြေကိုက်သော
ကိုယ်၌ ကဲ့သို့။ ပူတိကော၊ ဒွါရထိုထို အရည်ယိုလျက် စိုစိုရွဲရွဲ ညှိမဲ
မည်းမှောင် ညှိဟောင်နံ့စော် အပုပ်ပျော်၍ သေရသည်။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။

၃။ ယော ကာယော၊ အကြင် ခန္ဓာကိုယ်ကို။ အဂ္ဂိမုခေန ဝါ၊ အဂ္ဂိ
မုခ မြေမျိုးသည်လည်း။ ဥဋ္ဌော၊ ကိုက်အပ်၏။ သော ကာယော၊ ထိုခန္ဓာ
ကိုယ်သည်။ သန္တတ္ထော၊ အလူးအလဲ အသဲအထန် ပူပန်လောင်ကျွမ်း၍
သေရသည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ကာယေပိ၊
ကိုယ်၌လည်း။ တေဇောဓာတု ပကောပေန၊ မီးဓာတ်စောင်းမာန်

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ခက်ထန် အဓမ္မ ထကြွ သောင်းကျန်းခဲ့သည် ရှိသော်။ သော ကာယော၊
ထိုခန္ဓာကိုယ်သည်။ အဂ္ဂိမုခေဝ၊ အဂ္ဂိမုခ မြေကိုက်သော ကိုယ်၌ ကဲ့သို့။
သန္တတော၊ အလူးအလဲ အသဲအထန် ပူပန်လောင်ကျွမ်း၍ သေရသည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၄။ ယော ကာယော၊ အကြင် ခန္ဓာကိုယ်ကို။ သတ္တမုခေဝ၊ ထား
လက်နက်နှင့် တူသော သတ္တမုခ မြေမျိုးသည်လည်း။ ဥဋ္ဌော၊ ကိုက်အပ်၏။
သော ကာယော၊ ထိုခန္ဓာကိုယ်သည်။ သဉ္စိန္ဒော၊ ရင်တွင်း ဝမ်းတွင်း
နှလုံးတွင်း၌ အရင်းအမြစ် အဆစ်အစပ် သွေးကြောပြတ်၍ မတ်တတ်
တိမ်းလဲ ရုတ်ခနဲခြင်း သေတုံလျှင်းသည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ သတ္တာနံ၊
သတ္တဝါတို့၏။ ကာယေပိ၊ ကိုယ်၌လည်း။ ဝါယောဓာတု ပကောပေန၊
လေဓာတ်စောင်းမာန် ခက်ထန် အဓမ္မ ထကြွ သောင်းကျန်းခဲ့သည်
ရှိသော။ သော ကာယော၊ ထိုခန္ဓာကိုယ်သည်။ ကတ္တမုခေဝ၊ သတ္တမုခ
မြေကိုက်သည်သော ကိုယ်၌ ကဲ့သို့။ သဉ္စိန္ဒော၊ ရင်တွင်းဝမ်းတွင်း နှလုံး
တွင်း၌ အရင်း အမြစ် အဆစ် အစပ် သွေးကြောပြတ်၍ မတ်တတ်
တိမ်းလဲ ရုတ်ခနဲခြင်း သေတုံလျှင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

(ထင်ရှားရာကို ထုတ်ဖော်၍ ပြလိုက်သော အနက်တည်း။)

သေသည်ဖြစ်စေ မသေသည်ဖြစ်စေ ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပ အနာ
ရောဂါ မအီမသာ ဖြစ်ကြသမျှသည် ထိုမြေတို့၏ ကိုက်မှုချည်းပင်တည်း။
တကိုယ်လုံး၌ တည်ရှိကြကုန်သော မြေကြီး လေးမျိုးတို့သည် မလျော်
သော ဥတု အာဟာရသည် ထိခိုက်သဖြင့် အမျက်စောင်းမာန် အပြင်း
အထန် ထကြွသောင်းကျန်းကြကုန်သည်ရှိသော် တကိုယ်လုံး၌ အခိုးအလျှံ
လွှတ်ခြင်း လေဆိုး မိုးဆိုး ကျစေခြင်း စသည်ကို ပြု၍ အဖျားအနာ
ရောဂါ ဥပဒ်တို့ကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။

ရူပကာယတို့၌ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ အစွယ်ချက် - နာမကာယတို့၌ ဖဿအစွယ်
ချက်ကို ပေး၍ ဒုက္ခဝေဒနာတို့ကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။

ကမ္မဋ္ဌာနနိပဒ်

- ဦးခေါင်း၌ တည်ရှိကြကုန်သော မြေကြီး လေးမျိုးတို့သည် ဦးခေါင်းကို ကိုက်၍ ဦးခေါင်းနာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။
- ရင်၌ တည်ရှိကြကုန်သော မြေကြီး လေးမျိုးတို့သည် ရင်တွင်းရှိ နှလုံးသည်းပွတ်တို့ကို ကိုက်၍ ရင်နာအမျိုးမျိုးတို့ကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။
- မျက်စိ၌ တည်ရှိကြကုန်သော မြေကြီး လေးမျိုးတို့သည် မျက်လုံးကို ကိုက်၍ မျက်စိနာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။
- ထိုနည်းအတူ နား၌ တည်ရှိကြကုန်သော ဓာတ်ကြီးတို့သည် နားနာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။
- နှာခေါင်း၌ တည်ရှိကြကုန်သော ဓာတ်ကြီးတို့သည် နှာခေါင်းနာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။
- ခံတွင်း၌ တည်ရှိကြကုန်သော ဓာတ်ကြီးတို့သည် ခံတွင်းနာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။

ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် တကိုယ်လုံးအနှံ့အပြား မြင်လေ။

သုသတ်ရိုးရာ ဘုတ်လေးဖြာ

လောက၌ အနာရောဂါဖြစ်မှု ဟူသမျှ သေဆုံးမှု ဟူသမျှသည် ဓာတ်ကြီးလေးပါး လှုပ်ရှားမှုနှင့် ကင်း၍ ဖြစ်သည် မရှိ။ အဇ္ဈတ္တ ဓာတ်ကြီးလေးပါး လှုပ်ရှားဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိခဲ့သည် ရှိသော် မိုးကြိုးပင် ပစ်သော်လည်း နာကျင်မှု သေဆုံးမှု မရှိလေရာ။ မိုးကြိုးပစ်၍ သေဆုံးမှု - ဗုံးဆန်၊ အမြောက်ဆန်၊ သေနတ်ဆန် ထိမှန်၍ သေဆုံးမှု - ထားလှံ ထိ၍ သေဆုံးမှု - မြေဆိုး ကင်းဆိုး ကိုက်၍ သေဆုံးမှု အလုံးစုံတို့၌ပင်လျှင် အဇ္ဈတ္တဓာတ်ကြီးလေးပါး လှုပ်ရှားရှားဖောက်ပြန်၍ သေဆုံးမှုကြီးသာ တည်း။ အပအန္တရာယ်တို့သည်ကား ထိုအဇ္ဈတ္တ ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို

ခန္ဓာဝါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

တို့မီးစ ရှိ၊ မီးစတို့သာတည်း။ သေကျသမျှ အလုံးစုံတို့၌ အဇ္ဈတ္တဓာတ်ကြီး
လေးပါးတို့သည်သာ ကေန မုချ အစဉ်ထာဝရ သူသတ်လက်သည်
ရိုးရာကြီးတို့ပေတည်း။ ထို့ကြောင့် သံယုတ်ပါဠိတော်၌—

၁။ ယော ဘိက္ခဝေ ပထဝီဓာတုယာ ဥပ္ပါဒေါ ဌိတိ အဘိ-
နိဗ္ဗတ္တိ ပါတုဘာဝေါ၊ ဒုက္ခဿေသော ဥပ္ပါဒေါ၊ ရောဂါနံ
ဌိတိ၊ ဇရာမရဏဿ ပါတုဘာဝေါ၊ ယော အာပေါဓာတု-
ယာ ဥပ္ပါဒေါ ဌိတိ၊ အဘိနိဗ္ဗတ္တိ ပါတုဘာဝေါ၊ ဒုက္ခဿေ-
သော ဥပ္ပါဒေါ၊ ရောဂါနံ ဌိတိ၊ ဇရာမရဏဿ ပါတု-
ဘာဝေါ၊ ယော တေဇောဓာတုယာ ဥပ္ပါဒေါ ဌိတိ
အဘိနိဗ္ဗတ္တိ ပါတုဘာဝေါ၊ ဒုက္ခဿေသော ဥပ္ပါဒေါ၊
ရောဂါနံ ဌိတိ၊ ဇရာမရဏဿ ပါတုဘာဝေါ၊ ယော
ဝါယောဓာတုယာ ဥပ္ပါဒေါ ဌိတိ အဘိနိဗ္ဗတ္တိ ပါတုဘာဝေါ၊
ဒုက္ခဿေသော ဥပ္ပါဒေါ၊ ရောဂါနံ ဌိတိ၊ ဇရာမရဏဿ
ပါတုဘာဝေါ။^၁

ဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပထဝီဓာတုယာ၊ ခက်ခာမှု သဘော၏။
ယော ဥပ္ပါဒေါ၊ အကြင်ပဋိသန္ဓေအခါ၌ ဖြစ်လာခြင်းသည်။ ယာ ဌိတိ၊
အကြင် တည်ထောင်၍ နေခြင်းသည်။ ယာ အဘိနိဗ္ဗတ္တိ၊ အကြင် လွန်
စွာ ဖြစ်ပွားခြင်းသည်။ ယော ပါတုဘာဝေါ၊ အကြင် ထင်ရှားစွာ
ဖြစ်ပွားခြင်းသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဧသော၊ ထိုပဋိသန္ဓေအခါ၌ ပထဝီ
ဓာတ်၏ ဖြစ်ပေါ်မှုသည်။ ဒုက္ခဿ၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း၏။ ဥပ္ပါဒေါ၊ ဖြစ်
လာမှုပင်တည်း။ ယာ ဌိတိ၊ အကြင်ပထဝီဓာတ်၏ တည်ထောင်၍ နေမှု
သည်။ ရောဂါနံ၊ ရောဂါအမျိုးမျိုးတို့၏။ ဌိတိ၊ ပဋိသန္ဓေ တည်နေ
သည်မှ စ၍ များသောအထူ တည်ထောင်မှုပင်တည်း။ သော ပါတုဘာ-
ဝေါ၊ ထိုပထဝီဓာတ်၏ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်မှုသည်။ ဇရာမရဏဿ၊ အိုမှု

၁။ နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ္တ၊ ပါ၊ ၅၁ - ၃၀၄။

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

သေမု၏။ ပါတုဘာဝေါ၊ ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည်မှ စ၍ များလျားထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်မှုပင်တည်း။

အာပေါဓာတုယာ၊ ဖွဲ့စည်းမှု၊ ယိုစီးမှုသဘော၏။ ယော ဥပ္ပါဒေါ၊ အကြင် ပဋိသန္ဓေအခါ၌ ဖြစ်လာခြင်းသည်။ ယာ ဌိတံ၊ အကြင်တည်ထောင်၍ နေခြင်းသည်။ ယာ အဘိနိဗ္ဗတ္တံ၊ အကြင် လွန်စွာ ဖြစ်ပွားခြင်းသည်။ ယော ပါတုဘာဝေါ၊ အကြင် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပွားခြင်းသည်။ အတ္တံ၊ ရှိ၏။ ဧသော၊ ထိုပဋိသန္ဓေအခါ၌ အာပေါဓာတ်၏ ဖြစ်ပေါ်မှုသည်။ ဒုက္ခဿ၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း၏။ ဥပ္ပါဒေါ၊ ဖြစ်လာမှုပင်တည်း။ ယာ ဌိတံ၊ အကြင် အာပေါဓာတ်၏ တည်ထောင်၍ နေမှုသည်။ ရောဂါနံ၊ ရောဂါအမျိုးမျိုးတို့၏။ ဌိတံ၊ ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည်မှစ၍ များသော အထု တည်ထောင်မှုပင်တည်း။ သော ပါတုဘာဝေါ၊ ထိုအာပေါဓာတ်၏ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်မှုသည်။ ဇရာမရဏဿ၊ အိုမှု သေမှု၏။ ပါတုဘာဝေါ၊ ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည်မှ စ၍ များလျားထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်မှုပင်တည်း။

တေဇောဓာတုယာ၊ ပူမှု အေးမှု သဘော၏။ ယော ဥပ္ပါဒေါ၊ အကြင် ပဋိသန္ဓေ အခါ၌ ဖြစ်လာခြင်းသည်။ ယာ ဌိတံ၊ အကြင် တည်ထောင်၍ နေခြင်းသည်။ ယာ အဘိနိဗ္ဗတ္တံ၊ အကြင် လွန်စွာ ဖြစ်ပွားခြင်းသည်။ ယော ပါတုဘာဝေါ၊ အကြင် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပွားခြင်းသည်။ အတ္တံ၊ ရှိ၏။ ဧသော၊ ထိုပဋိသန္ဓေ အခါ၌ တေဇောဓာတ်၏ ဖြစ်ပေါ်မှုသည်။ ဒုက္ခဿ၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း၏။ ဥပ္ပါဒေါ၊ ဖြစ်လာမှုပင်တည်း။ ယာ ဌိတံ၊ အကြင်တေဇောဓာတ်၏ တည်ထောင်၍ နေမှုသည်။ ရောဂါနံ၊ ရောဂါအမျိုးမျိုးတို့၏။ ဌိတံ၊ ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည်မှ စ၍ များသော အထု တည်ထောင်မှုပင်တည်း။ သော ပါတုဘာဝေါ၊ ထိုတေဇောဓာတ်၏ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်မှုသည်။ ဇရာမရဏဿ၊ အိုမှု သေမှု၏။ ပါတုဘာဝေါ၊ ပဋိသန္ဓေတည်နေသည်မှ စ၍ များလျားထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်မှုပင်တည်း။

ဝါယောဓာတုယာ၊ လှုပ်ရှားမှု၊ ထောက်ပံ့မှု၊ ပို့ဆောင်မှု သဘော၏။ ယော ဥပ္ပါဒေါ၊ အကြင် ပဋိသန္ဓေအခါ၌ ဖြစ်လာခြင်းသည်။ ယာ

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဌိတိ၊ အကြင် တည်ထောင်၍ နေခြင်းသည်။ ယာ အဘိနိဗ္ဗတ္တိ၊ အကြင် လွန်စွာ ဖြစ်ပွားခြင်းသည်။ ယော ပါတုဘာဝေါ၊ အကြင် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပွားခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဧသော၊ ထိုပဋိသန္ဓေအခါ၌ ဝါယော ဓာတ်၏ ဖြစ်ပေါ်မှုသည်။ ဒုက္ခဿ၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း၏။ ဥပ္ပါဒေါ၊ ဖြစ်လာ မှပင်တည်း။ ယာ ဌိတိ၊ အကြင် ဝါယောဓာတ်၏ တည်ထောင်၍ နေမှု သည်။ ရောဂါနံ၊ ရောဂါ အမျိုးမျိုးတို့၏။ ဌိတိ၊ ပဋိသန္ဓေ တည်နေ သည်မှ စ၍ များသော အထု တည်ထောင်မှပင်တည်း။ သော ပါတု- ဘာဝေါ၊ ထိုဝါယောဓာတ်၏ ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်မှုသည်။ ဇရာမရ- ကဿ၊ အိုမှု သေမှု၏။ ပါတုဘာဝေါ၊ ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည်မှ စ၍ များလျား ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်မှု ပင်တည်း။

ဤသတ္တဝါတို့၌ ပဋိသန္ဓေအခါ ဓာတ်ကြီးလေးပါး ဖြစ်ပေါ်သည် နှင့် တပြိုင်နက် ယခုဘဝ၌ တွေ့ကြုံရလတ္တံ့သော ဒုက္ခခပ်သိမ်းတို့သည် ဖြစ်ပေါ်ပြီး မည်ကုန်၏။ ရောဂါကြီးငယ် ခပ်သိမ်းတို့သည် တည်ထောင် ပြီး မည်ကုန်၏။ အိုမှု သေမှု ခပ်သိမ်းတို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်ပြီး မည်ကုန်၏ ဟူလိုသည်။

ဤသို့သော အရာအချက်များကို မြော်မြင်မိကြကုန်သည် ရှိသော် လောက၌ ဝိရူပက္ခ ရောပထ အစရှိကုန်သော မြေနဂါးမျိုးတို့ကို အာသိ ဝိသ၊ သောရဝိသ၊ ဥဂ္ဂတေဇ ဟူ၍ မဆိုလောက်ကြလေကုန်၊ ထိုမြေ နဂါးမျိုးတို့ထက် တန်ခိုးရှိန်ဝါ ကြီးကျယ်စွာသော ဂဠုန်မင်း၊ နတ်မင်း သိကြားမင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့ကိုမှ မလွတ်ရအောင် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ အမြဲ ကိုက်သတ်၍ နေသော အဗျတ္တ ဓာတ်ကြီး လေးပါးတို့ကိုသာလျှင် အာ သိဝိသ၊ သောရဝိသ၊ ဥဂ္ဂတေဇ ဟူ၍ ခေါ်ဆိုလောက်ကြ ပေကုန်သ တည်း။

ထို့ကြောင့် “စတ္တာရော အာသိဝိသာ ဥဂ္ဂတေဇာ သောရဝိသာ ခေါ်ဘိက္ခဝေ စတုန္ဓေတံ မဟာဘူတာနံ အဓိဝစနံ” ဟူ၍ ဟောတော် မူပေသည်။

ဤဒေသနာတော်ဖြင့် ဓာတ်ကြီး လေးပါး ဟူသော ရူပက္ခန္ဓာ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်သော ဒုက္ခလက္ခဏာသည် အလွန် ထင်ရှားလှ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်ဘက် အကြောင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်ခဲ့သည်ရှိသော် မိမိ ပကတိ အနေကို ချက်ခြင်း စွန့်ကြဲကုန်၏။ ပထဝီ၏ ထင်းချောင်းကဲ့သို့ ဖောက်ပြန်မှု၊ အာပေါ၏ အပုပ်ပျော်၍ စီးယိုမှု၊ တေဇော၏ လောင်ခြစ်မှု၊ ဝါယော၏ ဖြတ်သတ်မှုတို့သည် ရေမြုပ်ကဲ့သို့ အနှစ် မရှိကြကုန်သည့် အတွက် အကာ သက်သက်တို့သာတည်း။ ထို့ကြောင့် “ဖေဏပိဏ္ဍူပမံ ရူပံ” ဟူ၍ ဟောတော်မူပေသတည်း။

လေးပါးသော ဓာတုဘာဝနာ ပြီးမှု

ရုပ် အဋ္ဌဝါသဟု ဆိုအပ်သော ရူပက္ခန္ဓာတရား အများရှိပါလျက် ဓာတ် ၄ - ပါးကိုသာ ပြဆိုသည်မှာမူကား ဓာတ် ၄ - ပါးနှင့်ပင် ဝိပဿနာကိစ္စ ပြီးစီးနိုင်ကြောင်းကို စတုက္ကအင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် (နာ-၄၃၈) ၌ ဟောတော်မူချက် ရှိသောကြောင့်တည်း။

၁။ အထ ခေါ် အာယသ္မာ ရာဟုလော ယေန ဘဂဝါတေနံပ သင်္ကမိ၊ ဥပသင်္ကမိတွာ ဘဂဝန္တံ အဘိဝါဒေတွာ ဧကမန္တံ နိသိဒ္ဓိ၊ ဧကမန္တံ နိသိန္တံ ခေါ် အာယသ္မန္တံ ရာဟုလံ ဘဂဝါတေဒဝေ ၁။ ယာ စ ရာဟုလ အဇ္ဈတ္တိကာ ပထဝီဓာတု။ ယာ စ ဗာဟိရာ ပထဝီဓာတု။ ပထဝီရေဝေသာ၊ နေတံ မမ။ နေသော ဟမသ္မိ။ နေသော မေ အတ္တာတိ ဧဝမေတံ ယထာဘူတံ သမ္ပပ္ပညာယ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ။ ဧဝမေတံ ယထာဘူတံ သမ္ပပ္ပညာယ ဒိသာ ပထဝီဓာတုယာ နိဗ္ဗန္တိ။ ပထဝီဓာတုယာ စိတ္တံ ဝိရာဇေတိ။

၂။ ယာ စ ရာဟုလ အဇ္ဈတ္တိကာ အာပေါဓာတု။ ယာ စ ဗာဟိရာ အာပေါဓာတု။ အာပေါရေဝေသာ။ နေတံ မမ။ နေသော ဟမသ္မိ။ နေသော မေ အတ္တာတိ ဧဝမေတံ ယထာဘူတံ သမ္ပပ္ပညာယ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ။ ဧဝမေတံ ယထာဘူတံ သမ္ပပ္ပညာယ ဒိသာ အာပေါဓာတုယာ နိဗ္ဗန္တိ။ အာပေါဓာတုယာ စိတ္တံ ဝိရာဇေတိ။

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

၃။ ယာ စ ရာဟုလ အဇ္ဈတ္တိကာ တေဇောဓာတု။ ယာ စ ဗာဟိရာ တေဇောဓာတု။ တေဇောရေဝေသာ။ နေတံ မမ။ နေသော ဟမသ္မိ။ နေသော မေ အတ္တာတိ ဝေမေတံ ယထာဘူတံ သမ္ပပ္ပညာယ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ။ ဝေမေတံ ယထာဘူတံ သမ္ပပ္ပညာယ ဒိသ္မာ တေဇောဓာတုယာ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ တေဇောဓာတုယာ စိတ္တံ ဝိရာဇေတိ။

၄။ ယာ စ ရာဟုလ အဇ္ဈတ္တိကာ ဝါယောဓာတု။ ယာ စ ဗာဟိရာ ဝါယောဓာတု။ ဝါယောရေဝေသာ။ နေတံ မမ၊ နေသော ဟမသ္မိ။ နေသော မေ အတ္တာတိ ဝေမေတံ ယထာဘူတံ သမ္ပပ္ပညာယ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ။ ဝေမေတံ ယထာဘူတံ သမ္ပပ္ပညာယ ဒိသ္မာ ဝါယောဓာတုယာ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ဝါယောဓာတုယာ စိတ္တံ ဝိရာဇေတိ။

ယတော ခေါ ရာဟုလ ဘိက္ခု^၁ ဣမာသု စတုသု ဓာတုသု နေဝတ္တာနံ န အတ္တနိယံ သမနုပဿတိ။ အယံ ဝုစ္စတိ ရာဟုလ သမ္ပဒသော ဘိက္ခု အစ္ဆေစ္စိ တဏှံ^၂ ဝိဝတ္တယိ သံယောဇနံ၊ သမ္မာ မာနာဘိသမယာ အန္တမကာသိ ဒုက္ခဿာတိ။

၁။ အထ ခေါ၊ ထိုအခါ၌။ အာယသ္မာ ရာဟုလော၊ အရှင်ရာဟုလာသည်။ ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိတော်မူ၏။ တေန၊ ထိုဘုရားရှိတော်မူရာ အရပ်သို့။ ဥပသကံမိ၊ ကပ်လေ၏။ ဥပသကံမိတွာ၊ ကပ်လေပြီး၍။ ဘဂဝန္တံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ အဘိဝါဒေတွာ၊ ရှိခိုးပြီး၍။ ဧကမန္တံ၊ သင့်တင့်သော အရပ်၌။ နိသိဒိ၊ နေ၏။ ဧကမန္တံ၊ သင့်တင့်သော အရပ်၌။ နိသိန္ဒံ ခေါ၊ နေပြီးသော။ အာယသ္မန္တံ ရာဟုလံ၊ အရှင်ရာဟုလာကို။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဧတံ၊

၁။ ရာဟုလာဘိက္ခု (မုက္ခ)
 ၂။ အစ္ဆေစ္စိ ကံ^၁ (နိတိ၊ ၅၁-၃၀၀) ။ ။ အစ္ဆေစ္စိ တဏှံ (နိရုတ္တိ၊ ၅၁-၄၃၇)

ဤဆိုလတ္တံ့သော စကားတော်ကို။ အာဝေဂါစ၊ မိန့်တော်မူ၏။ ရာဟုလ၊ ရာဟုလာ။ အဇ္ဈတ္တိကာ၊ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ဖြစ်သော။ ယာ စ ပထဝီဓာတု၊ အကြင် ပထဝီဓာတ်သည်လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဗာဟိရာ၊ အပသန္တာန်၌ ဖြစ်သော။ ယာ စ ပထဝီဓာတု၊ အကြင်ပထဝီဓာတ်သည်လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ သော၊ ဤပထဝီဓာတ် နှစ်ပါးသည်။ ပထဝီရေဝ၊ မြေသဘာဝ သက်သက်သာတည်း။ ဧတံ၊ ဤပထဝီဓာတ်နှစ်မျိုးလုံးသည်။ န မမ၊ ငါပိုင် ဥစ္စာ မဟုတ်။ ဒေသော၊ ဤပထဝီဓာတ် နှစ်မျိုးလုံးသည်။ န အဟမသ္မိ၊ ငါ မဟုတ်။ ဒေသော၊ ဤပထဝီဓာတ် နှစ်မျိုးလုံးသည်။ န မေ အတ္တာ၊ ငါ၏ အတ္တ မဟုတ်။ ဣတိ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဧတံ၊ ဤပထဝီဓာတ် နှစ်မျိုးလုံးကို။ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သည် အတိုင်း။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ပညာယ၊ ဝိပဿနာ ပညာဖြင့်။ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ၊ ရှုအပ်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဧတံ၊ ဤပထဝီဓာတ် ကို။ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သည် အတိုင်း။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ပညာယ၊ ဝိပဿနာပညာဖြင့်။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ပထဝီဓာတုယာ၊ ပထဝီဓာတ်၌။ နိဗ္ဗုဒ္ဓတိ၊ ပြီးငွေ့၏။ ပထဝီဓာတုယာ၊ ပထဝီဓာတ်၌။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ဝိရာဇေတိ၊ တပ်ခြင်း ကင်း၏။

၂။ ရာဟုလ၊ ရာဟုလာ။ အဇ္ဈတ္တိကာ၊ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော။ ယာ စ အာပေါဓာတု၊ အကြင်အာပေါဓာတ်သည်လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဗာဟိရာ၊ အပသန္တာန်၌ ဖြစ်သော။ ယာ စ အာပေါဓာတု၊ အကြင် အာပေါဓာတ်သည်လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ သော၊ ဤအာပေါဓာတ် နှစ်ပါး သည်။ အာပေါရေဝ၊ ရေသဘာဝ သက်သက်သာတည်း။ ဧတံ၊ ဤအာ ပေါဓာတ် နှစ်မျိုးလုံးသည်။ န မမ၊ ငါပိုင် ဥစ္စာ မဟုတ်။ ဒေသော၊ ဤအာပေါဓာတ်နှစ်မျိုးလုံးသည်။ န အဟမသ္မိ၊ ငါ မဟုတ်။ ဒေသော၊ ဤအာပေါဓာတ် နှစ်မျိုးလုံးသည်။ န မေ အတ္တာ၊ ငါ၏ အတ္တ မဟုတ်။ ဣတိ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဧတံ၊ ဤအာပေါဓာတ် နှစ်မျိုးလုံးကို။ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်း။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ပညာယ၊ ဝိပဿနာ ပညာ ဖြင့်။ ဒဋ္ဌဗ္ဗံ၊ ရှုအပ်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဧတံ၊ ဤအာပေါဓာတ် နှစ်မျိုး လုံးကို။ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သည် အတိုင်း။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။

ဓမ္မာဓါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ပညာယ၊ ဝိပဿနာ ပညာဖြင့်။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ အာပေါဓာတုယာ၊ အာပေါဓာတ်၌။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ အာပေါဓာတုယာ၊ အာပေါဓာတ်၌။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ဝိရာဇေတိ၊ တပ်ခြင်း ကင်း၏။

၃။ ရာဟုလ၊ ရာဟုလ။ အဇ္ဈတ္တိကာ၊ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော။ ယာ စ တေ ဇာဓာတု၊ အကြင်တေဇာဓာတ်သည်လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဗာဟိရာ၊ အပသန္တာန်၌ ဖြစ်သော။ ယာ စ တေဇာဓာတု၊ အကြင်တေဇာဓာတ်သည်လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ သော၊ ဤတေဇာဓာတ် နှစ်ပါးသည်။ တေဇာဓာရေဝ၊ မီးသဘော သက်သက်သာတည်း။ ဧတံ၊ ဤတေဇာ နှစ်မျိုးလုံးသည်။ န မမ၊ ငါ ပိုင် ဥစ္စာ မဟုတ်။ သော၊ ဤတေဇာနှစ်မျိုးလုံးသည်။ န အဟမသ္မိ၊ ငါ မဟုတ်။ သော၊ ဤတေဇာ နှစ်မျိုးလုံးသည်။ န မေ အတ္တာ၊ ငါ၏ အတ္တမဟုတ်။ ဣတိ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဧတံ၊ ဤတေဇာဓာတ် နှစ်မျိုးလုံးကို။ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်း။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ပညာယ၊ ဝိပဿနာ ပညာဖြင့်။ ဒဗ္ဗဗ္ဗိ၊ ရှုအပ်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဧတံ၊ ဤတေဇာဓာတ် နှစ်မျိုးလုံးကို။ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်း။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ပညာယ၊ ဝိပဿနာပညာဖြင့်။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ တေဇာဓာတုယာ၊ တေဇာဓာတ်၌။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ တေဇာဓာတုယာ၊ တေဇာဓာတ်၌။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ဝိရာဇေတိ၊ တပ်ခြင်း ကင်း၏။

၄။ ရာဟုလ၊ ရာဟုလ။ အဇ္ဈတ္တိကာ၊ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ဖြစ်သော။ ယာ စ ဝါယောဓာတု၊ အကြင်ဝါယောဓာတ်သည်လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဗာဟိရာ၊ အပသန္တာန်၌ ဖြစ်သော။ ယာ စ ဝါယောဓာတု၊ အကြင်ဝါယောဓာတ်သည်လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ သော၊ ဤဝါယောဓာတ် နှစ်ပါးသည်။ ဝါယောဓာရေဝ၊ လေသဘော သက်သက်သာတည်း။ ဧတံ၊ ဤဝါယောဓာတ် နှစ်မျိုးလုံးသည်။ န မမ၊ ငါပိုင်ဥစ္စာ မဟုတ်။ သော၊ ဤဝါယောဓာတ် နှစ်မျိုးလုံးသည်။ န အဟမသ္မိ၊ ငါ မဟုတ်။ သော၊ ဤဝါယောဓာတ် နှစ်မျိုးလုံးသည်။ န မေ အတ္တာ၊ ငါ၏ အတ္တ မဟုတ်။ ဣတိ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဧတံ၊ ဤဝါယောဓာတ် နှစ်မျိုးလုံးကို။ ယထာဘူတံ၊

ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်း။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ပညာယ၊ ဝိပဿနာပညာ
 ဖြင့်။ ဒဠဗ္ဗံ၊ ရှုအပ်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဧတံ၊ ဤဝါယောဓာတ် နှစ်မျိုး
 လုံးကို။ ယထာဘူတံ၊ ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်း။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ ပညာ-
 ယ၊ ဝိပဿနာပညာဖြင့်။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဝါယောဓာတုယာ၊ ဝါယော
 ဓာတ်၌။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏။ ဝါယောဓာတုယာ၊ ဝါယောဓာတ်၌။
 စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ဝိရာဇဇတိ၊ တပ်ခြင်း ကင်း၏။

ရာဟုလ၊ ရာဟုလ။ ယတော၊ အကြင်အခါ၌။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်း
 သည်။ စတုသု၊ လေးပါးကုန်သော။ ဣမာသု ဓာတုသု၊ ဤဓာတ်တို့၌။
 နေဝတ္တာနံ၊ အနှစ်သာရ အတ္တ မဟုတ်သည်ကို။ န အတ္တနိယံ၊ ကိုယ်နှင့်
 မစပ်သည်ကို။ သမနုပဿတိ၊ ကောင်းစွာ မြင်၏။ ရာဟုလ၊ ရာဟုလ။
 အယံ ဘိက္ခု၊ ဤသို့ မြင်သော ရဟန်းကို။ သမ္မဒသော၊ ကောင်းစွာ
 မြင်သော ရဟန်း ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအင်၏။ တဏှံ၊ တဏှာသည်။
 အစ္ဆေဇ္ဇိ၊ ပြတ်ပြီ။ သံယောဇနံ၊ သံယောဇဉ်သည်။ ဝိဝတ္တယိ၊ ပြီးပြတ်ပြီ။
 သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ မာနာဘိသမယာ၊ မာနကို ပယ်နိုင်ခြင်းကြောင့်။
 ဒုက္ခဿ၊ အမျိုးမျိုးသော ဝဋ်ဆင်းရဲ၏။ အန္တံ၊ အဆုံးကို။ အကာသိ၊
 ပြုနိုင်၏။

ပထဝီရေဝေသာ ပါဠိ၌ အဓိပ္ပာယ်ကား မြေကြီး တော တောင်
 စသည်တို့၌ ရှိသော ဗာဟိရ ပထဝီသည်လည်း ငါ ပိုင် ဥစ္စာမဟုတ်၊ ငါ
 လည်း မဟုတ်၊ ငါ့အတ္တလည်း မဟုတ် ဟု ထင်ရှား၏သို့။ ထိုအတူ မိမိ
 မိမိတို့၏ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ရှိသော ခက်ခာမှု ကြိယာကိုလည်း ငါ ပိုင်
 ဥစ္စာ မဟုတ်၊ ငါလည်း မဟုတ်၊ ငါ၏ အတ္တလည်း မဟုတ်ဟု ဉာဏ်အမြင်
 ၌ ထင်ရှားစေရမည်။ ပထဝီ နှစ်မျိုး ထပ်တူ ကျစေရမည်။ အဇ္ဈတ္တ
 ပထဝီကို ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ငါ ဖြစ်၍ မနေစေနှင့်၊ ငါ၏ ဥစ္စာ ဖြစ်၍
 မနေစေနှင့်၊ ငါ၏ အတ္တ ဖြစ်၍ မနေစေနှင့်ဟု ဝေကျောက်ကန် လျှာ
 လိပ်သံပြင်းပြင်းနှင့် ခပ်တင်းတင်း ဟောတော်မူပေသတည်း။

ဤတွင်ရှေ့ကား ဖေဏပိဏ္ဍူပမံ ရူပံ ဟူသော ဒေသနာတော်မြတ် အရ
 ဖော်ပြသောအခန်း ပြီး၏။

ဝေဒနာက္ခန္ဓာ စသည့်ကို ပြဆိုခြင်း

တဏှာ၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း

ဘန္တေ ဘဂဝါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား။ ကိတ္တာဝတာ၊ အဘယ်မျှလောက်သော အကျင့်ဖြင့်။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ သံခိတ္တေန၊ အကျဉ်းအားဖြင့်။ တဏှာသင်္ခယ ဝိမုတ္တော၊ တဏှာ၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ကျွတ်လွတ်၍ သွားသည်။ ဟောတိ နု ခေါ၊ ဖြစ်ပါသည်။

(သိကြားမင်းက မေးလျှောက်ချက်။)

ဒေဝါနမိန္ဒ၊ သိကြားမင်း။ ယံကိဉ္စိ၊ အလုံးစုံသော။ သုခံ ဝါ၊ သုခလည်း ဖြစ်ထသော။ ဒုက္ခံ ဝါ၊ ဒုက္ခလည်း ဖြစ်ထသော။ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ သုခ ဒုက္ခမှ အလွတ် ဥပေက္ခာလည်း ဖြစ်ထသော။ ဝေဒယိတံ၊ ခံစားမှုကို။ ဝေဒေတိ၊ ခံစား၏။ တာသု ဝေဒနာသု၊ ထိုသုံးပါးသော ခံစားမှုတို့၌။ အနိစ္စာနုပဿိ၊ အနိစ္စဟု အဖန်ဖန် ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ၊ နေ၏။ တာသု ဝေဒနာသု၊ ထိုသုံးပါးသော ဝေဒနာတို့၌။ အနိစ္စာနုပဿိ၊ အနိစ္စဟု အဖန်ဖန်ရှုလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍။ ဝိဟရတော၊ နေသောသူသည်။ လောကေ၊ လောက၌။ ကိဉ္စိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အာရုံကို။ န ဥပါဒိယတိ၊ မစွဲလမ်း။ အနုပါဒိယံ - အနုပါဒိယန္တော၊ မစွဲလမ်းသည် ရှိသော်။ န ပရိတဿတိ၊ မတောင့်တ။ အပရိတဿံ - အပရိတဿန္တော၊ မတောင့်တသည်ရှိသော်။ ပစ္စတ္တညေဝ၊ မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင်လျှင်။ ပရိနိဗ္ဗာယတိ၊ ကိလေသာမီးငြိမ်းအေး၏။ ဒေဝါနမိန္ဒ၊ သိကြားမင်း။ တောဝတာ၊ ဤမျှလောက်သော အကျင့်ဖြင့်။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ သံခိတ္တေန၊ အကျဉ်းအားဖြင့်။ တဏှာ သင်္ခယဝိမုတ္တော၊ တဏှာ၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ကျွတ်လွတ်၍ သွားသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။^၁

(မြတ်စွာဘုရားက ဖြေကြားတော်မူချက်)

၁။ မူလပဏှာသ၊ ပါ၊ ၅၁-၃၁၀။

အဓိပ္ပာယ်ပုဒ်

ဝေဒနာ သုံးပါး၌ အနိစ္စကောင်းကောင်း ထင်မြင်နိုင်ပါလျှင် ဤဘဝမှာပင် နိဗ္ဗာန်သို့ ပေါက်ရောက်နိုင်၏ ဟူလိုသည်။

(ဂူဠတဏှာသင်္ခယသုတ် ပါဠိတော်)

ဝေဒနာ သုံးဝ၌ အနိစ္စရှုပုံ

ဝေဒနာသုံးပါး၌ အနိစ္စ အလုပ်ဖွင့်နည်းကို ပြဆိုလိုက်အံ့။ ။
ဝေဒနာသုံးပါးတို့တွင် ဒုက္ခဝေဒနာသည် အသင်ရှားဆုံး ဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် ဒုက္ခဝေဒနာ၌ အနိစ္စရှုနည်းကို ရှေးဦးစွာ ပြဆိုရာ၏။ ဒုက္ခ
ဝေဒနာသည် ကာယိက ဒုက္ခဝေဒနာ၊ စေတသိက ဒုက္ခဝေဒနာ ဟူ၍
နှစ်ပါး အပြားရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် ကာယိက ဒုက္ခဝေဒနာသည်
အတွင်း အပ တကိုယ်လုံး၌ အနံ့အပြား ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ စေတသိက
ဒုက္ခဝေဒနာသည် စိတ်နှလုံးတွင်းမှာသာ ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ ကာယိက ဒုက္ခ
ဝေဒနာဆိုသည်ကား မခံသာသော ပူမှု၊ အိုက်မှု၊ အေးမှု၊ ချမ်းမှု၊ နာမှု၊
ကျင်မှု၊ ကိုက်မှု၊ ခဲမှု အစရှိသည်သည် ကာယိက ဒုက္ခဝေဒနာ မည်၏။
စေတသိက ဒုက္ခဝေဒနာ ဆိုသည်ကား စိတ်နှလုံး မချမ်းသာမှု၊ စိတ်နှလုံး
မသက်သာမှု၊ စိတ်နှလုံး ပူပန်မှု၊ စိတ်နှလုံး ပင်ပန်းမှု၊ စိတ်နှလုံး ညှိုးနွမ်း
မှု စသည် စေတသိက ဒုက္ခဝေဒနာ မည်၏။ ဒုက္ခဝေဒနာ နှစ်ပါး ခွဲနည်း
ပြီး၏။

ဗဿပစ္စယာ ဝေဒနာ။ ။ဗဿပစ္စယာ၊ ထိုထိုကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်၌
သော်လည်းကောင်း စိတ်နှလုံး၌သော်လည်းကောင်း ထိုထိုအာရုံတို့၏
ထိခိုက်မှုကြောင့်။ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ ဟူသော ဓာတ်ဝိသေသသည်။
သမ္ဘဝတံ၊ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၏။

ဤပါဠိ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုမူကား ဓာတ်ရုပ်ကြီး ဥပမာဖြင့် ထင်ရှားစေ
ရာ၏။ ပြဒါး၊ စိန်၊ ဆေးဒန်း အစရှိသော ဓာတ်သေတ္တာမျိုးတို့၌ အလွန်
ဆန်းကြယ်စွာ ပြုလုပ်အပ်သော လူ့သဏ္ဍာန်ပမာဏရှိသော မီးဓာတ်ရုပ်
ကြီးတခု ရှိသတည်း။ ထိုဓာတ်ရုပ်ကြီး၌ ဘယ်နေရာမှာ မဆို တစုံတခုသော
ဝတ္ထုဖြင့် ထိခံ့သည်ရှိသော် ထိုရာတိုင်း ထိုရာတိုင်းမှာ ရဲခနဲ ရဲခနဲ မီးပေါ်

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

၏။ ထိုမှ လွတ်ကွာပြန်လျှင် ထိုမီး သေပျောက်ပြန်၏။ ပြင်ပမှ မီးရှိန် ထိရာ၊ နေရှိန်ထိရာ၊ လေထိရာ၊ ရေထိရာ၌လည်း ထိုအတူပင်။

လူတို့၌ ဥတုပြောင်း ဥတုလဲကြိမ်၍ ဓာတ်လေးပါး လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်ကြလျှင်လည်း ထိုဓာတ်ရုပ်ကြီး၏ အတွင်းရှိ ဓာတ်သားတို့သည် လှုပ် ရှား ကြွရှားခြင်း ရှိကြကုန်၏။ အတွင်းရှိ ဓာတ်သားတို့ လှုပ်ရှား ကြွရှားရာ ဌာနတို့၌ ဓာတ်သားချင်းချင်း ခိုက်မှု တိုက်မှု တိုးဝေ့မှု ရှိတိုင်း ရှိတိုင်း ရဲခနဲ ရဲခနဲ မီးပေါ်၏။ လူတို့ကဲ့သို့ ခြေအင်္ဂါ၊ လက်အင်္ဂါ၊ ဦးခေါင်း အင်္ဂါ၊ ကိုယ်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားမှု ထိုင်မှု ထမ္မ သွားမှုတို့ကို ထိုဓာတ်ရုပ်ကြီး ပြုလုပ်သောအခါ အတွင်း အပ လှုပ်ရှားရာ ဌာနတို့၌ မီးပေါ်၏။ ထို ဓာတ်ရုပ်ကြီး၏ ကျောက်ကုန်းသား တပြင်လုံး၌ မီးရှိန် နေရှိန် စသည် တပြိုင်နက် ထိခိုက်ရာ ကျောက် ကုန်းသား တပြင်လုံး တပြိုင်နက် မီးပေါ် ၏။ ကြွင်းသော အတွင်း အပ ဓာတ်သားတို့၌လည်း ဤနည်းတူ သိလေ။

ထိုမီးသည် ဓာတ်ရုပ်ကြီး၏ ဓာတ်သားကို လောင်မှု မရှိ ဓာတ်သားကို စွဲမိရုံမျှသာ ဖြစ်၏။ မီးရှိန် နေရှိန် စသည် ထိခိုက်မှု စဲကင်းပြန်လျှင် ထို မီးသည် ခဏခြင်း သေဆုံး ကွယ်ပျောက်၏။ ထိုနေရာမှာ ပကတိဓာတ် သား အတိုင်းသာ တည်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမီးသည် ဓာတ်ရုပ်ကြီး၏ အတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်သော်လည်း ဓာတ်ရုပ်ကြီး၏ ဆိုင်ရာ မဟုတ်။ ခဏ ခဏ ဖြစ်ပေါ်၍ ခဏ ခဏ သေဆုံးသော အာဂန္တု မီးသက်သက်သာ တည်းဟူ ဉာဏ်တွင် ထင်မြင် ပိုင်းခြားနိုင်ရာ၏။ ဤကား ဓာတ်ရုပ်ကြီး ဥပမာတည်း။

ဥပမေယျ၌ သတ္တဝါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် ဓာတ်ရုပ်ကြီးနှင့် တူ၏။ သတ္တဝါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှာ ခြေဘဝါးအပြင်မှ စ၍ ဆံပင်ဖျားတိုင် ကိုယ်ခန္ဓာကြီး၌ရှိသော ရုပ်ခန္ဓာစုသည် ထိုဓာတ်ရုပ်ကြီး တခုလုံးရှိ မာတ် သားစုနှင့် တူ၏။ ထိုဓာတ်ရုပ်ကြီး၌ ဘယ်နေရာမှာမဆို တစုံတခုသော ဝတ္ထုနှင့် ထိခိုက်မှု တိုက်ခိုက်မှု ထိပါးမှုတို့နှင့် သတ္တဝါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ဘယ်နေရာမှာ မဆို မီးရှိန် နေရှိန် လေ ရေ အဝတ် အရုံ အခင်းအနှိုး

မြေကြီး ကျောက် အုတ် တုတ် ဓား ဆူးငြောင့် စသော တစ်စုံတစ်ခုသော ဝတ္ထုနှင့် ထိခိုက် ထိပါးမှု ဟူသော ဖဿတရားနှင့် တူ၏။ ခြေဘဝါး တပြင်လုံး တပြိုင်နက် ထိပါးခဲ့ပါလျှင် ခြေဘဝါးတပြင်လုံး တပြိုင်နက် ကဲ့သို့ ဖဿဓာတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်၏။ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ ဟူ၍ ဟောတော်မူသောကြောင့် ဖဿဓာတ် ဖြစ်ပေါ်သမျှ နေရာစဉ် ဒုက္ခဝေဒနာ ဓာတ်လည်း အပြည့် ဖြစ်ပေါ်၏။ တကိုယ်လုံးမှာ ဤနည်းအတိုင်း သိလေ။

တကိုယ်လုံးမှာ ထိုထိုနေရာ၌ ဝေဒနာဓာတ် ဖြစ်ပေါ်မှုသည် ဓာတ်ရုပ်ကြီးမှာ ထိုထိုနေရာ၌ မီးပေါ်မှုနှင့် တူ၏။ ဓာတ်ရုပ်ကြီးမှာ ကိုယ်တွင်းရှိ ဓာတ်သားတို့ လှုပ်ရှား ထကြွရာ ဌာနတို့၌ ဓာတ်သားချင်းချင်း ခိုက်မှု တိုက်မှု တိုးဝှေ့မှုတို့ ဖြစ်ကြသောအခါ ခိုက်ရာ တိုက်ရာ တိုးဝှေ့ရာ ဌာနတို့၌ မီးဖြစ်ပေါ်ခြင်းကဲ့သို့ သတ္တဝါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ကိုယ်တွင်းရှိ ဓာတ်လေးပါးတို့ လှုပ်ရှား ထကြွရာ ဌာနတို့၌ အတွင်းဓာတ်ချင်းချင်း တိုက်မှု ခိုက်မှု တိုးဝှေ့မှု ဖြစ်ကြသောအခါ ခိုက်ရာ တိုက်ရာ တိုးဝှေ့ရာ ဌာနတို့၌ ဒုက္ခဝေဒနာဓာတ် ဖြစ်ပေါ်၏။ တိုက်ခိုက် တိုးဝှေ့မှု ဒဏ်ဟုန် ပြေပျောက်လျှင် ထိုမီးသည် သေဆုံး ကွယ်ပျောက်လေသကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာလည်း နေရှိန် မီးရှိန် မသည် ထိခိုက်ရာ ဌာနတို့၌ ဖြစ်ပေါ်သော ဒုက္ခဝေဒနာတို့သည် ထိခိုက်မှုဒဏ်ဟုန် ပြေပျောက်လျှင် အကုန်လုံး သေဆုံး ကွယ်ပျောက်ကြလေကုန်၏။

အထူးကား ဓာတ်ရုပ်ကြီးမှာ နှစ်နေရာ သုံးနေရာ လေးနေရာ စသည်တို့၌ မီးတို့သည် ပြိုင်၍ ပေါ်နိုင်ကုန်၏။ သတ္တဝါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌မူကား ထိုသို့ ပြိုင်၍ ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိ။ တစ်ခုသော ကိုယ်အင်္ဂါမှာ ဝေဒနာဓာတ် ဖြစ်ပေါ်ခိုက် ကြွင်းကျန်သော တကိုယ်လုံးမှာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိ။ ဤကား အထူးတည်း။

ဓာတ်ရုပ်ကြီး၌ ထိုမီး၏ ခဏခဏ ပျက်ဆုံးကွယ်ပျောက်မှု ဟူသော အနိစ္စကို ဒိဋ္ဌမုက်မြင် ရအပ်သကဲ့သို့ သတ္တဝါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးမှာ ထိုထိုနေရာ၌ ထိုဒုက္ခဝေဒနာ ဓာတ်၏ ခဏခဏ ဖြစ်ပေါ်၍ ခဏခဏ

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

သေပျောက် ချုပ်ကွယ်မှု ဟူသော အနိစ္စအချက်ကိုလည်း ကိုယ်တွေ့ ဉာဏ်တွေ့ ဒိဋ္ဌမုက်မြင် ထင်နိုင်ရာသတည်း။

သိမှတ်ဖွယ် အထူးကား မိမိ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ အနိဋ္ဌာရုံနှင့် တွေ့ကြုံလာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒုက္ခဝေဒနာ ဓာတ်ကြီးသည် ရံဖန် ရံခါသာ ဖြစ်၏။ အမြဲ ရှုကြည့်ရန် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ မပြတ်မစဲ ဖြစ်ပေါ်၍ နေသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ခဝေဒနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်ကို စွဲမြဲလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ ကိုယ်ခန္ဓာ ကိုယ်အင်္ဂါ၌ ဒုက္ခဝေဒနာဓာတ်ကြီးကို ဉာဏ်နှင့်ဖော်၍ ကြည့်ရှု ပွားများရာ၏။ အဘယ်သို့ ဉာဏ်နှင့်ဖော်ရသနည်းဟူမ-

- မိမိ ကိုယ်အင်္ဂါ၌ မီးရှိုန် ထိခဲလျှင် ဘယ်လိုပူသည် -
- နေရှိုန် ထိခဲလျှင် ဘယ်လို ပူသည် -
- တစုံတခုသော အုတ် ကျောက် သစ် ဝါး တုတ် ဓား လှံတံ တို့ဖြင့် အပြင်းအထန် ထိခိုက်ခဲလျှင် ဘယ်လို ကျင်နာသည် -

ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပ ဒုက္ခဝေဒနာဓာတ်ကြီး ဖြစ်မှု အမျိုးမျိုးတွေ့ကို အတိတ်၌လည်း တွေ့ဘူး ကြုံဘူး ခံရဘူးလှကြ ပြီ။ အနာဂတ်၌လည်း တွေ့ကြ ကြုံကြ ခံရကြလတ္တံ့။ ထိုသို့ တွေ့ဘူး ကြုံဘူး တွေ့ရ ကြုံရ လတ္တံ့သော နာမှု၊ ကျင်မှု၊ ပူမှု၊ အေးမှု အစရှိသော ဒုက္ခဝေဒနာဓာတ်ကြီး တွေ့ကို ယခု ကိုယ်အင်္ဂါအတွင်းမှာ ဉာဏ်နှင့် ဖော်၍ ကြည့်ရမည်။ အဘယ်သို့ ကြည့်ရမည်နည်း ဟူမူ ခြေဘဝါး အပြင်၌ အပြင်းအထန် တုတ် လှံတံ ထိခိုက်မိသည် ရှိသော် ထိခိုက်ရာ ဌာနမှာ ဘယ်လို နာလတ္တံ့ - ဘယ်လို အနာဖြစ်ပေါ်၍ လာလတ္တံ့ ဟု ဉာဏ်နှင့် ကြံဖန်၍ ဖော်ရာ၏။ မထိခိုက်မီ ခြေဘဝါး အပြင်မှာ ထို ကျင်နာမှု မရှိ။ ထိခိုက်သော အခါမှ ထိုကျင်နာမှု ဖြစ်ပေါ်၍ လာသည် ကိုကား လူတိုင်း သိကြ၏။ ခြေဘဝါး အပြင်သည်ကား ရူပက္ခန္ဓာကြီး တည်း။ ထိုခြေဘဝါး အပြင်မှာ ယခု ဖြစ်ပေါ်၍လာသော ကျင်နာမှု ကား ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးတည်းဟု ခြားနား၍မူကား မသိကြ။ ထိုကျင်နာ မူကား ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးတည်း။

သညာက္ခန္ဓာကြီး၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာကြီး၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာကြီး သုံးပါးတို့ သည်သည်း ထိုဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးနှင့် ဖြစ်အတူ ပျက်အတူ မခွဲမကွာ အတူပါမဲ့ ဓမ္မဘာ ဖြစ်ရကား ထိုကျင့်နာမှုမှာ နာမက္ခန္ဓာကြီး လေးပါး ဖြစ်ပေါ်မှုပင်ဖြစ်၏။ ခြေဘဝါး အပြင်ဟူသော ရူပက္ခန္ဓာကြီးနှင့် ပေါင်း သည်ရှိသော် ထိုကျင့်နာရာ ဌာနမှာ ခန္ဓာကြီးငါးပါး ပေါင်းဆုံမိကြ၏။ ထိုအခိုက်အကန့်၌ ထိုကျင့်နာရာဌာနမှ ကြွင်းကျန်သမျှ တကိုယ်လုံးမှာ ရူပက္ခန္ဓာကြီးတခုရှိမဲ့ ဓမ္မဘာတည်း။ နာမက္ခန္ဓာကြီး လေးပါး အတူတကွ ပေါ်ရှိကြသော်လည်း ဝေဒနာက္ခန္ဓာသည်သာ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်၏။ ယခုပြဆိုခဲ့ပြီးသော အလုပ်ကလည်း ဝေဒနာက္ခန္ဓာ အလုပ် ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ကျင့်နာမှု ဟူသော ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး တခုကိုသာ လိုရင်းပြု၍ ပြဆိုခဲ့ပေသတည်း။

ကျင့်နာမှု ဟူသော ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးကို မျက်စိနှင့် မြင်သကဲ့သို့ ဉာဏ်နှင့် ပြက်ပြက်ဆင်ထင် မြင်အောင်ရှု၊ ခြေဘဝါး အပြင် ဟူသော ရူပက္ခန္ဓာကြီးနှင့် ထွေး၍ မနေစေလင့်။ လောက၌မူကား ခြေဖဝါးနာ သည်ဟူ၍ ခြေဘဝါးနှင့် နာမူ တခုတည်း ပြု၍ ယားကြ၏။ ခြေဘဝါးကား ရူပက္ခန္ဓာကြီးတည်း နာမူကား ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးတည်း ဟု ခန္ဓာကြီး နှစ်ပါး ခွဲခြမ်း၍ မသိကြ။ ခြေဘဝါးအပြင်ကား ရုပ်တရားတည်း။ နာမူကား နာမိတရားတည်း။ ကြည်လှစွာသော ရေရှိသော ရေအိုင်ထဲ မှာ ရေပိုး ရေမွှား ပြေးသွား၍ နေကြသည်ကို ကြည့်ရှုကြရာ၌ ရေတ ခြား ပိုးမွှားတခြား ခြားနား၍ မြင်ကြ ဟကဲ့သို့ ခြေဘဝါး အပြင် ဟူသော ရုပ်ခန္ဓာကြီးကား တခြား ကျင့်နာမှု ဟူသော နာမိခန္ဓာ ကြီးကား တခြား ခြားနား၍ ထင်မြင်အောင် ရှု။

ဤကား ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးကို ဉာဏ်နှင့် မိခွဲအောင် ဖမ်းယူသော အခန်းတည်း။

ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးကို ဉာဏ်၌ လှလှ ဖမ်းမိ၍ ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်နိုင်သောအခါ (၁) ထိုဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၏ ဥဒယမှုကို ဒိဋ္ဌ မြင်အောင် ရှုရ၏။ (၂) ထိုဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၏ ဝယမှုကို မြင်အောင်

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ရှုရာ၏။ ထိုဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၏ ဥဒယမှ ဆိုသည်ကား အပြင်းအထန် တုတ်လှံတံ ထိခိုက်မှုကြောင့် ထိုကျင်နာမှ ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်မှုသည် ဥဒယမှ မည်၏။ ထိုနေရာ၌ ထိခိုက်မှု ဒဏ်ဟုန် ပြေပျောက်သော အခါ ထိုနာမှ ဟူသော ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၏ ချုပ်ပျောက် ပျက်ဆုံးမှုသည် ဝယမှ မည်၏။ ဥဒယမှကား ထိုဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၏ ရှေ့အစွန်းတည်း။ ဝယမှကား ထိုဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၏ နောက်အစွန်းတည်း။ ဤကား ခြေဘဝါးအပြင်၌ ဒုက္ခဝေဒနက္ခန္ဓာကြီး ဖြစ်ပေါ်ရာ၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဖြစ်ပုံ အစီအရင်တည်း။ ဤခြေဘဝါးမှာ ဖြစ်ပေါ်သော ဒုက္ခဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် လှလှ တည်ထောင်မိသောအခါ တကိုယ်လုံးမှာ ထိုနည်းတူ ဒုက္ခဝေဒနာကြီးကို ဉာဏ်နှင့် လုပ်ကြံ ထုတ်ဖော်၍ ကြည့်ရှုတိုင်း ကြည့်ရှုတိုင်း ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကို ရနိုင်လတ္တံ့။ ဤဒုက္ခဝေဒနက္ခန္ဓာကြီးကို တကိုယ်လုံးမှာ အတွင်း အပ အပ် သွားရာမှ မလပ်ရအောင် အထပ်ထပ် ဖော်၍ ရှုလေ။

ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အလုပ် ဖွင့်နည်း ပြီး၏။

ယခုအခါ သုခဝေဒနာ၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အလုပ်ဖွင့်နည်းကို ပြဆိုပေအံ့။ သုခဝေဒနာ ဆိုသည်ကား ခံ၍ကောင်းသော အမှုတည်း။ ဤခံ၍ကောင်းသော အမှုကို ချမ်းသာမှု ဆိုသည်။ ပူအိုက်သောအခါ ထိုခြေဘဝါး အပြင်မှာ အေးမြစွာသော ရေကို သွန်းသောင်းခဲ့အံ့။ ခြေဘဝါး အပြင်မှာ အေးမြစွာသော ရေ၏ တွေ့ခြင်း ထိခြင်း ဟူသော ဖဿတရား ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့် ခံ၍ ကောင်းခြင်း ဟူသော သုခ ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးသည် တဖွားဖွား ဖြစ်ရာ၏။ ထိုအေးမြစွာသော ရေ၏ တွေ့ခြင်း ထိခြင်း ဟူသော ဖဿတရား ကုန်ခန်းကွယ်ပျောက်၍ သွားသောအခါ ထိုခံ၍ ကောင်းခြင်း ဟူသော သုခဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးသည် ချုပ်ပျောက် ကွယ်ဆုံးလေ၏။

- (၁) ခြေဘဝါး အပြင် ဟူသော ရူပက္ခန္ဓာကြီးနှင့် တခုတည်း ထင်မြင်မှု ကွယ်ပျောက်ရန် သုခဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးကို သီးသန့် ခြားနားစွာ ဉာဏ်၌ ထင်မြင်အောင် ရှုမှု
- (၂) ထိုသုခဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၏ ဥဒယစွန်းကို ဉာဏ်၌ထင်မြင်အောင် ရှုမှု
- (၃) ထိုသုခဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၏ ဝယစွန်းကို ဉာဏ်၌ ထင်မြင်အောင် ရှုမှု

ဤသုံးချက်ကို လှလှ မိအောင် အားထုတ်လေ။ ဤနည်းအတိုင်း တကိုယ်လုံးမှာ အတွင်း အပ အပ်သွားရာမျှ မကျန်ရအောင် တွေ့ဘူးသမျှ ကြုံဘူးသမျှ သုခဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးတွေကို ဉာဏ်နှင့် ထုတ်ဖော်၍ ကြည့်ရှုလေ။

ဓာတ်ရုပ်ကြီးပမာဏနှင့် တကွ ဒုက္ခဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးမှာ ပြဆိုခဲ့သမျှ အလုံးစုံကိုလည်း ဤသုခဝေဒနာ၌ ယူဆောင်၍ သိလေ။

သုခဝေဒနာ၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အလုပ် ဖွင့်နည်းကို ပြဆိုခန်း ပြီး၏။

စေတသိက်ဝေဒနာတို့၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အလုပ်ဖွင့်ပုံ

ယခုအခါ စေတသိက ဒုက္ခဝေဒနာ စေတသိက သုခဝေဒနာတို့၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အလုပ်ဖွင့်နည်းကို ပြဆိုပေအံ့။ ။ အနိဋ္ဌာရုံ အနိဋ္ဌမ အနိဋ္ဌဝတ္ထုတို့နှင့် တွေ့ကြုံ၍ စိတ်မသာခြင်း စိတ်ပင်ပန်းခြင်း အမှုသည် စေတသိက ဒုက္ခ မည်၏။ ထိုဒုက္ခဝေဒနာသည် ရင်ချိုင့် အတွင်းမှာ တည်ရှိသော နှလုံးအိမ်တွင်းရှိ နှလုံးသွေးအတွင်းမှာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၏။ ဤနှလုံးသွေး၏ အတွင်း၌လည်း ထိုဝေဒနာသည်—

-- ရံခါ ရှေ့အဘို့၌ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ ထိုဖြစ်ပေါ်ရာ ဌာန၌ပင် ချုပ်ပျောက် ကွယ်ဆုံး၏။

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

- ရံခါ နောက်အဘို့၌ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ ထိုဖြစ်ပေါ်ရာ ဌာန၌ပင် ချုပ်ပျောက် ကွယ်ဆုံး၏။
- ရံခါ လကျောအဘို့၌ ဖြစ်ပေါ်၍ ထိုဖြစ်ပေါ်ရာ ဌာန၌ပင် ချုပ်ပျောက် ကွယ်ဆုံး၏။
- ရံခါ လက်ဝဲအဘို့၌ ဖြစ်ပေါ်၍ ထိုဖြစ်ပေါ်ရာ ဌာန၌ပင် ချုပ်ပျောက် ကွယ်ဆုံး၏။
- ရံခါ အလယ်တည့်ဘည့် အဘို့၌ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ ထိုဖြစ်ပေါ်ရာ ဌာန၌ပင် ချုပ်ပျောက် ကွယ်ဆုံး၏။

ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်ဌာန အများပင် ရှိ၏။ နှလုံးသွေးသည် ရူပက္ခန္ဓာကြီးတည်း၊ နှလုံးမသာမူ စိတ်မချမ်းသာမူသည် ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးတည်း။

ဤကား ခန္ဓာခွဲခန်းတည်း။

ထိုဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၏ အနိဋ္ဌာရုံ ထိခိုက်မှုကြောင့် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ နေမှုသည် ဥဒယမူတည်း။ ။ အနိဋ္ဌာရုံ ထိခိုက်မှု ပျောက်ကင်း ပြန်လျှင် ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် အကုန် ပျောက်ကွယ် သေဆုံးမှုသည် ဝယမူတည်း။ ထိုနှလုံးမသာမူ စိတ်မချမ်းသာမူ ဟူသော ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီးနှင့်တကွ ထိုခန္ဓာကြီး၏ ဖြစ်ပေါ်မှု ပျက်ဆုံးမှုကို မျက်စိနှင့် မြင်ရသကဲ့သို့ ဉာဏ်၌ ဒိဋ္ဌ ထင်မြင်အောင် ရှုရာ၏။

ဤကား စေတသိကဒုက္ခဝေဒနာ၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အလုပ်ဖွင့်ပုံ နည်းလမ်းကို ပြဆိုခန်းတည်း။

မိမိ အလိုရှိအပ် ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော ဣဋ္ဌာရုံ ဣဋ္ဌဝတ္ထု ဣဋ္ဌမတို့နှင့် တွေ့ကြုံဆဲ အခါ၌ စိတ်နှလုံး ရှင်လမ်းမှု စိတ်နှလုံး ချမ်းသာမှုသည် စေတသိက သုခဝေဒနာ မည်၏။ အကြွင်းမှာ စေတသိက ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော နည်းလမ်းအတိုင်း အကုန် ချဲ့၍ သိလေ။

ဤကား စေတသိက သုခဝေဒနာ၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အလုပ်ဖွင့်ပုံ နည်းလမ်းကို ပြဆိုခန်းတည်း။

ထင်ပေါ် ထိခိုက်လာသော ဣန္ဒြေမဇ္ဈိကာရုံကို အာရုံပြု၍ လျစ်လျူ ရှုခြင်း ဟူသော ဥပေက္ခာ ဝေဒနာသည်ကား စက္ခုဒွါရ သောတဒွါရ ဃာနဒွါရ ဇိဝှိဒွါရ မာနဒွါရ ဟူသော ငါးဒွါရတို့၌ ဖြစ်၏။

- မျက်စိနှင့် ထိုထိုဝတ္ထုကို မြင်ဆဲ အခါ၌ မျက်စိထဲမှာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၏။
- နားနှင့် ထိုထိုအသံကို ကြားဆဲအခါ၌ နားတွင်းမှာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၏။
- နှာခေါင်းနှင့် ထိုထိုအနံ့ကို နံဆဲအခါ၌ နှာခေါင်းတွင်းမှာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၏။
- လျှာနှင့် ထိုထိုရသာရုံကို သိသောအခါ လျှာပေါ်မှာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၏။
- စိတ်နှင့် ထိုထိုအာရုံကို ကြံမိသောအခါ၌ နှလုံးသွေးအတွင်း မှာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၏။

ဤဥပေက္ခာဝေဒနာ၌လည်း တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၏။ “တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၏” ဟူသော စကားကို စိတ်နှလုံး၌ အမြဲအစွဲ ထား၍ မျက်စိ အစရှိသော ငါးဒွါရ ငါးဌာနတို့၌ အလှည့်အလည်အားဖြင့် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်မှု ရဲရဲရှိသော သံတွေခဲအပေါ်၌ တဖွားဖွား ကျသော နှင်း ပေါက်ငယ်တို့၏ ခဏခြင်း ခဏခြင်း ကုန်ခန်း ကွယ်ပျောက်ခြင်းကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုထိုနေရာ၌ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်သော ဝေဒနာဓာတ်ကြီးတို့၏ ခဏခြင်း ခဏခြင်း ကုန်ခန်း သာဆုံးမှုတို့ကို ထင်မြင်အောင် ရှုလေ။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ မည်သည် သုခဝေဒနာ ဒုက္ခဝေဒနာတို့ကဲ့သို့ ထင် ရှားလှသော ဝေဒနာ မဟုတ်၊ ခန္ဓာခဲမှုမှာပင် ဉာဏ်၌ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာကို မိမိရရ ထင်မြင်ခဲ၏။ ဖြစ်မှု ပျက်မှု တို့၌ကား သာ၍ ထင် မြင်ခဲတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဥပေက္ခာဝေဒနာကို ရှုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် -

- မျက်စိ၌ အမြင်ဓာတ် ပေါ်မှု ချုပ်မှု
- နား၌ အကြားဓာတ် ပေါ်မှု ချုပ်မှု

- နှာခေါင်း၌ အနံ့ဓာတ် ပေါ်မှု ချုပ်မှု
- လျှာ၌ ရသဓာတ် ပေါ်မှု ချုပ်မှု
- မနော၌ ထိုထိုအာရုံကို အကြံဓာတ် အသိဓာတ် ပေါ်မှု ချုပ်မှု

တို့နှင့် ဖက်တဲ၍ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာကွန္ဓာကြီး၏ ဖြစ်ပေါ်မှု ချုပ်မှု ပျက်မှု ကို ထင်မြင်အောင် ရှုလေ။ အဋ္ဌကထာတို့၌ကား “ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ မည်သည် မထင်ရှားလှသော ဝေဒနာ ဖြစ်၍ ထိုထိုဝေဒနာကို ဉာဏ်နှင့် ဦးတိုက် ဖမ်းယူခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း၊ မိဂပဒဝဠုန နည်းအားဖြင့် သာ ဖမ်းယူရ၏” ဟု မိန့်ဆိုကြပေကုန်၏။

မိဂပဒဝဠုန နည်းအားဖြင့် ဖမ်းယူပုံကား မျက်စိနှင့် တစုံတခုသော ဝတ္ထုကို ကြည့်ရှု ထင်မြင်၍ နေဆဲအခါ၌ ကိုယ်အင်္ဂါမှာလည်းကောင်း၊ စိတ်နှလုံးမှာလည်းကောင်း သုခဝေဒနာ ဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်၍ လာသည် ဖြစ်၏။ သုခ ဒုက္ခ ဖြစ်ပေါ်ဆဲအခါ မျက်စိ၌ ဝေဒနာ ချုပ်ကွယ်ရ၏။ မျက်စိမှာ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ဆဲအခါ ထိုသုခ ဒုက္ခ ချုပ်ကွယ်ရ၏။ ဤကဲ့သို့ အလှည့်အလည် အားဖြင့် ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာပေတည်း။

ထိုသို့ ဖြစ်ရာ၌ ကာယ ဟဒယတို့၌ သုခ ဒုက္ခ ဖြစ်ပေါ်မှုကား ထင်ရှား၏။ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်သော သုခ ဒုက္ခတို့၏ အကြား အကြား ခဏတို့၌ မျက်စိမှာ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ ဖြစ်ပေါ်မှု ချုပ်ကွယ်မှု သဘာဝတို့ကို ဉာဏ်နှင့် ဆ၍ သိရ၏။ မျက်စိနှင့် ကြည့်မြင်၍ နေဆဲမှာပင် ခြေဘဝါး၌ သုခ ဒုက္ခ ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်မှု ထင်ရှားသိသာနိုင်လာခဲ့လျှင် မျက်စိရှိ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ချုပ်ကွယ်မှုကို ဉာဏ်နှင့် ဆ၍ သိရ၏။ မျက်စိနှင့် ကြည့်မြင်၍ နေဆဲအခါ ထိုထို ကိုယ်အင်္ဂါတို့၌ သုခ ဒုက္ခ ဖြစ်ပေါ်လာရာတို့၌လည်း ထိုနည်းအတူ မှတ်၊ ထိုထိုအသံကို ကြား၍ နေဆဲအခါ - ထိုထိုအနံ့ကို နံ၍ နေဆဲအခါ - ထိုထို အရသာကို ခံစား၍ နေဆဲအခါ - ထိုထို ကိုယ်အင်္ဂါ၌ သုခဝေဒနာ ဒုက္ခဝေဒနာ

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

ကြားချပ်၍ ဖြစ်ပေါ်ရာတို့၌လည်း ထိုနည်းတူ မှတ်လေ။ ဤကား မိဂပဒဝဋ္ဌနနည်းအားဖြင့် ဥပေက္ခာဝေဒနာ၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အလုပ်ဖွင့်ပုံ နည်းလမ်းကို ပြဆိုချက်တည်း။ ဝေဒနာသုံးပါးတို့၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ဟူသော အနိစ္စဉာဏ် အလုပ်ဖွင့်ပုံ နည်းလမ်းကို ပြဆိုချက် အမြောက်စကား ပြီး၏။

အာ၌ ထုတ်ပြခဲ့သော တဏှာသင်္ခယသုတ် အလုပ်ဖွင့်နည်း ဤတွင်ပြီး၏။

ဝေဒနာ သုံးချက် ရေပွက်ပမာ

“ဝေဒနာ ပုဗ္ဗုဋ္ဌပမာ” ဟူသော ဒေသနာဘော်မြတ်၌ ရေပွက် ဥပမာကို ရှေးဦးစွာ ပြဆိုပေအံ့။ ရေတို့ဖြင့် ပြည့်သော အင်းအပြင် အိုင် အပြင် ရေကန်အပြင်တို့၌ လေငြိမ်လျက်သာ ကြီးစွာသော မိုးပေါက် တို့ဖြင့် မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာသော အခါ အင်းအပြင် အိုင် အပြင် ကန်အပြင် တို့မှာ ငွေ့ကြယ်ပွင့်တော့ စီခြယ်၍ ထားဘိ သကဲ့သို့ ဖွေးဖွေးဖြူသော ရေပွက် ကြီး ငယ်တို့သည် အပြည့် ဖြစ် ပေကုန်၏။ မိုးစဲသော အခါ၌ တခုမကျန် ကွယ်ပျောက်ကုန်၏။ ရေအ ပြင်သာ ကျန်ရှိကုန်၏။ မိုးရွာဆဲအခါ၌လည်း ဖြစ်ပျက်မစဲ ရှိကုန်၏။

ထိုရေပွက် ဖြစ်ပုံကား အဟုန်နှင့် တကွ ကျလာသော မိုးပေါက်ကြီး သည် အောက်ခံရေထဲသို့ စူးမြုပ်၍ သွားပြီးလျှင် ရေချင်းချင်း ဖြစ်၍ အောက်ရေနှင့် ရောမိကြ၏။ မိုးပေါက်နှင့် အတူ ပါသော လေသည် ကား ရေထဲမှာ ကျန်ရှိလေ၏။ လေမည်သည် အာကာသ ရှိမှ နေ၏။ ရေမည်သည် ဟိုစီးမှ ရှိ၏။ အာကာသကို ဖျက်၏။ ထိုလေသည် နေရာ မရှိ မိုးပေါက်ကျရာလမ်းသို့ မီခိုးလျှောက် တက်လာ၏။ ဖွဲ့စည်းခြင်း လက္ခဏာ ရှိသော အာပေါသည် ထိုလေကို အုပ်ဆောင်းနှင့် အုပ်သ ကဲ့သို့ အုပ်၏။ အုပ်ဆောင်းလည်း အောက်ရေဖိညှပ်သည့် အတွက် အတင်း တိုးတက်၍ လာ၏။ ရေအပြင်ပေါ်သို့ ရောက်၍ အောက်ရေ ဖိညှပ်မှု

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

မရှိသောအခါမှ အာကာသ အတည် ရသဖြင့် ရေလွှာအုပ်နိုင်လေ၏။
ရေပွက် ဖြစ်လေ၏။ အနှစ်အမာ မရှိသည့် အတွက်ကြောင့် ခဏခြင်း
ခဏခြင်း ပျက်လေ၏။

စိတ်ပညာ မပြည့်ဝသော သူရူးသူနှမ်း တယောက်သည် ရှိလေရာ၏။
ရေပွက်ကို ငွေကြယ်ပွင့် ထင်မှတ်၍ အလွန် သာယာ စွဲလမ်းမှု
ရှိ၏။ ရေပွက်ကို ကြည့်၍ မြင်၍ ကိုင်တွယ် ထိပါး၍ နေရာမှ နေနိုင်၏။
ရေပွက်နှင့် ကင်းကွာလျှင် မနေတတ် မထိုင်တတ် စိတ်ငြီးငွေ့ ခြောက်
ထပ်ပူပန်ခြင်း ဖြစ်၏။ မိုးရွာသောအခါအင်း အိုင် ရေကန်သို့ သွား၍
ရေပွက်တို့ကို ကြည့်ရှု ကိုင်တွယ် ထိပါး စုဆောင်း၍နေ၏။

တနေ့လုံး မိုးရွာ၍ တနေ့လုံး မနေမနား စုဆောင်းသော်လည်း တပဲ
တရွေးမျှ အသားမရ-လူသာ လွန်စွာ ပင်ပန်းရလေ၏။ သူနှမ်းဖြစ်၍
ယူကောင်း ရကောင်းသော အနှစ်အသား မရှိဟု မသိ၊ မိုးမရွာသော
အခါ ရေရှိရာသို့ သွား၍ ရေချင်းချင်း လောင်း၍ စုဆောင်းမြင်ချရုံ-
အတန်ငယ်မျှ ကိုင်ရရုံသာ ရှိ၏။ အသားတင်ကား မရ၊ မြင်ရလျက်-
အတန်ငယ် ထိရ ကိုင်ရလျက် ရှိသည့်အတွက်ကြောင့် အလွန် စွဲလမ်း
ချက် ရှိနေ၏။ မိမိ နေအိမ်၌ ရေတို့ကို အိုးတို့ဖြင့် များစွာ
ထမ်းဆောင်၍ ထားရ၏။ နေ့မဆို ညမဆို ထိုထိုစွဲလမ်းမှု လှုံ့ဆော်
ပူပန်၍ လာလျှင် ရေရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရေပွက် ဖြစ်ရန် ပယောဂနှင့်
နေရ၏။ အနှစ်တရာ နေ၍ ထိုစွဲလမ်းမှု တန်းလန်းနှင့်ပင် သေလွန်
လေ၏။

အကယ်၍ ရေပွက်သည် အနှစ်တရာတိုင် ခိုင်ခံ့သော အနှစ်သာရ
မျိုး ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့၊ မိုးကြီးစွာ ရွာဆဲအခါ၌ တကြိမ် တခါ များစွာ
စုဆောင်း ယူဆောင်၍ ထားလိုက်လျှင် အနှစ်တရာ ပတ်လုံး ရေနှင့်
စပ်သော ဒုက္ခမျိုးတို့မှ ငြိမ်းလေရာ၏။ အနှစ်သာရမျိုး မဟုတ် ခဏခြင်း
ခဏခြင်း ချုပ်ပျက်မျိုး ဖြစ်သည့် အတွက် ထိုရေပွက်ကို တယ်တာ
စွဲလမ်းမိသော သူနှမ်းသည် ရေကို ဘယ်အခါမှာမှ မလွှတ်သာပြီ။ ရေ
နှင့် စပ်သော ဒုက္ခမျိုး = ရေပွက်ပေါ်အောင် စေ့ဆော်ရသော ပယောဂ

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

ဒုက္ခမျိုးတို့သည် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုသူနှုန်းကို နေ့စဉ် နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းကုန်၏။ ထိုသူနှုန်းအား အကြင်အခါ၌ အနှမ်းပျောက် ပြေသဖြင့် ရေပွန်၌ တွယ်တာ စွဲလမ်းမှုသည် ပျောက်ကင်းလေရာ၏။ ထို အခါမှ စ၍ ထိုဒုက္ခမျိုးစုသည် အကုန် ကျွတ်လွတ်လေရာ၏။ ဤကား ရေပွန် ဥပမာတည်း။

ပုထုဇ္ဇန်တို့၏ သူနှမ်းနှင့် တူပုံ

လူ နတ် ဗြဟ္မာ ပုထုဇ္ဇန် သတ္တဝါတို့သည် ထိုသူနှမ်းနှင့် တူ၏။ လူ၊ ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာဟု ဆိုအပ်သော ပီတိ သော မနဿ သုခဝေဒနာတို့သည် အနှစ်သာရ မရှိသော ထိုရေပွန်တို့နှင့် တူ၏။ စက္ခုဒွါရ ခေါ်သော မျက်လုံး၊ သောဏဒွါရခေါ်သော နား၊ ဃာနဒွါရ ခေါ်သော နှာခေါင်း၊ ဇီဝုဒွါရ ခေါ်သော လျှာ၊ ကာယ ဒွါရခေါ်သော အတွင်းအပ တကိုယ်လုံး၊ မနောဒွါရ ခေါ်သော စိတ် နှလုံး - ဤဒွါရ ခြောက်ပါးစုသည် အင်းအပြင် အိုင်အပြင် ရေကန် အပြင် ရေအင် ရေအိုး အခံရေစုနှင့် တူ၏။ ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဇမာဒ္ဓဗ္ဗာရုံ၊ မဗ္ဗာရုံ ဟူသော အာရုံခြောက်ပါးစုသည် အိုင်အပြင် စသည်တို့၌ ကျရောက်သော ရေပေါက်တို့နှင့် တူ၏။

- မျက်စိ ဥပစာ၌ ရှိကြကုန်သော အဆင်းသဏ္ဍာန် ဟူသမျှတို့ သည် မျက်စိအပြင်၌ တိုက်ဆိုက် ကျရောက်ကုန်၏။
- နားဥပစာ၌ ဖြစ်လာကုန်သော အသံဟူသမျှတို့သည် နားအပြင်၌ တိုက်ဆိုက် ကျရောက်ကုန်၏။
- နှာခေါင်း ဥပစာ၌ ရှိကြကုန်သော အနံ့ဟူသမျှတို့သည် နှာခေါင်း အပြင်၌ တိုက်ဆိုက် ကျရောက်ကုန်၏။
- လျှာပေါ်၌ ရောက်လာကုန်သော အရသာ ဟူသမျှတို့သည် လျှာအပြင်၌ တိုက်ဆိုက် ကျရောက်ကုန်၏။

နွားငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

- ကိုယ်နှင့် ထိပါးကြသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ ဟူသမျှတို့သည် အတွင်း အပ ကိုယ်အင်္ဂါ အပြင်၌ တိုက်ဆို့က် ကျရောက် ကုန်၏။
- မိုက်ဂုဏ် လိမ်မာဂုဏ် အစရှိသော ဓမ္မာရုံ ဟူသမျှတို့သည် နှလုံးအပြင်၌ တိုက်ဆို့က် ကျရောက်ကုန်၏။

ရေပွက်တို့ မည်သည် မိုးသီး မိုးပေါက် ထိမှန်၍ နေဆဲအခါ၌သာ အိုင် ပြင်၌ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ နေကုန်၏။ မိုးပေါက် ပြတ်စဲ၍ သွားခဲ့ လျှင် ရေပွက်တို့သည် တခုမကျန် 'ချုပ်ပျက် ကွယ်ပျောက်ကုန်၏။ ထို အတူ ထိုထိုအာရုံတို့သည် ထိုထိုဒွါရ အပြင်၌ တိုက်ဆို့က် ထိမှန်၍ နေဆဲ အခါ၌ သာလျှင် ထိုထိုဒွါရ အပြင်မှာ ခံစားမှု စံစားမှု ဟူသော ဝေဒနာ တို့သည် တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်၍ နေကုန်၏။ ထိုထိုအာရုံနှင့် ကင်းကွာပြန် လျှင် ထိုဝေဒနာတို့သည် တခုမကျန် ချုပ်ပျက် ကွယ်ပျောက်ကုန်၏။

သူနွမ်းသည် ရေပွက် အကုန် ကွယ်ပျောက် ပြန်လျှင် မနေတတ် မထိုင်တတ် ခြောက်ထပ် ငြီးငွေ့ခြင်းသို့ ရောက်ပြန်သဖြင့် ရေရှိရာသို့ ကိုယ်တကြွကြွ ခေါင်းတမော့မော့ စိတ်တမော့မော့ ကြည့်မျှော် တသ ပူပန်ရသကဲ့သို့ ပုထုဇ္ဇန်သတ္တဝါတို့သည် စိတ်ပျော်စရာ အာရုံ ကင်း ဆိတ်သဖြင့် ၆ - ဒွါရမှာ သုခဝေဒနာ အကုန်ကင်းကွာပြန်လျှင် မနေ တတ် မထိုင်တတ် ခြောက်ထပ် ငြီးငွေ့ခြင်းသို့ ရောက်ကြသဖြင့် မိမိတို့ စိတ်ပျော်စရာ အာရုံ ရှိရာသို့ ကိုယ်တကြွကြွ ခေါင်းတမော့မော့ စိတ်တ မော့မော့ ကြည့်မျှော် တ, သ, ပူပန်ကြရကုန်၏။ ပူပန်မှု လှုံ့ဆော်ဖန် များလတ်သော် သူနွမ်းသည် နေ့မဆို ညဉ့်မဆို ရေရှိရာသို့ သွားရောက် ချဉ်းကပ်၍ ရေပွက် ဖြစ်ပေါ်ရန် ပယောဂနှင့် နေရသကဲ့သို့ သတ္တဝါ တို့သည် ပူပန်မှု လှုံ့ဆော်ဖန် များလတ်သော် အာရုံနှင့် ပေါင်းဆုံမှု ထိုထိုဒွါရမှာ ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ရန် ပယောဂနှင့် နေကြကုန်၏။

ရေပွက်၌ သာယာ တွယ်တာသော သူနွမ်းသည် ရေပွက် ကြီးကြီး မားမား များသည်ထက် များသည်ကိုသာ အလိုရှိ၏။ မိုးမည်သည် မိုး

အခါတွင် ရံဖန်ရံခါ၌သာ ရွာ၏။ သူ့နှမ်းသည် ပူပန်မှု လုံ့ဆော်ရာ ဘယ်အခါမဆို ရေပွက်ကို ရနိုင်ရန် ရေကန်၊ ရေတွင်း၊ အိုင်၊ အင်း၊ အိုး၊ အင် ရေအများတို့ကို အမြဲ ထူထောင် ဝန်းရံ၍ ထားသကဲ့သို့ သတ္တဝါ တို့သည် လိုသောအခါ ဝေဒနာကို ရနိုင်ကြရန် လူမိန်းမ၊ လူမိဖုရား၊ နတ်မိန်းမ၊ နတ်မိဖုရား ဝတ်စားတန်ဆာ ရတနာရွှေငွေ အစရှိသော အာရုံဝတ္ထုတို့ကို စုဆောင်းထူထောင် သိမ်းပိုက် မွေးမြူ၍ထားကြကုန်၏။ ဝေဒနာကို သာယာတယ်တာကြကုန်သော သတ္တဝါတို့ မည်သည် သူ့ ဝေဒနာ အလုံးအခဲ ကြီးသည်ထက် ကြီးမှု-များသည်ထက် များမှုကို အလိုရှိမြဲ ဖြစ်ကုန်၏။

“လူ နတ် ဗြဟ္မာ ချမ်းသာ စည်းစိမ်” ဟူသော စကား၌ ၆-ဒွါရမှ ဖြစ်ပွားသော ဝေဒနာသည် လူ့ ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာ မည်၏။ သူမိန်းမ၊ လူမိဖုရား၊ နတ်မိန်းမ၊ နတ်မိဖုရား ဝတ်စားတန်ဆာ ရွှေငွေရတနာ အိမ်ရာ ဝင်းခြံ ဘုံဒိဗာန် အစရှိသော မိမိ မိမိတို့ ဆိုင် ပိုင်ရာ သက်ရှိ သက်မဲ့ အလုံးစုံသည် စည်းစိမ် မည်၏။ ရေသတ္တဝါ၊ ကုန်းသတ္တဝါ၊ ကောင်းကင် သတ္တဝါ အများတို့၌ တရားသဖြင့် အသက်မွေးမှု - မတရားသဖြင့် အသက်မွေးမှု စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရှာကြံ စုဆောင်း စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းမှုတို့သည် သင်္ခါရ ဒုက္ခမှု မည်၏။ ဝေဒနာ ချမ်းသာကို ငါ ထင်၍ သာယာ မှောက်မှားမှု ရှိကြသည့် အတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ငါ၏ ဥစ္စာ ထင်၍ သာယာ မှောက်မှားမှု ရှိကြကုန်၏။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ငါ၏ ဥစ္စာထင်၍ သာယာ မှောက်မှားမှု ရှိနေကြသည့် အတွက် ဆင်းရဲသားအလုပ်၊ သူကြွယ်အလုပ်၊ သူဌေးအလုပ်၊ မင်းစိုးရာဇာတို့ အလုပ် ဟု ဆိုအပ်သော သင်္ခါရဒုက္ခမှု တို့ကို လည်း ကိုယ် အလုပ် ကိုယ် အကိုင် ကိုယ် အရေး ကိုယ် အရာ ကိုယ် အကျိုး ကိုယ် စီးပွား ထင်၍ သာယာ မှောက်မှားမှု ရှိနေကြကုန်၏။

လောက၌ ခပ်သိမ်းသော ဒုက္ခရိုက်ပူ၊ ခပ်သိမ်းသော အပါယဒုက္ခမှု၊ ခပ်သိမ်းသော ဝဋ္ဋဒုက္ခမှုတို့သည် ထိုမှောက်မှားခြင်း ၃ - ချက်တို့မှ ဖြစ်ပွားကြကုန်၏။ သူ့နှမ်းသည် အနှစ်သာရ မရှိသော ရေပွက်၌ သာယာ

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

တုယ်တာခြင်းလျှင် အရင်းရှိသော ရေနှင့် စပ်ဆိုင်သော ဒုက္ခတွေ့ တန်းလန်းနှင့် သေဆုံးရလေ သကဲ့သို့ ဤသတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည်လည်း အနှစ်သာရ မရှိသော ဝေဒနာ ချမ်းသာကို သာယာ တုယ်တာခြင်း ရှိနေကြသည့် အတွက် အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌ မှောက်မှားခြင်း သုံးပါး တန်းလန်းနှင့်ပင် ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း သေဆုံးခဲ့ကြကုန်၏။ ဤကား ရေပွက်ကဲ့သို့ အနှစ်သာရ မရှိသော အနိစ္စဓမ္မ အနတ္တဓမ္မကို သာယာ တုယ်တာကြကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ ဓမ္မတာ ထုံးတမ်း သွားမြဲလမ်း ပေတည်း။

ဝေဒနာသုံးပါး သင်တုံးသွားနှင့် တရားဆင်ပုံ

အလွန် တွေ့ကြုံခဲလှစွာသော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒဒုလ္လဘကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့ကြုံ ကြကုန်သော်လည်း ဝေဒနာကို သာယာခြင်းလျှင် အရင်းရှိသော မှောက်မှားခြင်း ၃ - ချက် သင်တုံးစက်ကြီး မိ၍နေကြသည့် အတွက် မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော် အစစ် သွီးတော် အစစ် ဖြစ်ကြရန် အရေးကို ကျောပေး၍ ပေး၍ချည်း လာခဲ့ကြကုန်၏။ ဤကား ရေပွက် ကဲ့သို့ အနှစ်သာရ မရှိသော အနိစ္စဓမ္မ အနတ္တဓမ္မကို သာယာ တုယ်တာ ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ ဓမ္မတာထုံးတမ်း သွားမြဲလမ်းပေတည်း။

အကြင်ပညာရှိတို့သည် ဤကဲ့သို့သော ဝေဒနာ၏ အာဒိနဝ ဒုက္ခ စက်ကြီးကို မြော်မြင်မိကြကုန်၏။ ထိုပညာရှိတို့သည် အဝတ်ကောင်း ဝတ်ခြင်း၊ အစားကောင်း စားခြင်း၊ ကျောင်းကောင်း အိမ်ကောင်း တိုက်ကောင်း တာကောင်း အိပ်ရာကောင်း နေရာကောင်း၌ မွေ့လျော် ခြင်း၊ လူအလယ် ရှင်အလယ်၌ တင့်တယ်သော ကျက်သရေကို ခံစား ခြင်း အစရှိသော ဝေဒနာ အစီးအပွားတို့ကို တတ်အားသမျှ ခြိုးခြံ၍ ယခု တွေ့ရှိကြသော ဘုရားသာသနာ၌ ဘုရားသားတော် အစစ် သမီး တော်အစစ် ဖြစ်နိုင်ကြရန် အရေးကိုသာ အလေးဂရု ကိုယ်စီးပွား ပြုကြလေကုန်၏။ ထိုပညာရှိသူ ရှင် လူ အများ ယောက်ျား မိန်းမ အပေါင်းတို့သည်သာလျှင် ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သတ္တဝါတို့၏ ဓမ္မတာထုံး

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

တမ်း သွားမြဲလမ်းမှ ဆန်တက်ကြ၍ တွေ့ရှိသော သာသနာ၌ ဘုရား သားတော်အစစ်၊ သမီးတော်အစစ် ဖြစ်နိုင်ကြကုန်သဖြင့် အပါယ ဒုက္ခ၊ သံသရာ ဒုက္ခမှ ကျွတ်လွတ်ကြလေကုန်၏။ ဤကား ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၏ ရေပွက်နှင့် တူပုံကို အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝနှင့်တကွ အကြမ်းအားဖြင့် ပြဆိုချက်တည်း။ အနှစ်ိတ်အားဖြင့် ပြဆိုမှုကိုမူကား “အနတ္တဒီပနီ” စာအုပ်မှာ ဝေဒနာ၏ အာဒိနဝခန်း၊ အနိစ္စခန်း၊ ဒုက္ခခန်းတို့၌ ပြဆို ပါရှိလေပြီ။ ဝေဒနာက္ခန္ဓာသည် အနှစ်မရှိသည့် အတွက် ရေပွက်နှင့် တူသည် ဟူ၍ ဟောတော်မူသဖြင့် သိအပ်သော ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၏ အနိစ္စ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၏ ဒုက္ခ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၏ အနတ္တများကိုလည်း “အနတ္တ ဒီပနီ” စာအုပ်မှာ ပြည့်စုံစွာ ပြဆိုလျက် ပါရှိလေပြီ။

“ဝေဒနာ ပုဗ္ဗဋ္ဌာပမာ” ဟူသော ဒေသနာတော် အရ ဖော်ပြချက်ကား ဤကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

သညာက္ခန္ဓာကို ပြဆိုခြင်း

သညာ၏ မဗ္ဗတာ လက္ခဏာ

“ပရိစိကူပပာ သညာ” ဟူသော ဒေသနာတော်၌ သညာ ဆိုသည်ကား အမှတ်ပြု၍ သိမှုတည်း။ မှတ်ပီ သားမိမှုတည်း၊ မိမိ မိမိတို့၏ ဖြစ်ရာ ဘုံခေလ၊ အမျိုးခေလ၊ အရပ်ခေလ၊ မိရိုးဖလာခေလ အလုံးစုံတို့၌ အကုန်ကျမ်းကျပ်မှုတည်း။ တတ်သိ လိမ်မာမှုတည်း။ ဤကား သညာ ဓာတ်လက္ခဏာတည်း။

- ဓာတ်နိုင်ငံကြီး တပါး
- ပညတ်နိုင်ငံကြီး တပါး

ဟူ၍ နိုင်ငံကြီး နှစ်ပါး ရှိကြ၏။ ဓာတ်နိုင်ငံကြီး ဆိုသည်ကား နူးညံ့ ခက်မာသော အမှုအရာ ကြိယာမူသည် ပထဝီဓာတ် မည်၏။ ဖွဲ့တယ်

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

စေးကပ်မှု ပျောင်းအိ ယိုစီးမှုသည် အာပေါဓာတ် မည်၏။ အေးချမ်းမှု ပူလောင်မှုသည် ဘေဇောဓာတ် မည်၏။ ထောက်ကန်မှု လှုပ်ရှားမှု သည် ဝါယောဓာတ် မည်၏။ မျက်လုံး၌ တည်သော အကြည်အလင် မှုသည် စက္ခုဓာတ် မည်၏။ နား၌ တည်သော အကြည်အလင်မှုသည် သောတဓာတ် မည်၏။ နှာခေါင်း၌ တည်သော အကြည်အလင် မှုသည် ဃာနဓာတ် မည်၏။ လျှာ၌ တည်သော အကြည်အလင်မှုသည် ဇိဝှိဓာတ် မည်၏။ အတွင်းအပ တကိုယ်လုံး၌ တည်သော အကြည် အလင်မှုသည် ကာယဓာတ် မည်၏။ အဆင်းသည် ရူပဓာတ် မည်၏။ အသံသည် သဒ္ဒဓာတ် မည်၏။ အနံ့သည် ဂန္ဓဓာတ် မည်၏။ အရသာ သည် ရသဓာတ် မည်၏။ အတွေ့ အထိသည် ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ် မည်၏။ ဤသို့ အစရှိသော ရုပ်ဓာတ် အသိုက်အအုံ စုသည်လည်းကောင်း၊ ကြံမှု သိမှုသည် စိတ်ဓာတ် မည်၏။ အာရုံ၌ ခိုက်တိုက်မှုသည် ဖဿဓာတ် မည်၏။ ခံစားမှုသည် ဝေဒနာဓာတ် မည်၏။ မှတ်မှု သားမှုသည် သညာ ဓာတ် မည်၏။ စေ့ဆော်မှုသည် စောနာဓာတ် မည်၏။ ကြံဖန်မှုသည် ဝိတက်ဓာတ် မည်၏။ အာရုံ၌ တရစ်ဝဲဝဲ နေမှုသည် ဝိစာရဓာတ် မည်၏။ ဤသို့ အစရှိသော နာမ်ဓာတ် အသိုက် အအုံစုသည်လည်းကောင်း ဓာတ် နိုင်ငံကြီး မည်၏။

ပညတ်သဘာဝ သဏ္ဍာန သန္တတိ

သဏ္ဍာနပညတ်, သန္တတိပညတ် နှစ်ပါးသည် ပညတ်နိုင်ငံကြီး မည် ၏။ သဏ္ဍာနပညတ် ဆိုသည်ကား ဓာတ်တို့၏ ပေါင်းဖွဲ့ တည်ထောင်မှု ကို အစွဲပြု၍ ဤကား အဏုမြူ တခုတည်း - ဤကား ပရမာဏုမြူ တခု တည်း အစရှိသည်ဖြင့် အကြီးအငယ် အရှည် အတို ခြပ်သဏ္ဍာန် ထင် မြင် ပြောဆိုကြသည့် အလုံးစုံသည် သဏ္ဍာနပညတ် မည်၏။

အမူအရာ ကြိယာမှု သက်သက်မျှသာ ဖြစ်ကြသော ဓာတ်နိုင်ငံကြီး ၌ကား ထိုကဲ့သို့ ပရမာဏုမြူမျှ အကြီးအငယ် အရှည် အတို ခြပ်သဏ္ဍာန် ရကောင်းသော တရား ဟူ၍ တစုံတခုမျှ မရှိ၊ သန္တတိပညတ် ဆိုသည်

ကား ဓာတ်တို့၏ ရှေ့ဖြစ် နောက်ဖြစ် အစဉ်အဆက် များစွာကို တခု တည်း ပြု၍ ဤဝတ္ထုသည် ခဏ များစွာ တည်ရှိ၏။ ဤဝတ္ထုသည် ရှေ့ ခဏမှ နောက်ခဏသို့ ရောက်လာ၏။ ဤဝတ္ထုသည် ငြိမ်ရာမှ လှုပ်၏။ လှုပ်ရာမှ ငြိမ်၏။ ဤမီးတောက်သည် လှုပ်၏၊ ထ၏၊ ကြ၏၊ ဆုတ်၏၊ ကျ၏။ ဤရေသည် လှုပ်၏၊ ရှား၏၊ စီးသွား၏။ ဤလေသည် ထိုနေရာမှ ဤနေရာသို့ ရောက်လာ၏။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ထင်မြင် ပြောဆိုကြ သမျှ အလုံးစုံသည် သန္တတိပညတ် မည်၏။

မျက်တောင်တခတ် လျှပ်တပြက်ခန့် ကာလ အတွင်း မှာပင် ဓာတ် အမှုအရာကြိယာပေါင်း အကြိမ် တထောင် တသောင်း မက ချုပ်ပျက် သဖြင့် အလွန် အသက်တိုလှသော ဓာတ်နိုင်ငံကြီး၌ကား လောက မျက်မြင် မှတ်ထင် ပြောဆိုကြသော တည်ရှိမှု၊ ထကြမှု၊ လှုပ်ရှားမှု၊ ရှေ့ရှားမှု ဟူ၍ တစုံတခုမျှ မရှိ၊ ဉာဏ်ဖြင့် ဓာတ်နိုင်ငံကြီးကို အသင်းဖွင့်ခွဲလျှင် ပညတ်နိုင်ငံနှင့် စပ်သော ဝေါဟာရစု အကုန် ကွယ်ပျောက်၏။ မရှိ မဟုတ် ဖြစ်၍ ကုန်၏။ ဤသို့ မရှိမဟုတ် ဖြစ်၍ ကုန်သည်ကို တုစ္ဆ သုည ဆိုသတည်း။

ပညတ်နိုင်ငံကြီးကို ဖွင့်ခွဲလျှင် ဓာတ်နိုင်ငံနှင့် စပ်သော အမှုဟုတ် အမှုမှန်စု အကုန် ဖုံးကွယ်၏။ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိနှင့် မရှိ မဟုတ်ဟု ငြင်းပယ် တွယ်တွေ့လာ များ၏။ အမှတ်သည် ရှိကြသည့် အလျောက် ပထဝီ၊ အာပေါ၊ စိတ်၊ ဝေဒနာ၊ ခက်ခာမှု၊ ဖွဲ့စည်းမှု၊ ကြံဖန်မှု၊ ခံစားမှု စသည်ဖြင့် ပရမတ်စကား၊ ဓာတ်စကား ပြောဆိုကြရာ အစဉ် ပရမတ် ကိုဦးတည်၍ စမိသောအခါ၌ မိမိတို့ စိတ် ကျင်လည်နေကျ ဖြစ်သော ပညတ်နိုင်ငံကြီးသို့ ပေါ့လော ပေါ့သော ဉာဏ်မျော၍ ပါကြလေကုန် ၏။ ဦးတည်ရာနိုင်ငံ၌ စူးစိုက် တန်းစား ရပ်နားတည်ထောင်၍ မနေနိုင် ကြကုန်။

ဓာတ်နိုင်ငံကြီး၌ မျက်တောင်တခတ် လျှပ်တပြက်ခန့်မျှ အသက်ရှည် ၍ တည်နေနိုင်သော နိစ္စတရား ဟူ၍၊ သုခတရား ဟူ၍၊ အတ္တတရား

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဟူ၍ တစုံတခုမျှ မရှိ၊ ပညတ်နိုင်ငံကြီး၌သာ နိစ္စ သုခ အတ္တ ပါရှိ၍ နေ၏။

ဤကား နိုင်ငံကြီး နှစ်ပါး ခြားနားချက် ဘည်း၊ ပကတိသော လူတို့ ၏ အသိအမှတ် အတတ် အလိမ်မာ ခေါ်ကြသော သညာတရား၏ အနု မတဂ္ဂသံသရာကာလ၌ ထာဝရ ကျင်လည်ရာ ဌာနမူကား ပညတ်နိုင်ငံ ကြီးပေတည်း။

တံလှုပ်နှင့် သမင် ဥပမာ

ယခုအခါ တံလှုပ် ဥပမာကို ပြဆိုပအံ့၊ တံလှုပ် ဆိုသည်ကား အတွင်း၌ ရေဓာတ် အားကြီးစွာ ရှိနေသော အင်းအပြင်၊ အိုင်အပြင်၊ သဲသောင် အပြင်တို့မှ ကောင်းကင်၌ မိုးရေ မိုးပေါက် ဖြစ်ခြင်းငှာ သိမ်မွေ့စွာသော ရေအခိုးတို့သည် နေပြင်းထန်စွာ ပူသောအခါ၌ ထကြကုန်၏။ အထက်မှ ကျရောက်သော နေရောင်နှင့် ပေါင်းဆုံ ရော နှောမိကြရာ အဝေးမှ ကြည့်မျှော်ကြကုန်သော သူတို့အား ရေအပြင်၊ လှိုင်းအပြင်၊ ဂယက်အပြင်ကဲ့သို့ ဖွေးဖွေးဖြူ ထင်မြင်ကြကုန်၏။ ထိုနေ ရာသို့ ရောက်ကြလျှင် မမြင်ကြကုန်ပြီ။

တောကြီး မြိုင်ကြီး အနီးအပါး၌ အင်းပြင်ကြီးတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ နွေလအခါ၌ ရေကုန်ခန်း၏။ တောကြီး မြိုင်ကြီး အတွင်း ရှိကြသော ထုံးအိုင်ကြီးငယ်တို့၌ ရေကုန်ခန်းသဖြင့် အထောင် အသောင်း သား သမင် အပေါင်းတို့သည် ရေငတ်ခြင်း ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်သည်နှင့် ထို အင်းပြင်ကြီး ရှိရာသို့ ရေရှာပြေးလာကြကုန်၏။ ပူလှတုန်း ထည်း ထည်း မှန်းတိမ်းကြီး အခါ၌ အင်းကမ်းပါးသို့ ဆိုက်ကြကုန်၍ အင်း အပြင်ကို ကြည့်မျှော်ကြ ကုန်သည် ရှိသော် အလယ်၌ ထ၍နေသော တံလှုပ်တို့ကို မြင်ကြကုန်၍ လှိုင်းဂယက် တဖွေးဖွေး နေသော ရေအ ပြင်ကြီးဟု မှတ်ထင်ကြ ကုန်သဖြင့် ကိုယ်၌ အပူ အအိုက် - ဝမ်း၌ အမှတ် အသိပ်တို့ကို ပျောက်ငြိမ်းကြစေရန် အလျင်အမြန် ပြေးကြကုန် ရာ အလယ်သို့ ရောက်ကြလျှင် ကွယ်ပျောက်၍ ကုန်လေ၏။

တဖန် ကြည့်မျှော်ကြကုန်ပြန်သော် တခုသော ကမ်းအနီးမှာ မြင်ကြ
 ကုန်ပြန်၏။ ပြေးကြကုန်ပြန်၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်ကြလျှင် ကွယ်ပျောက်
 ပြန်လေ၏။ တဖန် ကြည့်မျှော်ကြပြန်ရာ တပါးသော နေရာမှာ မြင်ကြ
 ကုန်ပြန်၏။ ပြေးကြကုန်ပြန်၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်ကြလျှင် ကွယ်ပျောက်
 ပြန်လေ၏။ ပြေးဖန်များလေလေ ပူဆာငတ်မွတ် ပင်ပန်းခြင်း ပြင်း
 ထန်လေလေ ဖြစ်ကုန်ကြ၍ အပူကြီး အငတ်ကြီး တင်းလင်းနှင့်ပင် အင်း
 ပြင်မှာ မတ်တတ်လဲ၍ သေဆုံးကြလေကုန်၏။ ဤကား တံလှုပ် ဥပမာ
 တည်း။

လူနတ် ဗြဟ္မာ ဘုံသုံးရွာနှင့် နှိုင်းရှည့်ပုံ

ဤဥပမာ၌ ဘုံသုံးပါးသည် အင်းပြင်ကြီးနှင့် တူ၏။ ဤသတ္တဝါတို့
 သည် ရေငတ်သော တောသုမင်တေနှင့် တူ၏။ တဏှာသည် အပြင်း
 အထန် ပူပန်သော ငတ်မွတ်မှုနှင့် တူ၏။ ဓာတ်နှိုင်ငံကြီးသည် ချိုး၍
 သောက်၍ အပူအငတ် ပြေပျောက်ရန် အနှစ်သာရ မရှိသော ပကတိ
 တံလှုပ် အစုနှင့် တူ၏။ ပညတ်နှိုင်ငံကြီးသည် အခိုက်အဘန့်အားဖြင့်
 ချိုး၍ သောက်၍ အပူ အငတ် ပြေပျောက်ရန် အနှစ်သာရ ရှိသည်
 ဟု ထင်မြင်ကြသော လှိုင်းကြီး၊ လှိုင်းငယ်၊ ဂယက်ကြီး၊ ဂယက်ငယ်တို့
 ဖြင့် ခြယ်သယ်သော ရေအပြင်ကြီးတေနှင့် တူ၏။ မိမိ မိမိတို့၏ ကိုယ်
 ခန္ဓာမှ စ၍ ဗာသက်လုံး တွေ့ရှိ မှတ်သိသမျှတို့ကို စိတ်နှင့် လည်းကောင်း
 မျက်စိနှင့်လည်းကောင်း ကြည့်မျှော်ကြသည်ရှိသော် ဟောတခွင် ကောင်
 တခွင် မြေပြင် လယ်ပြင် ယာပြင် သစ်ပင် တောချုံ မြို့ရွာ နိဂုံး ကျောင်း
 အိမ် ဈေးသမ်း အိမ်တန်း ဝင်းခြံ အစရှိသည်တို့ကို လည်းကောင်း ကုန်း
 သတ္တဝါ ရေသတ္တဝါ မည်ဝါ မည်သူ လူရှင် အများ ယောက်ျား မိန်းမ
 အစရှိသည်တို့ကိုလည်းကောင်း ထင်မြင်ကြကုန်လတ္တံ့။ မိမိ မိမိတို့ ကိုယ်
 ခန္ဓာမှာလည်း ဦးခေါင်း၊ ခြေ၊ လက်၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ အစရှိသည်ကို
 လည်းကောင်း၊ ဆံပင်၊ မွှေးညှင်း၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း၊ အရေ၊ အသား
 အစရှိသည်ကို လည်းကောင်း ထင်မြင်ကြကုန်လတ္တံ့။ ဤအလုံးစုံကို ပညတ်
 နှိုင်ငံကြီး ဆိုသတည်း။

ထိုသမင်တို့သည် တံလှုပ်တွေကို ရေထင်လျက် အင်းအပြင်၌ တရုန်းရုန်း တအုန်းအုန်း လိုက်ကြကုန်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ဤသတ္တဝါတို့သည်လည်း စားမှု ဝတ်မှု ဝတ္ထုအာရုံ ကာမဂုဏ် ဟူသော အကြောင်းကြောင့် လှုပ်မှု၊ ကိုင်မှု၊ သွားမှု၊ လာမှု၊ ရှာကြံမှုတို့ဖြင့် ကာယကံတရုန်းရုန်း၊ ဝစီကံတရုန်းရုန်း၊ မနောကံတရုန်းရုန်းနှင့် နေကြကုန်၏။ ထိုသမင်တို့သည် အပူအငတ် တင်းလင်း၌ပင် အင်းအပြင်မှာ မတ်တတ်လဲ၍ သေဆုံးကြကုန်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ဤသတ္တဝါ အပေါင်းတို့ သည်လည်း အနုမတဂ္ဂသံသရာ ဖြစ်လေရာဘဝတို့၌ ပစ္စုပ္ပန်စီးပွား သံသရာစီးပွား လိုက်စားမှု တင်းလင်း- ရလို့၊ ယူလို့၊ ခံစားလို့၊ စံစားလိုသော တဏှာအငတ် တင်းလင်းနှင့်ပင် မတ်တတ်လဲ၍ သေဆုံးကြကုန်၏။

နာမ် ရုပ် ဟူသရွေ့ ဘုံစလေ့ကို ငြီးငွေ့ရန်

ထိုသမင်တို့သည် ဉာဏ်နှင့် ကြည့်မြော်တတ်ကြပါကုန်မူကား တံလှုပ်ပကတိကို သိကြကုန်သဖြင့် ငါတို့၏ ပူမှု၊ အိုက်မှု၊ ငတ်မှု၊ မှတ်မှု၊ ပင်ပန်းမှုတို့ကို ပျောက်ငြိမ်းစေနိုင်သော ဝတ္ထုမျိုးမဟုတ်၊ စင်စစ်မူကား ပူမှု၊ အိုက်မှု၊ ငတ်မှု၊ မှတ်မှု၊ ပင်ပန်းမှုကို အဆင့်ဆင့် ပွားစီးစေလျက် အသေသတ်မည့် ဝတ္ထုမျိုးသာ ဖြစ်ချေသည်ဟု သိကြကုန်၍ ထိုတံလှုပ်ကို ရှောင်ကွင်းလျက် မြစ်ဘေး၊ ချောင်းတပါးသို့ သွားရောက် ချိုးသောက်ကြကုန်ရာ၏။

ထိုအတူ ဤလောက၌ ပညာရှိတို့သည် ဉာဏ်ပညာနှင့် ရှုမြော်တတ်ကြပါကုန်မူကား ဓာတ်နိုင်ငံကြီး ပကတိကို သိမြင်ကြကုန်သဖြင့် ဤအနှစ်မရှိ အနိစ္စမျိုး ဖြစ်သော ဓာတ်သဘာဝဓမ္မ အသိုက်အအုံစုသည် သင်္ခါရဒုက္ခဟူသော ပူမှု၊ အိုက်မှု၊ တဏှာ သုံးပါး တည်းဟူသော ငတ်မှု၊ မှတ်မှု၊ သောက ပရိဒေဝ စသော ပင်ပန်းမှုတို့ကို ပျောက်ငြိမ်းစေနိုင်သော ဝတ္ထုမျိုး မဟုတ်။ စင်စစ်အားဖြင့်မူကား ထိုပူမှု၊ အိုက်မှု၊ ငတ်မှု၊ မှတ်မှု၊ ပင်ပန်းမှုတို့ကို အဆုံး မရှိ ဘဝအဆက်ဆက် ကမ္ဘာ အဆက်ဆက် အဆင့်ဆင့် ပွားစီးစေလျက် သေ၍ မဆုံးနိုင်သော စခန်း- အပါယ ဒုက္ခစခန်းသို့

အပ္ပတ္တနဒီပနီ

သွေးဆောင် ဆွဲငင်၍ တွင်တွင် သတ်မည့် ဝတ္ထုမျိုးသာ ဖြစ်ချေသည်ဟု သိကြကုန်၍ အနိစ္စဉာဏ်၊ ဒုက္ခဉာဏ်၊ အနတ္တဉာဏ်တို့ဖြင့် ထိုဓမ္မတို့၌ တယ် တာသော တဏှာ ဒိဋ္ဌိတို့ကို ဖြတ်တောက် ရှောင်ကွင်းလျက် မြတ်စွာ ဘုရား သာသနာ တည်းဟူသော အေးမြကြည်လင်သော ရေယာဉ် မြစ် ချောင်းသို့ သွားရောက် ချိုးသောက်ကြကုန်ရာသတည်း။

သညာက္ခန္ဓာ၏ အနှစ်မရှိသည့် အတွက် တံလှုပ်နှင့် တူပုံကို အကျဉ်း အားဖြင့် ပြဆိုချက်ပြီး၏။

သညာက္ခန္ဓာသည် အနှစ်သာရ မရှိသည့် အတွက် တံလှုပ်နှင့် တူသည် ဟူ၍ ဟောတော်မူသဖြင့် သညာက္ခန္ဓာ၏ ကြီးစွာသော အာဒိနဝ - သညာက္ခန္ဓာ၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို ပြတော်မူသည် ဟူသော အချက်၌ အာဒိနဝကို ပြဆိုမှုမှာ တောသမင် ဥပမာနှင့်ပင် ထင်ရှားလေပြီ။ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ အစီအရင်မှာ “အာဟာရဒီပနီ” နောက်ပိုင်းမှာ ပါရှိ လေပြီ။

ဤဘွင် ရွှေ့ကား “မရိဖိကူပမာ သညာ” ဟူသော ဒေသနာတော် အရကို ဖော်ပြခန်း ပြီး၏။

သင်္ခါရက္ခန္ဓာကို ပြဆိုခြင်း

သင်္ခါရသဘာဝ အမျိုးမျိုး

“သင်္ခါရကဒလူပမာ” ဟူသော ဒေသနာတော်မြတ်၌ သင်္ခါရ ဆို သည်ကား အကျဉ်းအားဖြင့် -

- (၁) ဣရိယာပုထ်လေးဖြာ ကိုယ်အင်္ဂါ ပြုပြင် လှုပ်ရှား လုပ် ဆောင်မှု ဟူသော ကာယကံ သင်္ခါရတပါး၊
- (၂) နှုတ်လျှာ ပြုပြင် လှုပ်ရှား ပြောဆို လုပ်ဆောင်မှု ဟူသော ဝစီကံ သင်္ခါရ တပါး၊

စောဒါပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

(၃) စိတ်အင်္ဂါ ပြုပြင် လှုပ်ရှား ကြံဖန် သိမြင် လုပ်ဆောင်
မှု ဟူသော မနောကံ သင်္ခါရ တပါး—

ဟူ၍ သုံးပါးရှိ၏။ “စေတနာဟံ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ဝဒါမိ” ဟူသော
ပါဠိတော်နှင့် အညီ ပဓာန တရားကိုယ်အားဖြင့် စေတနာ စေတသိက်
သာတည်း။

လျောင်းမှု၊ ထိုင်မှု၊ ရပ်မှု၊ သွားလာမှု၊ ဦးခေါင်း၊ လက်၊ ခြေ
အစရှိသော ထိုထို ကိုယ်အင်္ဂါ ပြုပြင်လှုပ်ရှား လုပ်ဆောင်မှု အမျိုးမျိုး
တို့နှင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ဆိုသည် ရှိသော် ကာယကံမူသည် အလွန် များပြား
ကြီးကျယ်၏။ ထိုအတူ နှုတ်အင်္ဂါ၊ စိတ်အင်္ဂါ တို့သည်လည်း အသီး
အသီး များပြား ကြီးကျယ်ကြကုန်၏။ အဘိဓမ္မာနည်းအားဖြင့်မူကား
သင်္ခါရတရားကိုယ် ငါးဆယ် အပြားရှိ၏။ ထိုငါးဆယ်တို့တွင် စေတနာ
ကို ပြဆိုခဲ့ပြီ။ ကြွင်းသော ၄၉ - ပါးတို့ကိုလည်း စေတနာကဲ့သို့ ကာယကံ
အဘို့ ဝစီကံအဘို့ မနောကံအဘို့ အားဖြင့် သုံးပါး သုံးပါးစီ ခွဲခြမ်း
စိတ်ဖြာရာ၏။

ထင်ရှားရာကို ရှေးကောက်၍ ဆိုမူကား လောက၌ လောဘ၏
အချက်အရာ ဖြစ်သော ကာယကံမူ၊ ဝစီကံမူ၊ မနောကံမူတို့သည် အလွန်
ထင်ရှား များပြား ကြီးကျယ်ကုန်၏။ ပါဏာတိပါတ အစရှိသော
ဒေါသ၏ အချက်အရာ၊ မာန၏ အချက်အရာ၊ ဒိဋ္ဌိ၏ အချက်အရာ
စသည်တို့ သည်လည်း အလွန် ထင်ရှား များပြား ကြီးကျယ်ကုန်၏။
လုံ့လဝီရိယ၏ အချက်အရာတို့သည် တလောကလုံး၌ အလွန် ထင်ရှား
များပြား ကြီးကျယ်လှကုန်၏။ သင်္ခမူ၊ ကြားမှု၊ လောကရေး၊ ဓမ္မရေးတို့၌
တတ်သိလိမ္မာ လုပ်ဆောင်မှုတို့သည်လည်း အလွန် ထင်ရှား များပြား
ကြီးကျယ်ကုန်၏။ ဤကား ထင်ရှားသော သင်္ခါရတို့ကို ပြဆိုချက်တည်း။

ဂါဟနှင့် စပ်ဖက်၍ မာန်တက်ပုံ

ဤသင်္ခါရဓာတ်မျိုးတို့သည် သတ္တဝါတို့အား တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ
ဟူသော အပြင်းအထန် စွဲလမ်း ဖမ်းတယ်မှုဟု ဆိုအပ်သော ဂါဟတရား

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

သုံးပါးကို အလွန် ပွားစီး ကြီးမား မောက်မာစေတတ်ကုန်၏။ လုပ်အား၊
 ကိုင်အား၊ ပြောအား၊ ဆိုအား၊ ကြံအား၊ စည်အား၊ တတ်သိလိမ့်မာ
 အားတို့ကို အမှီပြု၍ ဤသတ္တဝါတို့၏ စိတ်သည် သံတိုင်သံခဲ ကျောက်
 တိုင် ကျောက်ခဲကဲ့သို့ ခက်ထန် မောက်မာ၍ နေ၏။ နေ့မဆို ညဉ့်မဆို သေ
 လွယ် ပျောက်လွယ်လှသော မရုဏဘေး - အဝီစိ အစရှိသော အပါယ်
 ဘေး - သံသရာဘေးတို့နှင့် ခြိမ်းချောက်သော်လည်း မနွံနာနိုင်ကြ -
 သံဝေဂ မကပ်နိုင်ကြ ရှိနေ၏။ သတ္တဝါတို့ကို ထိုသင်္ခါရ ဓာတ်တို့၏
 မြောက်စားချက်သည် အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။

လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံတို့၌ ရှိနေကုန်သော ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ်၊
 ဥစ္စာဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ်၊ သူရဂုဏ်၊ ကာယဗလဂုဏ်၊ ဉာဏဗလဂုဏ်၊ သီလ
 ဂုဏ်၊ ဗဟုသုတဂုဏ်၊ ပရိယတ္တိဂုဏ်၊ ပဋိပတ္တိဂုဏ်၊ ဣဿရိယဂုဏ်၊
 မဟိဒ္ဓိကဂုဏ်၊ မဟာနုဘာဝဂုဏ် အစရှိကုန်သော ဂုဏ်တို့သည်ကား မိုး
 ဖျားစွင့်စွင့် မြင့်စွာဆောက်လုပ်၍ ထားအပ်သော ငြမ်းကြီးတို့ မည်ကုန်
 ၏။ သင်္ခါရဓာတ်တို့သည်ကား ထိုငြမ်းကြီးတို့ အပေါ်၌ တည်၍ သတ္တဝါ
 တို့၏ စိတ်ကို အမြဲလျှင် လှင့်တင်မြောက်စားကုန်၏။ သံသရာ၌ ထိုသင်္ခါရ
 ဓာတ်တို့၏ မြောက်စားချက်ကြောင့် ဘုရားကိုလည်း ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ
 လှလေပြီ။ တရားတော်ကိုလည်း ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလှလေပြီ။ သံဃာကို
 လည်း ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလှလေပြီ။ သာသနာတော်ကြီးကိုလည်း ခုခံ
 တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလှလေပြီ။ ရသေ့ သူတော်ကောင်း၊ ရဟန်း သူတော်
 ကောင်းတို့ကိုလည်း နှိပ်စက် ညှင်းပန်းခဲ့ကြလှလေပြီ။

လောက၌ ရှိနေကြသော ဒုစူရိုက်အနန္တ - အမိုက်အမဲ အနန္တ -
 အမှောက်အမှား အနန္တတို့သည် သင်္ခါရဓာတ်တို့၏ အမှုချည်းသာတည်း။
 အပါယ်သံသရာကြီးသည် ဒိဋ္ဌိ အမှူးရှိသော သင်္ခါရဓာတ်တို့၏ အစီး
 အပွားကြီးသာတည်း။ ဤအရာ၌ နိုင်ငံကြီး နှစ်ပါးကိုလည်း ခွဲခြမ်း၍
 ထားလေ။

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ငှက်ပျောတော ဥပမာ

ငှက်ပျော ဥပမာကို ပြဆိုပေအံ့၊ တခုသော တောကြီး၌ ကြီးစွာသော ငှက်ပျောတော ဥယျာဉ်သည် ရှိရာ၏။ ငှက်ပျောပင်၏ အခြင်းအရာကို အနည်းငယ်မျှ မသိတတ်သော သူနှုန်းအများသည် ငှက်ပျောတော ဥယျာဉ်ကြီးကို တွေ့မြင်ကြလေရာ အပင်သဏ္ဍာန် အရွက်သဏ္ဍာန် စေ့စပ် ချောမွေ့လှသည် အတွက်ကြောင့် အခေါက် အခွန် မရှိဘဲ သံတိုင် သံခဲကဲ့သို့ တခဲနက် အနှစ်အတိ ဖြစ်သော အလွန် ခက်မာ ခိုင်ခံ့လှစွာသော သစ်မျိုးဟု မှတ်ထင်ကြလေ၏။ ဤတော အတွင်း၌ ချိုနေကြကုန်သည် ရှိသော် တိုင်းရှင် ပြည့်ရှင် မင်းကိုပင် ထိမထင် ခုခံပုန်စားနိုင်၏။ တောဆင်ရိုင်းပေါင်း တထောင်ပင်လှာသော်လည်း မတိုးဝေ့နိုင်၊ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်၌ ရန်သူတပါးတို့သည် အောင်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းသော အယုဇ္ဈမြို့ကြီးနှင့် အလားတူ၏ဟု မှတ်ထင်ကြကုန်၏။ ငှက်ပျောပင်၏ အနှစ်ကို ဝေးစွာ အကာမရှိ အလွန် ပြော့ညံ့လှစွာသော အဖတ်အအူမျှ ရှိသည်ကို မသိကြ၊ မောက်မာသော စိတ်ထား - မောက်မာသော စကားဖြင့် ငှက်ပျောပင်တွေကို သစ်တပ်မြို့ပြု၍ တည်ကြကုန်၏။ ပြည့်ရှင် မင်းကြီး ကြားသိလတ်သော် ရဲမက်တော်များကို စေလွှတ်၍ ပစ်ခတ်စေသော် ခဏခြင်း အကုန်လုံး ပျက်ပြုန်း၍ သေဆုံးကြလေကုန်ရာ၏။ ဤကား ငှက်ပျောတော ဥပမာတည်း။

သတ္တဝါပုထုဇန်နှင့် ဆက်ဆံသော ဥပမေယျ

သတ္တဝါတွေသည် သူနှုန်းနှင့် တူ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာတွေသည် ငှက်ပျော ဥယျာဉ်တွေနှင့် တူ၏။ သင်္ခါရခတ်တွေသည် ငှက်ပျောပင်တွေနှင့် တူ၏။ သေမင်းသည် ပြည့်ရှင်မင်းနှင့် တူ၏။ လောက၌ ရှိသော အနာရောဂါ စသော အဇ္ဈတ္တဘေးမျိုး - ဘီလူး၊ သံဘက်၊ မြေ၊ ကင်း၊ သန်း၊ ဥဘူ၊ ငှက်၊ ခွေး စသော ဗဟိဒ္ဓဘေးမျိုးသည် ရဲမက်တော်သားစုနှင့် တူ၏။ ထိုသူနှုန်းတို့သည် ငှက်ပျောသစ်တပ်ကို သိကြားမြို့ကဲ့သို့ ထင်မှတ်၍ ပြည့်ရှင်မင်းကိုမျှ ထိမထင် နေကြသကဲ့သို့ ဤသတ္တဝါတို့သည် အလိုရှိ

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

တိုင်း ပြုနိုင်သော ကာယကံမူ၊ ဝစီကံမူ၊ မနောကံမူ ဟူသော သင်္ခါရ ဓာတ်တို့၏ မြောက်စားမူ အတုကံနှင့် ဘဝအဆက်ဆက်တို့၌ သေမင်းကိုမျှ ထိမထင် နေကြကုန်၏။ “ထိမထင်” ဆိုသည်ကား အရွယ်မရောက်သေးက မိမိကိုယ်ကို သေနိုင်လိမ့်မည် မထင်ကြ။ အရွယ်ရောက်၍ သေရမည်ကို လည်း မစက်ဆုပ်ကြမူ၍ အများဓမ္မတာပေဟု အဖြေနှင့် ကြေအေး၍ နေကြသည်ကို ထိမထင် ဆိုသည်။

ရဲမက်တော်တို့ ပစ်ခတ်လာလျှင် ငှက်ပျောသစ်တပ်၏ ခုခံမှု မရှိခြင်းကြောင့် ဘယ်အခါမဆို သေဆုံးကြကုန်ရာ သကဲ့သို့ ပြုဆိုင်ပြီးသော သေမင်း၏ ရဲမက်တို့ ဆိုက်ရောက် ဖျက်ဆီးခဲ့လျှင် အနှစ်သာရ မရှိသော သင်္ခါရဓာတ်တို့က အနည်းငယ်မျှ ခုခံမှု မရှိခြင်းကြောင့် တယောက် တယောက်သော သက္ကဝါအား ကလသရေကြည်အခါ၌ သေခဲ့ရသော ဘဝပေါင်းလည်း မရေမတွက်နိုင်ရာပြီ။ အမြုပ်အခါ၌ သေခဲ့ရသော ဘဝပေါင်းလည်း မရေမတွက်နိုင်ရာပြီ။ ပဋိသန္ဓေနေပြီးနောက် တွေ့ရှိကြသော ညစဉ်၊ နေ့စဉ်၊ နာရီစဉ်၊ ခဏစဉ်ပေါင်းတို့တွင် မသေဘူးသေးသော ည-မသေဘူးသေးသောနေ့-မသေဘူးသေးသောနာရီ-မသေဘူးသေးသော ခဏ ဟူ၍ တခုမျှ မရှိရာပြီ။ တခု တခုသော ခဏ၌ပင် အခါပေါင်း အနန္တ သေခဲ့လှလေရာပြီ။ ဤကား သေမင်းကို ထိမထင် ပြုကြသည့် အတွက် တည်း။

အဝိဇ္ဇာကို မကြောက်၍ ဘေးရောက်ရပုံ

တနည်းကား အဝိဇ္ဇာသည် ပြည့်ရှင်မင်းနှင့် တူ၏။ ဇာတိဘေး၊ ဇရာဘေး၊ မရဏဘေး၊ သောကဘေး၊ ပရိဒေဝဘေး၊ ဒုက္ခဘေး၊ ဒေါမနဿဘေး၊ ဥပါယာသဘေးသည် ရဲမက်တော်နှင့် တူ၏။ သင်္ခါရဓာတ်တို့၏ မြောက်စားမူအတုကံနှင့် ဘဝ အဆက်ဆက်တို့၌ အဝိဇ္ဇာကိုပင် ထိမထင် နေခဲ့ကြကုန်၏။ “အဝိဇ္ဇာကို ထိမထင် နေကြမူ” ဆိုသည်ကား ယခု ဘုရား သာသနာတိုင်းမှတစ်ဆင့် တရားကျမ်းဂန် မာတိမူ၊ မသိမူ၊ မလိမ္မာမူ၊ အနိစ္စဒုက္ခ အနတ္တ မထင်နိုင်မူ၊ မမြင်နိုင်မူသည် မိမိတို့၌ ငှက်တုတ်ရှိနေကြသည်

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ကို သိကြလျက်ပင်လျှင် မပူမပင် ရှင်ရှင်ပြုပြု နေနိုင်ကြမှုကို ဆိုသတည်း။

ဇာတိဘေး ဆိုသည်ကား -

- (၁) ကိလေသာ ဇာတိဘေး၊
- (၂) ကမ္မဇာတိဘေး၊
- (၃) ဝိပါက ဇာတိဘေး-

ဟူ၍ သုံးမျိုး ရှိ၏။ ဖြစ်ခွင့်ဆိုက်သည် ရှိသော် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ အစရှိသော ကိလေသာ အညစ် အညမ်းတို့၏ ဘယ်အခါမဆို ဖြစ်ပေါ်မှုသည် ကိလေသာ ဇာတိဘေး မည်၏။ ကိလေသာဖြစ်မှု ရှိပြန်က ဒုစွဲရိုက်ကံတို့၏လည်း ဘယ်အခါမဆို ဖြစ်နိုင်သော အမှုသည် ကမ္မဇာတိဘေး မည်၏။ ဖြစ်ခွင့်ဆိုက်သည်ရှိသော် ကိုယ်ခန္ဓာ၌ စက္ခု ရောဂါ စသော ရောဂါဘေး အနာဘေး ဖြစ်မှု - ဘယ်အခါမဆို သေခွဲလျှင် အပါယ ဇာတိ စသည် ဖြစ်မှုသည် ဝိပါကဇာတိဘေး မည်၏။

ဇရာဘေးဆိုသည်ကား ကြည်လင် ရှင်လန်း ရှိနေသော ရုပ် နာမ် ခန္ဓာတို့၏ ညှိုးနွမ်း လျော့ပါးခွင့် ဆိုက်ခွဲလျှင် ဘယ်အခါမဆို ခဏခြင်း ညှိုးနွမ်း လျော့ပါး မှုကိုလည်း ဇရာဘေးဆိုလေ။ မရဏဘေးကို ပြဆိုခဲ့ပြီ။ သောကဘေး စသည်ကိုလည်း ထိုနည်းတူ သိလေ။

ထိုဘေးတို့သည် ဆိုက်ရောက်ခွဲလျှင် သင်္ခါရဓာတ် တို့၏ ရေမြှုပ် ရေပွက်မျှ အနှစ်သာရ မရှိမှု အခုအခံ မရှိမှုကြောင့် စင်း၍ ခံနေကြရတော့သည်။ ဤကား အနုမတဂ္ဂ သံသရာကာလ၌ အဝိဇ္ဇာကို ထိမထင် ပြုကြသည့် အတွက်တည်း။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို ချစ်၍ ဘေးဖြစ်ရပုံ

တနည်းကား ယခုကာလအား လျော်စွာ ဆိုသည် ရှိသော် သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် ပြည့်ရှင်မင်းနှင့် တူ၏။ ခပ်သိမ်းသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမှ ခပ်သိမ်း

သော ဒုစရိုက်မှုတို့သည် ပြည့်ရှင်မင်း၏ ရဲမက်တော်သားနှင့် တူကုန်၏။
 “ခပ်သိမ်းသော ဒုစရိုက်မှု” ဆိုသည်ကား မနုဿတ္တဒုလ္လဘ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ
 ဒုလ္လဘ အခန်းတို့၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ရှေးရှေးသော ဘဝအဆက်ဆက်
 ကမ္ဘာအဆက်ဆက်တို့က မိုက်ခဲ့သမျှ၊ မဲခဲ့သမျှ၊ မှောက်ခဲ့သမျှ၊ မှားခဲ့
 သမျှ၊ အသိုက်ပပျက်၊ အအုံပပျက် သတ္တဝါတို့၏ စိတ်နှလုံးထဲမှာ အစဉ်
 ပါရှိနေ၍သော ဒုစရိုက်ကံဟောင်း အနန္တ ရှေ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့သော ဒုစ
 ရိုက်ကံသစ် အနန္တတို့ကို ခပ်သိမ်းသော ဒုစရိုက်မှု ဆိုသတည်း။

သင်္ခါရဓာတ်တို့၏ မြောက်စားမှု အတွက်ကြောင့် ဘဝအဆက်ဆက်
 တို့ကို မဆိုသားဘိဦး၊ ယခုအခါ ဘုရားသာသနာ အတွင်း၌ပင်လျှင်
 အပါယ်အိုးကြီး ငရဲအိုးကြီး ဖြစ်သော သက္ကာယဒိဋ္ဌိကိုပင် ထိမထင် ပြု၍
 နေကြကုန်၏။ “သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ” ဆိုသည်ကား အကြင်သူတို့သည် ဓာတ်
 နိုင်ငံကြီးသို့ တခါတခေါက်မျှ မရောက်ဘူး မပေါက်ဘူးကြကုန်၊ ထိုသူတို့
 သည် ခပ်သိမ်းသော ရုပ်ဓာတ်နာမ်ဓာတ်တို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ပြု၍ စွဲလမ်းကြကုန်
 ၏။ သတ္တဝါပြု၍ စွဲလမ်းကြကုန်၏။ ငါပြု၍ စွဲလမ်းကြကုန်၏။ စက္ခုဝိညာ
 ဏဓာတ် မြင်မှုကို ငါ မြင်မှု ပြု၍ စွဲလမ်းကြကုန်၏။ သောတဝိညာဏဓာတ်
 ကြားမှုကို ငါ ကြားမှု ပြု၍ စွဲလမ်းကြကုန်၏။ မနောဝိညာဏဓာတ် ထေထေ
 လာလာ ကြံမှု သိမှုကို ငါ ကြံမှု ငါ သိမှု ပြု၍ စွဲလမ်းကြကုန်၏။ လောဘ
 ဓာတ် ချစ်မှု၊ ခင်မှု၊ လိုချင်မှု၊ သာယာမှုကို ငါ ချစ်မှု၊ ငါ ခင်မှု၊ ငါ လို
 ချင်မှု၊ ငါ သာယာမှု ပြု၍ စွဲလမ်းကြကုန်၏။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ စွဲလမ်းမှု
 အကျယ်ကိုမူကား ငါတို့ စီရင်သော “ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အနိပ္ပာယ် အကျယ်—
 “ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒီပနီ” စာအုပ်မှာ ယူလေ။

ဤသို့လျှင် ဓာတ်နိုင်ငံတို့ကို ပညတ်နိုင်ငံ၏ အစွမ်းသတ္တိ ပြုလုပ်
 စွဲလမ်း မှောက်မှားခြင်းသည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မည်၏။ ပညတ်နိုင်ငံ ပြုလုပ်
 သည် အတွက် ဓာတ်အမှုစုသည် နိစ္စ သုခ အတ္တ သာရတို့ ဖြစ်၍ကုန်
 ၏။ ခပ်သိမ်းသော ဒိဋ္ဌိ၊ ခပ်သိမ်းသော ကိလေသာ၊ ခပ်သိမ်းသော
 ဒုစရိုက် ဟူသမျှသည် ကိနိစ္စဒိဋ္ဌိ၊ သုခ ဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တဒိဋ္ဌိဟု ဆိုအပ်သော

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

သက္ကာယဒိဋ္ဌိမှ ပေါက်ဖွားကြကုန်၏။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် အပါယ်မျိုး အပါယ်မြစ်၊ ငရဲမျိုး ငရဲမြစ်၊ အဝီစိမျိုး အဝီစိမြစ်ကြီး စင်စစ် ဖြစ်၏။ ထိုသက္ကာယဒိဋ္ဌိကိုပင် ထိမထင် ပြု၍ နေကြပုံကား အလွန် အဆိပ် ထန် လှစွာသော မြွေနဂါးကို ပွေ့ပျံ့ချီငင် အကျမ်းဝင်ဘိသကဲ့သို့ ငါမြင် သည် ငါကြားသည် အစရှိသော အဝီစိမြစ်ကြီး စင်စစ် ဖြစ်သော သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို အဟုတ်ပြင်ပြင် အကယ်ထင်လျက် အစဉ်ခြိုက်မြိုက် အရိုး စိုက်၍ နေကြသည်ကို ဆိုသတည်း။

ရဲမက်တော် ဖြစ်ကုန်သော ဒုစူရိုက် ကံဟောင်းတို့သည် သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို အပါယ်ငရဲသို့ နေ့မစဲ ညဉ့်မစဲ အမြဲ အစဉ် တွင်တွင် ကြီး ပစ်ချကုန်၏။ တွင်တွင်ကြီး ပစ်ချမှုကိုမူကား မနုဿတ္တဒုလ္လဘ၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော နာသီခသုတ်ဒေသနာတော် ကိုလည်းကောင်း အပါယ် လေးဘုံ၌ သတ္တဝါအနန္တ များပြားလှပုံများကိုလည်းကောင်း ထောက် မြော်၍ သိအပ်၏။

အလွန် ကြီးကျယ်စွာသော လေဘွေကြီးသည် အနှစ်မရှိသောသစ်ရွက် ခြောက် မြက်ခြောက်တို့ကို ကောင်းကင်၌ မြောက်တင်လှင့်ထွေ ဝဲ၍နေစေ ဘိသကဲ့သို့ ပုထုဇွန် သတ္တဝါတို့၏စိတ်ကို တလူလူ တကြားကြား ငါတကား သူတကား ထောင်လွှား မြောက်မြင့်အောင် မြောက်မြင့် လှင့်တင် အစဉ် မြောက်စား၍ နေကြကုန်သော သင်္ခါရဓာတ် အပေါင်းတို့သည် အပါယ် ကျမှု ကို ခုခံတော်မရ ဝိုင်းညှာ၍သာ ချလှိုက်ကြကုန်၏။ ဤကား သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိကို ထိမထင်ပြုကြသည့် အဘွက် တည်း။

လိုရင်းအချုပ်ကား လောက၌ လျှောင်းခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ သွားခြင်း၊ လာခြင်း၊ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၏ လှုပ်ရှားခြင်း ဟူသော ကာယကံမှုသည် ငှက်ပျောတောကြီးကဲ့သို့ အလွန်ထင်ရှားသော အမှုကြီး ဖြစ်၏။ ထိုအမှုကြီး၌ အမှုသည် အမှန်ဖြစ်သော ဓာတ်နိုင်ငံကို ဖွင့်၍ ကြည့် သည် ရှိသော် စေတနာ ပြဋ္ဌာန်းသော သင်္ခါရဓာတ်တို့၏ အမှုသာ ဖြစ်၏။ ထိုသင်္ခါရဓာတ်တို့သည် အဏုမြူမျှ အနှစ်အမာ မရှိကြကုန်။

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

ပရိယတ္တိညာဏ် ဘေးမကယ်နိုင်ပုံ

အလွန် ကြီးကျယ်သော ပရိယတ္တိညာဏ် တည်းဟူသော သင်္ခါရဓာတ်ကြီးနှင့် ပြည့်စုံသောသူပင် ဖြစ်သော်လည်း နာခွင့်ဆိုက်လျှင် ခဏခြင်း နာ၏၊ ကျင့်ခွင့်ဆိုက်လျှင် ခဏခြင်း ကျင့်၏၊ ပူခွင့်ဆိုက်လျှင် ခဏခြင်း ပူမှု ဒုက္ခ ရောက်၏၊ အေးခွင့်ဆိုက်လျှင် ခဏခြင်း အေးမှုဒုက္ခ ရောက်၏၊ မူးခွင့်ဆိုက်လျှင် ခဏခြင်း မူးမှု ဒုက္ခ ရောက်၏၊ ဝေခွင့်ဆိုက်လျှင် ခဏခြင်း ဝေမှု ဒုက္ခ ရောက်၏၊ သေခွင့်ဆိုက်လျှင် ခဏခြင်း သေ၏၊ သောက ဖြစ်ခွင့် - ပရိဒေဝ ဖြစ်ခွင့် - ကာယိကဒုက္ခ စေတသိကဒုက္ခ ဖြစ်ခွင့် - ဒေါမနုဿဖြစ်ခွင့် - ဥပါယာသ ဖြစ်ခွင့်ဆိုက်လျှင် ခဏခြင်း ဥပါယာသဒုက္ခ ရောက်၏။

ထိုညာဏ်ပညာ တည်းဟူသော သင်္ခါရဓာတ်ကြီးသည် ထိုဒုက္ခတို့ ကိုယ်ခန္ဓာသို့ မကပ်နိုင်ကြအောင် ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှ မျက်တောင်တခတ်မျှ တင်းတင်း ကြံ့ခိုင် ခုခံ စောင့်ရှောက်၍ နေနိုင်သော အနှစ်အခါမျိုး မဟုတ်၊ ထိုညာဏ်ပညာ တည်းဟူသော သင်္ခါရဓာတ်ကြီးကို ကြံဖန် ဝင်စား၍ နေဆဲအခါ ထိုဒုက္ခတို့ ဆိုက်ရောက်လာလျှင် ထိုသင်္ခါရဓာတ်ကြီးသည် ခဏခြင်း ချုပ်ပျက် ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ကိုယ်သန္တာန်မှာ ဒုက္ခဓာတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ နေ၏၊ နာလေခြင်း၊ ကျင့်လေခြင်း၊ ပူလေခြင်း၊ အေးလေခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် စိတ်နောက် စိတ်ညစ်တွေ ပေါ်၍ နေ၏၊ သင်ကြား လေ့လာ ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ပြီးသော ထိုပညာကြီးကို ကြံစည်ဝင်စား၍ နေလိုပါသော်လည်း ဘယ်ဒုက္ခ ရှိနေ၍ မတတ်နိုင်၊ ဘယ်သောက ရှိနေ၍ မတတ်နိုင်ဟု ပြောဆိုကြရ၏၊ လောဘဖြစ်ခွင့် ဆိုက်လျှင် ထိုပညာဓာတ် ချုပ်ပျက်၍ ခဏခြင်း လောဘဓာတ် ကပ်ရောက်၏၊ ဒေါသ၊ မာန စသည်တို့လည်း နည်းတူ။

ဤသို့ ငှက်ပျောတုံးကြီး ငှက်ပျောတောကြီး ကဲ့သို့ လောကအချက် ပညတ်နိုင်ငံဘက်၌ အလွန်ထင်ရှားလှသော ဉာဏ်ပညာ ခေါ်သော သင်္ခါရဓာတ်ကြီးသည်ပင်လျှင် အမှန်ရှိရင်း ဖြစ်သော ဓာတ်သဘောအားဖြင့်

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

အဏုမြူမျှ အခိုင်အမာ အနှစ်သာရ မရှိချေ၊ ထိုမှ ကြွင်းသော သင်္ခါရ ဓာတ်နုပင် ဓာတ်ဖွဲ့တို့မှာ ပြောဘွယ်ရာ မရှိပြီ။

သင်္ခါရဓမ္မ ပျက်လွယ်ပုံ

စိတ်သန္တာန်၌ ဝင်စား၍ နေသော ထိုထိုကုသိုလ် သင်္ခါရဓာတ်တို့ သည် ထိုထိုအကုသိုလ် ဝင်လာလျှင် ခဏခြင်း ပျောက်ပျက်ကုန်၏။ လှူအံ့၊ ဒါနိုးအံ့၊ ပေးအံ့၊ ကမ်းအံ့ဟု ဖြစ်၍နေသော ဒါန ကုသိုလ်မျိုးသည် မစ္ဆေရ လောဘ ဝင်လာလျှင် ခဏခြင်း ပျောက်ပျက်၏။ သီလ ကုသိုလ် မျိုးသည် ဒုဿီလ အကုသိုလ် ဝင်လာလျှင် ခဏခြင်း ပျောက် ပျက်၏။ သမထဘဝနာ ဝိပဿနာဘာဝနာမှုကို အာရုံပြု၍နေရာ ထိုထို ဝိတက် ဝိစာရ ဥဒ္ဓစ္စဝင်လာလျှင် ဘာဝနာ သင်္ခါရ ခဏခြင်း ကွယ် ပျောက်၍ စိတ် ရောက်မိ ရောက်ရာ ရောက်သွား၏။ ဤသို့ အစရှိသည် ဖြင့် အလုံးစုံသောသင်္ခါရဓာတ်တို့၏ အနှစ်သာရ မရှိကြသည့် အတွက် လျှပ် အချက်ကဲ့သို့ ပျက်လွယ်ပျောက်လွယ်ဖြစ်၍ နေကြပုံကို မိမိသန္တာန်၌လည်း ကောင်း၊ လောက၌လည်းကောင်း ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် အထင်အရှား ဖြစ်၏။ အနံ့ အပြား ထင်မြင်အောင်သာ ကြည့်ရှုကြလေ။

အလွန် ထက်သန် ကြီးမြတ်သော တန်ခိုးအဘိညာဉ် တည်းဟူသော သင်္ခါရ ဓာတ်ကြီးကို ဝင်စား၍ ကောင်းကင်၌ ပျံသွား၍ နေစဉ်အခါ မာတုဂါမအဆင်း မာတုဂါမ အသံတို့နှင့် တွေ့ကြသဖြင့် ခဏခြင်း ကွယ် ပျောက်၍ ကောင်းကင်မှ မြေသို့ကျ၍ မာတုဂါမနှင့် အရှက်တကဲ့ အကျိုး နဲ့ ဖြစ်ရသောဝတ္ထုများကိုလည်း မြော်လေ။

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ သဒ္ဓါ၊ ပညာ အစရှိသော သင်္ခါရဓာတ်တို့ ၏ အနှစ်သာရမရှိဘဲ ဓာတ်နုပင် ဓာတ်ဖွဲ့တွေ ဖြစ်ကြသည့် အတွက်ကြောင့် အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌ အခါခါ ရရှိသော လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာဘဝ တို့လည်း ခဏမကြာ ရေမြုပ် ရေပွက်ကဲ့သို့ ကြေပျက် သေဆုံး၍ အပါယ် ငရဲသို့ တလဲလဲ ကျရောက်ခါ နေကြရကုန်သည်။ တယောက် တယောက် သော သူ့မှာပင် အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ဒါနသင်္ခါရဓာတ်မျိုးလည်း အနုမ

တဂ္ဂ ဖြစ်ခဲ့လှလေပြီ၊ ယခု တတို့ တစမျှ အဖတ်ရှု၍ မရ၊ လောကီသီလ သင်္ခါရ ဓာတ်မျိုးလည်း အနမတဂ္ဂ ဖြစ်ခဲ့လှလေပြီ၊ စျာန်အဘိညာဉ် သ မာပတ် တည်းဟူသော လောကီဘာဝနာ သင်္ခါရဓာတ်မျိုးလည်း အနမ တဂ္ဂ ဖြစ်ခဲ့လှလေပြီ၊ ယခု တတို့ တစမျှ ရှု၍ မရ၊ ဒါနလည်း မဲ့လျက် ပင် ဖြစ်၏၊ သီလလည်း မဲ့လျက်ပင် ဖြစ်၏၊ ဘာဝနာလည်း မဲ့လျက်ပင် ဖြစ်၏၊ အဘတ်အသိ အလိမ်မာ ဉာဏ်ပညာလည်း မဲ့လျက်ပင် ဖြစ်၏၊ နောက်နောက် သံသရာ၌လည်း ဤနည်းအတိုင်း မြင်လေ၊ ဤ ကား အန မတဂ္ဂသံသရာ၌ ဒါနငှက်ပျောတောကြီး၊ သီလငှက်ပျောတောကြီး၊ ဘာ ဝနာငှက်ပျောတောကြီး၊ အသိအလိမ္မာ ပညာ ငှက်ပျောတောကြီးကို ပြဆိုလိုက်သော အချက်တည်း။

ထို့ကြောင့် “သင်္ခါရ ကဒလူပမာ” ဟူ၍ ဟောတော်မူဒေသသည်၊ “သင်္ခါ ရက္ခန္ဓာသည် ငှက်ပျောတုံးနှင့် တူသည် ဟူ၍ ဟောတော်မူသဖြင့် သင်္ခါရ က္ခန္ဓာကြီး၏ ကြီးကျယ်စွာသော အာဒိနဝ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၏ အနိစ္စ ဒုက္ခ အ နတ္တကို အဘယ်သို့ ပြတော်မူသနည်း” ဟူသော အမေး၌ အဖြေကိုမူကား “အာဟာရဒီပနီ” စာအုပ် မနောသ ခဉ္စတနာ အာဟာရ၏ အာဒိနဝခင်း အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဝန်းမှာ အကျယ် ပြဆိုလျက် ရှိသေးပြီ။

ဤတွင်ရှေ့ကား “သင်္ခါရ ကဒလူပမာ” ဟူသော ဒေသနာတော်ကို ထုတ်ဖော် ပြဆိုခန်း ပြီး၏။

ဝိညာဏက္ခန္ဓာကို ပြဆိုခြင်း

ဝိညာဏ် ခြောက်ပါးတို့၏ မှောက်မှားပုံ

“မာယူပမဉ္စ ဝိညာဏံ” ဟူသော ဒေသနာတော်မြတ်၌—

- စက္ခု၌ အဆင်းသဏ္ဍာန် အရိပ်အသွင်မျိုး ခိုက်တိုက်၍ နေဆဲ အခါမှာ စက္ခု၌ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်သော မြင်မှုသည် စက္ခုဝိညာဏဓာတ် မည်၏။

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

- နား၌ အသံအမျိုးမျိုး ခိုက်တိုက်၍ နေဆဲအခါမှာ သောတ၌ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်သော ကြားမှုသည် သောတဝိညာဏ ဓာတ် မည်၏။
- နှာခေါင်း၌ အနံ့အမျိုးမျိုး ခိုက်တိုက်၍ နေဆဲအခါမှာ သာန၌ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်သော နံ့မှုသည် သာနဝိညာဏ ဓာတ် မည်၏။
- လျှာ၌ အရသာအမျိုးမျိုး ခိုက်တိုက်၍ နေဆဲအခါမှာ လျှာ အပြင်၌ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်သော လျက်မှု အရသာကို သိမှုသည် ဇီဝှါဝိညာဏဓာတ် မည်၏။
- ဦးထိပ် အပြင်မှ အောက်ခြေဘဝါးအပြင် တိုင်အောင် အတွင်း အပ တကိုယ်လုံး၌ ထိတွေ့ရန် အမျိုးမျိုး ခိုက်တိုက်၍ နေဆဲ အခါမှာ ထိုထိုကိုယ်အင်္ဂါ အရပ်၌ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ် သော ထိမှု သိမှုသည် ကာယဝိညာဏဓာတ် မည်၏။
- စိတ်နှလုံး၌ သိရှိသမျှသော ကုသိုလ် အကုသိုလ် ထိုထိုအာရုံတို့ ခိုက်တိုက်၍ နေဆဲအခါမှာ စိတ်နှလုံး၌ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ် သော ကြံမှု သိမှု အလုံးစုံသည် မနောဝိညာဏ ဓာတ် မည်၏။

ဤခြောက်ပါးသော ဝိညာဏ်တို့သည် ဓမ္မစက္ခု မရှိကြကုန်သော အန္ဓဗာလ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌ တရံတခါမျှ အဟုတ်အမှန်ကို မသိစေ မမြင်စေမှု၍ မဟုတ်မမှန်သော ပညတ်နိုင်ငံကို လုပ်ကြံ ဖန်တီး အကြီးအကျယ် မွေ့လျော်ဘွယ် ထင်ရဲအောင် ဖော်ပြ သမားတို့ ပေတည်း။

ဝိညာဏ် ခြောက်ရပ်နှင့် မျက်လှည့်တတ် ဥပမာ

ထိုဝိညာဏ်ဓာတ် ခြောက်ပါးသည် အဘယ်သို့ မျက်လှည့်အမှုနှင့် တူလေသနည်း ဟူမူကား တခုသော အရပ်၌ ရှားစောင်းတောကြီးတခု

သည် ရှိ၏။ တယောက်သော သူသည် မျက်လှည့်အတတ်ဖြင့် ထိုရှားစောင်းတောကြီးကို ရှေ့ပဒေသာပင်တွေ ပြုလုပ်၍ ပြုလေ၏။ တယောက်သော သူသည် အဟုတ်ရှေ့ပဒေသာပင်တွေ မှတ်ထင်၏။ ပင်စည်ကိုလည်း ရှေ့ဘိုးတွေ ထင်၏။ အကိုင်းကြီး၊ အကိုင်းငယ်၊ အခက်ကြီး၊ အခက်ငယ်တို့ကိုလည်း ရှေ့သားအတိ ထင်၏။ အပွင့် အသီးတို့ကိုလည်း ရှေ့ပွင့် ရှေ့သီး ထင်၏။ ငါ၏ ရှေးဘုန်း၊ ရှေးကံကြောင့် ငါ့အား နတ်သိကြား ဖန်ဆင်း၍ ပေးသည်ဟု အလွန် ဝမ်းမြောက်၏။ ဤရှေ့တို့ကို ယူ၍ ပန်းထိမ်ဖို့မှာ ရှေ့အိုး၊ ရှေ့ခွက်၊ ရှေ့ဖလား၊ ရှေ့နားခောင်း၊ ရှေ့လည်ကပ်၊ ရှေ့သက်စုပ်၊ ရှေ့ပုတီး စသည် ပြုလုပ်စေ၍ ရောင်းချသည် ရှိသော် အကုဒ္ဓေများစွာသော အသပြာတို့ကို ရယူ၍ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရပေတော့အံ့ဟု အကြံပြု၍ ရှေ့ပန်းထိမ်ဖို့၌ ချလေသော် ရှေ့သား မဟုတ်ရှားစောင်းကြီးသားသာ အစစ် အမှန်ဖြစ်၍ ရှေ့ရည် မဖြစ် အသုံးမကျသော ပြာသက်သက်သာ ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက် အပင်၌ မျက်မြင် ကြောင်တောင် ရှေ့ရောင် ရှေ့ရည် ရှိနေသည့် အတွက် ရှေ့ဇာတိပင် မှတ်ထင်ရင်း အတိုင်းကို မစွန့်နိုင်ဘဲ သာယာ စောင့်ရှောက်ဆဲမှာပင် အသက်ဝိညာဏ် ဆုံးရလေ၏။ ဥပမာ - ဘုံသုံးပါးသည် ရှားစောင်းတောကြီးနှင့် တူ၏။ ဝိညာဏ် ခြောက်ပါးသည် မျက်လှည့်ဆရာနှင့် တူ၏။ အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓခန္ဓာငါးပါးသည် ရှားစောင်းပင် ပကတိနှင့် တူ၏။ ဓာတ်နိုင်ငံကြီးသည် ရှားစောင်းပင် ပကတိနှင့် တူ၏။ သော်လည်း ဆိုလေ။ ပညတ်နိုင်ငံကြီးသည် မျက်လှည့် အတတ်နှင့် ထင်မြင်စေအပ်သော ရှေ့ပဒေသာပင်ကြီးနှင့် တူ၏။ ကိုယ်အင်္ဂါ၊ ဦးခေါင်း၊ ခြေလက် အင်္ဂါ၊ မျက်စေ့ နှာခေါင်း အစရှိသော အင်္ဂါ၊ ဆံပင် မှေးညှင်း အစရှိသော အင်္ဂါတို့သည် ရှေ့ပဒေသာပင်ကြီး၏ ပင်စည် ကိုင်းခက် အရှက် အပွင့် အသီးတို့နှင့် တူကုန်၏။ ထိုသူ့အား ရှေ့ပဒေသာပင်ကြီးကို တွေ့မြင်လေရာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ကြီးကျယ်စွာသော အကြံအစည်တွေ ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ထိုအတူ ဤသတ္တဝါတို့အား ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ပညတ်နိုင်ငံကြီးကို ထင်မြင်၍ နေကြသည့် အတွက် သရာဝါသ

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

လောကတန္တိ လောကီစီးပွားတို့၌ စိတ်အား ကိုယ်အား ရှိကြသမျှ ဘဝ
တိုင်း ဘဝတိုင်း လုပ်ကြံလိုက်စား၍ နေကြကုန်၏။

မီးသို့ ချလျှင် အသုံးမကျသော ပြာမုန့် သက်သက် ဖြစ်သည်ကို မြင်
ပါလျက် အပင်၌ မျက်မြင်ကြောင်တောင် ရှေ့ရောင် ရှေ့ရည် ရှိနေသည့်
အတွက် ရွှေဇာတိပင် မှတ်ထင်ရင်း အတိုင်းကို မစွန့်နိုင်ပဲ သာယာစောင့်
ရှောက်ဆဲမှာပင် အသက်ဝိညာဏ် ဆုံးလေဘိသကဲ့သို့ ထိုအတူ ကြီးကြီး
ငယ်ငယ် သေဆုံးကြ၍ အသုံးမကျ အချည်းနှီး မြေကြီး၏ အစီးအပွား
ဖြစ်၍ သွားကြသည်ကို တဆက်လုံး ကိုယ်တွေ့ ဒိဋ္ဌ ဖြစ်ကြပါကုန်လျက်
အသက်ဝိညာဏ်ရှိစဉ်အခါ၌ သူ့သူ့ငါငါသတ္တဝါ ပုဂ္ဂိုလ် ထိုထိုဘဝသို့
ကျင်လည် ပြောင်းသွားနိုင်ကြသူ လူတဲ နတ်တဲ အစစ်လုံးကို မစွန့်နိုင်ကြ
ကုန်မူ၍ သာယာ စောင့်ရှောက်ဆဲ မှာပင် အသက်ဝိညာဏ် ဆုံးခြင်းသို့
ရောက်ကြလေကုန်၏။

ထိုရှားစောင်းတောကြီးသည် အသုံးမကျသော တုစ္ဆ သုညမျိုးသာ
အမှန် ဖြစ်၍ ဖိုမှာချသော အခါ၌လည်း အသုံးမကျသော တုစ္ဆ သုည
အဖြစ်သို့ ရောက်လေသကဲ့သို့ ဤအဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓ ခန္ဓာစုသည် အသုံးမကျ
သော တုစ္ဆမျိုး၊ သုညမျိုး၊ အသံရကမျိုး အစစ်အမှန်ဖြစ်၍ အဆုံး
အဆုံး၌လည်း အသုံးမကျသော တုစ္ဆ သုည မြေကြီး အစီးအပွားသာ
ဖြစ်လေကုန်၏။ ခန္ဓာငါးပါးကို အသုံးမကျသော တုစ္ဆမျိုး သုညမျိုး
ဆိုသည်မှာမူကား ဓာတ်နိုင်ငံကြီးကို ဖွင့်၍ ကြည့်သည်ရှိသော် လောက၌
အဟုတ်ရှိ တကယ်ရှိ ထင်မြင်မှတ်ယူ သာယာစွဲလမ်း၍ နေကြသော
ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ဟူ၍-အင်္ဂါကြီးငယ် ဟူ၍ မျက်တောင်တခတ်မျှအသက်
ရှည်၍ တည်နေနိုင်သော ဝတ္ထုဟူ၍ တစုံတခုမျှ မရှိသည်ကို တုစ္ဆ သုည
ဆိုသတည်း။ ပကတိအခါကပင် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်၊ အင်္ဂါကြီးငယ်
မဟုတ်၊ တုစ္ဆမျိုး သုညမျိုး အစစ်အမှန် ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့်
အသုံးမကျ၊ နိရတ္တက တုစ္ဆ သုည ဖြစ်သော အိုမှု သေမှု မြေကြီး အစီး
အပွား ဖြစ်မှုသို့ ရောက်လေမြဲ ဓမ္မတာ ဖြစ်လေသတည်း။

ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းတို့၌ ခန္ဓာတွေကို သာယာမှု နှင့် ပြုစုပေးမြူ အရေးယူမှု၊ အတင့်အတယ် အဘယ်အရာကို လိုက်စားမှု၊ ခံစားမှု၊ စံစားမှု အလုံးစုံတို့သည် သေနေ့ သေရက်သို့ ဆိုက်ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သဲထဲရေသွန် အဖတ်မရ အသုံးမကျ တုစ္ဆ သူည အဖြစ်သို့ ရောက်လေ ကုန်၏။ ရှားစောင်းပင်ကို ရွှေထင်၍ စောင့်ရှောက်ရာ၌ ထင်သလိုမဟုတ် သည်နှင့် အားထုတ်သမျှ အလုံးစုံသည် အကုန် တုစ္ဆ ဖြစ်လေသကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ် သတ္တဝါမဟုတ် တုစ္ဆ သူည ဖြစ်သော ဓာတ်နိုင်ငံကြီးကို ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အတ္တသာရ ထင်၍ ခင်မင် သာယာ တွယ်တာ စောင့် ရှောက်ကြရာ၌ ထင်သလိုမဟုတ်သည်နှင့် အားထုတ်သမျှ အားကျသမျှ အလုံးစုံသည် အကုန် တုစ္ဆ သူည ဖြစ်ရလေ၏ဟု ဆိုလိုသည်။

ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒဒုလ္လဘ၌ ပြုဆိုခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်း သူသူ ငါငါ သတ္တဝါ တို့၏ ရင်တွင်း နှလုံးတွင်း၌ ဒုစွရိုက် ကံဟောင်းတွေ အနန္တ အပါယ် ကျေးဟောင်းတွေ အနန္တ - နောက်ဘဝ အဆက်ဆက် မိုက်မဲ မှောက်မှား ရန် ဓာတ်ဆိုး ဓာတ်ဝါးကြီးတွေ အနန္တ ရှိနေကြ၏။ ဘဝတွေ အနမတဂ္ဂ၊ ကမ္ဘာတွေ အနမတဂ္ဂ၊ သံသရာတွေ အနမတဂ္ဂ ကြာညောင်းကြသော် လည်း ကိုးကွယ်ရာ တခုမျှ ယခုတိုင် မရှိကြပဲ ဒိဋ္ဌိကြီး တန်းလန်းနှင့် အပါယ်နုခမ်းမှာ တူလျူ၊ တူလျူ ပင့်သက်ရှူလျက် နေကြရမည် တုစ္ဆ သူည၏ ဒိဋ္ဌိသက်သေပေတည်း။

ပုထုဇ္ဇန်များ၊ မျက်လှည့် ဆရာနှင့် ပေါင်းပုံ

ယခုအခါ မျက်လှည့်သည် အသွင်ကဲ့သို့ ဝိညာဏ် ခြောက်ပါး အမှောက်အမှား လှည့်စား၍ နေပုံကို ပြဆိုပေအံ့။ ။အဟုတ်ရှိ တကယ်ရှိ ဖြစ်၍ အဟုတ် ကေန် တကယ် မှန်သော ဓာတ်နိုင်ငံကြီး ကိုမူကား ဘဝ အဆက်ဆက် ကမ္ဘာ အဆက်ဆက်တို့၌ အိပ်မက် တွင်မျှ မမြင်ဘူးကြ မသိဘူးကြကုန်မူ၍ မဟုတ်မမှန်သော သဏ္ဍာန် ခြိမ် ပညတ် ကြီးငယ်တို့ကိုသာလျှင် သိမြင် တွေ့ကြုံ၍ လာခဲ့ကြရကုန်၏။ မျက်စိ ဥပစာ၌ ရှိသမျှသော ဝတ္ထု ခြိမ်တို့ကို မျက်စိဖြင့် မြင်ကြရာ၌ အဟုတ်

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ရှိ စာကယ်ရှိ ဖြစ်သော ဓာတ်သဘာဝကို မြင်ကြသည် မဟုတ်၊ ဝိညာဏ်သည် မအုတ်မမှန် လုပ်ကြံ ဖန်ဆင်း ခင်းကျင်း ဖော်ပြသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မိန်းမ ယောက်ျား ဝတ်စား တန်ဆာ အိမ်ရာ ကျောင်းကန် ဝင်းခြံ တုံးတိုင် ဖျာရိုင် အိုးအင် သစ်ပင် ချုံနွယ် အစရှိသော အထည်ခြံပညတ်နိုင်ငံ၏ အဆောက် အဦတို့ကိုသာ မြင်ကြရကုန်၏။

ဤအရာ၌ အဆင်း တည်းဟူသော ရူပဓာတ်ကို မြင်ကြသည် မဟုတ်လော၊ ရူပဓာတ်သည် ပရမတ္ထတရား အစစ် မဟုတ်လော၊ အဘယ်ကြောင့် မဟုတ်မမှန်ကို မြင်ကြကုန်၏ဟု ဆိုဘိသနည်း ဟူ၎င်းအံ့၊ ရူပဓာတ်ကို မြင်ကြသည် မှန်ငြားသော်လည်း ရူပဓာတ်တခုတခုစီကို အသီးအသီး ခြားနား၍ မြင်ကြသည် မဟုတ်၊ ရူပဓာတ်၏ ဥပါဒ် ဇာတိမှုကို မြင်ကြသည်မဟုတ်၊ ရူပဓာတ်၏ ဇရာမှုကို မြင်ကြသည်မဟုတ်၊ ရူပဓာတ်၏ ဝယမှု၊ ဝယမှု၊ မရုဏ်မှုကို မြင်ကြသည် မဟုတ်၊ ရူပဓာတ်၏ အနိစ္စအချက်ကို မြင်ကြသည် မဟုတ်၊ ရူပဓာတ်၏ ဒုက္ခအချက်ကို မြင်ကြသည်မဟုတ်၊ ရူပဓာတ်၏ အနတ္တအနက် အသာရအချက်ကို မြင်ကြသည်မဟုတ်၊ ရူပဓာတ်၏ သဟဇာတ် ဓာတ်အသိုက် အဆုံးကို မြင်ကြသည်မဟုတ်၊ စင်စစ်မှုကား အဆင်း ဟူသော ရူပဓာတ်ကို မြင်ကြရာ၌ မျက်လှည့်သည် ဝိညာဏ်သည် ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဥပါဒ် ဇာတိမှု အစရှိသော ဓာတ်နိုင်ငံလမ်းကို မဖွင့်၊ သဏ္ဍာန် ခြံပညတ်နိုင်ငံလမ်းကိုသာ ဖွင့်၏။ ထို့ကြောင့် သတ္တဝါတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်၊ သတ္တဝါမဟုတ်၊ တစုံတခုသော ဝတ္ထုအထည်မဟုတ်၊ တုစ္ဆ သူည အဘာဝမျိုး ဖြစ်သော ရူပဓာတ်ကို ငါ မြင်သည်ဟု မဖြစ်ကြကုန်၊ မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်သည်၊ မည်သည့်သတ္တဝါကို မြင်သည်၊ မည်သည့် အထည်ဝတ္ထုကို ငါမြင်သည်ဟု ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဤသို့သော မြင်မှုကို စတုသစ္စအရာ ဝိပဿနာအရာတို့၌ မဟုတ်မမှန်ကို မြင်ကြကုန်၏ဟု ဆိုသတည်း။

နားဥပစာ၌ ဖြစ်လာသမျှသော အသံစကားကို ကြားကြရာ၌လည်း ကောင်း နှာခေါင်း ဥပစာ၌ ရှိနေသမျှသော အနံ့ကို နံကြရာ၌လည်း ကောင်း လျှာပေါ်သို့ ရောက်သမျှသော အရသာကို သိကြရာ၌လည်း

ကောင်း ကိုယ်အင်္ဂါ၌ ထိမ္မ၊ ခိုက်မ္မ၊ ပုမ္မ၊ အေးမ္မ စသည်ကို သိကြရာ၌
လည်းကောင်း စိတ်ထဲ၌ ထွေထွေလာလာ ကြံကြ သိကြရာ၌လည်း
ကောင်း စက္ခုဒွါရ အတိုင်း အမေး အဖြေ ထုတ်ဆိုလေ၊ ဤကား မျက်
လှည့်သည် အသွင်ကဲ့သို့ ဝိညာဏ် ခြောက်ပါး အမှောက်အမှား လှည့်
စား၍ နေပုံကို သိသာရုံမျှ ပြဆိုလိုက်သော အချက်တည်း။

ဓာတ်မျက်မှန်ဖြင့် ရုပ်နာမ်ကို ကြည့်ရှုရန်

ရှားစောင်းတော ဥပမာ၌ တယောက်သောသူသည် လူတို့၏ မျက်
လှည့်အတတ် နတ်ဘီလူးတို့၏ မျက်လှည့် အတတ်တို့ကို အဖြောင့်အမှန်
ပေါ်စေနိုင်သော နတ်ဆေး နတ်ဝါးဖြင့် ပြီးသော ဓာတ်မျက်မှန်ကို
ရရှိ၏။ ထိုသူသည် ထိုရှားစောင်းတောကို ပကတိ သော မျက်စိဖြင့်
ကြည့်သောအခါ ရှေ့ပဒေသာပင်တွေပင် ထင်မြင်၏။ တဖန် မျက်စိ၌
ဓာတ်မှန်ကို တတ်၍ ကြည့်သောအခါ ဆူးအပြည့် ရှိနေသော - အလွန်
ပူလောင်သော-အစေးတို့ဖြင့် ပြည့်သော-အနံ့ အရသာ ဆိုးဝါးလှသော-
အနည်းငယ်မျှ အနှစ်သာရဟူ၍ မရှိသည့် အတွက် သက်သက် အသုံး
မကျသော- ရှားစောင်းတော ပကတိကို ထင်လျားစွာ မြင်လေ၏။ ထို
သူအား နောက်အခါ၌ ပကတိမျက်စိတွင် ရှေ့ဟု ထင်ငြားသော်လည်း
ဓာတ်မှန်နှင့် ရှင်းလင်းပြီး ဖြစ်၍ သတ္တဝါ အများတို့အား မှောက်မှား
ကြစေဘို့-ဥပါဒ်ကြီးစွာ ဖြစ်ကြစေဘို့- ဖြစ်လာကြသော အမှုကြီး ဖြစ်ချေ
သည်ဟု သိပြီးမြင်ပြီး ဖြစ်သည်နှင့် မိမိမှာ ရှေ့ထင်သည့်အတွက် တစုံ
တခုမျှ စွန်းငြိခြင်း မရှိမူ၍ မဟုတ်တရုတ်ကြီးကို မမြင်လို မကြားလို
သဖြင့် လွတ်အောင် ရှောင်ရှားကာ နေလေတော့သည်။

ထိုဥပမာအတူ အသီးသီးသောရုပ်ဓာတ်နာမ်ဓာတ်တို့ကိုလည်းကောင်း
အနိမ္မ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ လက္ခဏာဓာတ် တို့ကိုလည်းကောင်း အလင်း ထင်
မြင်စေနိုင်သော ဓမ္မစက္ခုကို ရရှိသော သူတို့အား ပကတိသော မျက်စိ
တွင် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ထင်မြင်ကြငြားသော်လည်း ဓမ္မစက္ခုနှင့် ရှင်းလင်း
ပြီး ဖြစ်၍ သတ္တဝါ အများတို့အား မှောက်မှားကြစေဘို့ - ဒုစွဲရိုက်ဘဏ္ဍား

ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ပွားများကြစေဘို့- အသုံးမကျသော တုစ္ဆ သုည ပမာဒတရား ပွားများ ကြစေဘို့ ဖြစ်နေသော အမှုကြီး ဖြစ်ချေသည်ဟု သိပြီး မြင်ပြီး ဖြစ်ကြ သည်နှင့် မိမိတို့မှာ ပကတိမျက်မြင်တွင် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ထင်ကြသည့် အတွက် မှောက်မှု မှားမှု စွန်းငြိခြင်း မရှိကြကုန်ပြီ။ ထိုသို့သော ဓမ္မစက္ခု ကို ရရှိကြစေခြင်းငှာ “မာယူပမဉ္ဇ ဝိညာဏံ” ဟူ၍ ဟောတော်မူပေ သည်။

ဝိညာဏက္ခန္ဓာသည် အမှောက် အမှား လှည့်စားတတ်သော မျက် လှည့်သည်နှင့် တူသည် ဟူ၍ ဟောတော်မူသဖြင့် မိမိဟု ဆိုအပ်သော ဝိညာဏ် ခြောက်ပါး၌ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တအနေနှင့် ထင်မြင်၍ နေကြမှုသည် လည်း မိမိလှည့်စားမှုပင် ဖြစ်၏။ ထင်မြင်၍ နေကြသော ဝိညာဏ်၏ နိစ္စသည် ထင်မြင်တိုင်း အခိုင်အမာ အမှန်ရသော အနှစ်သာရမှုမျိုး မဟုတ်ဟု ပြတော်မူသည် ဖြစ်၍ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၏ ကြီးစွာသော အာဒိနဝ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတို့ကို ပြတော်မူလိုရင်း ဖြစ်၏။ “အာဟာရဒီပနီ” စာအုပ်တွင် ဝိညာဏက္ခန္ဓာကမ္မဗျူဟာများ အစီအရင်မှာ အတန်ငယ် အကျယ် ပါရှိ လေပြီ။

ဤတွင်ရှေ့ကား “မာယူပမဉ္ဇ ဝိညာဏံ” ဟူသော ဒေသနာတော် အရကို ဖော်ပြခန်း ပြီး၏။

ဖေဏပိဏ္ဍူပမံ ရူပံ၊ ဝေဒနာ ပုဗ္ဗုဒ္ဓူပမာ။
 မရီစိကူပမာ သညာ၊ သင်္ခါရာ ကဒလူပမာ။
 မာယူပမဉ္ဇ ဝိညာဏံ၊ ဒေသိတာ ဒိစ္စဗန္ဓုနာ။^၁

ဟူသော ဒေသနာဂါထာ၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ပြဆိုခန်း ပြီး၏။

၁။ ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ္တ၊ ပါ၊ နှာ- ၁၁၆။
 * ၈၃ ၇ ကမ္မဋ္ဌာန

အတွင်းအာယတန ခြောက်ပါး

အဗျတ္တိကာယတနတို့၏ သဘာဝ

သုညော ဂါမောတိ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဆန္ဒေတံ အဗျတ္တိကာနံ
အာယတနာနံ အဓိဝစနံ။^၁

သံယုတ်ပါဠိတော်

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သုညော ဂါမောတိ တေ၊ ရွာပျက်ကုန်းကြီး
ရွာဆိုးကုန်းကြီး ဟူသော ဤအမည်သည်။ ဆန္ဒံ၊ ခြောက်ပါး ကုန်သော။
အဗျတ္တိကာနံ အာယတနာနံ၊ အတွင်းအာယတနတို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အံမည်
တည်း။

မျက်လုံးအိမ်တွင်း၌ ခဏမစဲ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ နေသော
ကမ္မဇမဟာဘုတ်တို့၏ ကြည်လင်မှု ဖြစ်သော စက္ခုဓာတ်သည် စက္ခာ
ယတန မည်၏။ ရေကြည် မှန်ကြည်မှာ မျက်နှာရိပ် ထင်ရသကဲ့သို့
ဤစက္ခု အကြည်မှာ အဆင်းသဏ္ဍာန် အရိပ်အသွင် ဟူသမျှ ထင်ရ၏။
စက္ခုအကြည်မှာ အဆင်းသဏ္ဍာန် အရိပ်အသွင် ထင်ပေါ်ခိုက်တိုက်၍
နေဆဲအခါ ထိုစက္ခု အကြည်ထဲမှာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ နေသော
မြင်မှုသည် မနာယတန မည်၏။ ဤ၌ စက္ခုဝိညာဏဓာတ်ကို မနာယတန
ဆိုသတည်း။

နားအိမ်တွင်း၌ ခဏမစဲ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်၍ နေသော ကမ္မဇ
မဟာဘုတ်တို့၏ ကြည်လင်မှု ဖြစ်သော သောတဓာတ်သည် သောတာ
ယတန မည်၏။ ဤသောတာယတန၌ အသံဟူသမျှတို့သည် အရိပ်အသွင်
ထင်ကြကုန်၏။ အသံ အရိပ် အသွင် ထင်ပေါ် ခိုက်တိုက်၍ နေဆဲ အခါ
ထိုသောတာ အကြည်ထဲမှာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ နေသော ကြားမှုသည်
မနာယတန မည်၏။ ဤ၌ သောတဝိညာဏ ဓာတ်ကို မနာယတန
ဆိုသည်။

၁။ သဋ္ဌာယတနသံယုတ္တ၊ ပ။၊ နှာ-၃၈၃။

အာယတန တဆဲ့နှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

နာခေါင်းအိမ်တွင်း၌ ခဏမစဲ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ နေသော ကမ္မဇမဟာဘုတ်တို့၏ ကြည်လင်မှု ဖြစ်သော သာနာ ဓာတ်သည် သာနာယတန မည်၏။ အနံ့ ဟူသမျှတို့သည် ဤသာနာယတန၌ ထိခိုက်ကြကုန်၏။ ထိခိုက်၍ နေဆဲအခါ ဤသာနာ အကြည်ထဲမှာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ နေသော နံ့မှုသည် မနာယတန မည်၏။ ဤ၌ သာနာဝိညာဏ ဓာတ်ကို မနာယတန ဆိုသည်။

လျှာပေါ်၌ ခဏမစဲ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍နေသော ကမ္မဇ မဟာဘုတ်တို့၏ ကြည်လင်မှု ဖြစ်သော ဇိဝှာခတ်သည် ဇိဝှာယတန မည်၏။ အရသာမျိုးတို့သည် ဤဇိဝှာ အကြည်၌ ထိခိုက်ကြကုန်၏။ ထိခိုက်ဆဲအခါ ဤဇိဝှာအကြည်ထဲမှာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ နေသော လျက်မှုသည် မနာယတန မည်၏။ ဤ၌ ဇိဝှာ ဝိညာဏခတ်ကို မနာယတန ဆိုသည်။

အတွင်းအပ ဖြစ်သော တကိုယ်လုံး၌ ခဏမစဲ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ နေသော ကမ္မဇ မဟာဘုတ်တို့၏ ကြည်လင်မှု ဟူသော ကာယခတ်သည် ကာယာယတန မည်၏။ ပူမှု အေးမှု အစရှိသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ်တို့သည် ဤကာယအကြည်၌ ထိခိုက်ကြကုန်၏။ ထိခိုက်ဆဲအခါ ဤကာယ အကြည်ထဲမှာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်သော နာမ်၏ ဧတုထိမှုသည် မနာယတန မည်၏။ ဤ၌ ကာယဝိညာဏခတ်ကို မနာယတန ဆိုသည်။

ဤကာယဝိညာဏခတ် ခေါ်သော စိတ်သည်ကား အတွင်း အပ တကိုယ်လုံးမှာ ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ် ထိခိုက်ရာ ဌာနတို့၌ ဖြစ်ပေါ်၏။ ခြေဘဝါးအပြင်မှာ ဆူးငြောင့်၊ ခလုတ်၊ အုတ်၊ ကျောက်၊ မီး၊ ရေ အစရှိသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ် ထိခိုက်လျှင် ထိခိုက်ရာ ခြေဘဝါးအပြင်မှာ ဤဝိညာဏစိတ် ဖြစ်ပေါ်၏။ တကိုယ်လုံးမှာ ဘယ်နေရာ၌မဆို ပူသည်၊ အေးသည်၊ ယားသည်၊ ယံသည်၊ ညောင်းသည်၊ ညာသည်၊ နာသည်၊ ကျင်သည်၊ ကိုက်သည်၊ ခဲသည်၊ လှုပ်သည်၊ ရှားသည် အစရှိသည်တို့ကို သိကြသမျှသည် ကာယဝိညာဏစိတ် ပေါ်ရာ ဌာနမှာမှသာ သိနိုင်ကြ၏။ ခြေဘဝါး၌ ကာယ

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

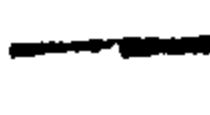
ဝိညာဏ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မှ ခြေဘဝါး - ပူသည် အေးသည် အစရှိသဖြင့် သိရသည်။ အူအတွင်း၊ အသည်းတွင်း၊ အဆုတ်တွင်းတို့၌ ကာယ ဝိညာဏ် စိတ် ဖြစ်ပေါ်မှ ဝမ်းထဲက ပူသည်၊ နှာသည် - ရင်ထဲက ပူသည်၊ နှာသည် အစရှိသဖြင့် သိကြရသည်။ ကျောက်ကုန်း တပြင်လုံး၌ နေပူ ဟူသော ဖောဗုဋ္ဌ ထိခိုက်လျှင် ကျောက်ကုန်း တပြင်လုံးမှာ ဤဝိညာဏ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်၏။ ဤဝိညာဏ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ရာ ကျောက်ကုန်း အပြင်စုမှာ ဤနေရာ၌ ပူသည်- ထိုနေရာ၌ ပူသည်ဟု သိကြရ၏။ ဤနည်းအတိုင်း အတွင်း အပတ်ကိယ်လုံး အနှံ့ သိအပ်ကုန်၏။

နှလုံးအိမ်တွင်း၌ ခဏမစဲ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ နေသော ဟဒယ ဝတ္ထုရုပ်ကို အမှီပြု၍ ခဏမစဲ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်၍ နေသော အကြံ အမျိုးမျိုး၊ အသိအမျိုးမျိုးသည် သုဒ္ဓမနာယတန မည်၏။ ထိုမနာယတနသည် -

- (၁) ဘဝင်မနော၊
- (၂) ဇောမနော၊

ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိ၏။ (၁) ခန္ဓာကိုယ်ကို မသေမပျောက်ရုံမျှ စောင့်ရှောက် ချုပ်သိန်းသော စိတ်မျိုးသည် ဘဝင်မနော မည်၏။ (၂) ကိုယ်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားခြင်း၊ နှုတ်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားခြင်း၊ စိတ်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားကြံဖန်ခြင်းကို ပြုနိုင်သော စိတ်မျိုးသည် ဇောမနော မည်၏။

အတွင်းအာယတန ခြောက်ပါး ခွဲဝေခန်း ပြီး၏။

ဘိလူးရှိသည့် ရွာဆိုးကုန်း ဥပမာ

ရွာဆိုးကုန်း ဥပမာကို ပြဆိုသော အချက် - ကာလအရှည် စည်ကား၍ လာခဲ့သော မြို့ရွာ နိဂုံးကြီးသည် ရှိရာ၏။ ထိုမြို့ရွာနိဂုံးကြီးသည် နောက်အခါ၌ တစုံတခုသော ဘေးကြီးကြောင့် ပျက်စီးသေ၏။ လူသူ တဦးတယောက်မျှ မရှိ။ အစိမ်းသူရဲ၊ ဘိလူး၊ သံဘက်တို့သာ ကျန်ရှိကုန်၍

အာယတန တဆဲ့နှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ရွာဆိုးကုန်းကြီး ဖြစ်လေ၏။ အဝေးကမြင်လျှင် အလွန် စည်ပင်သော မင်းနေပြည်ကြီး ထင်ရ၏။

အရပ်ကြီး ဒေသကြီးမှာ နေထိုင်လို၍ အရပ်ကြီး ဒေသကြီးကို ရွာ ကြံကြကုန်သော အဝေးနိုင်ငံသား ခရီးသည်တို့သည် နွေလအခါ၌ အလွန် ပင်ပန်းစွာ ကန္တာရခရီးဖြင့် လာခဲ့ကြရာ ထိုမြို့ရွာ နိဂုံးအနီးသို့ ရောက်၍ ညိုညို မိုင်းမိုင်းကြီး မြင်ကြရာ အလွန် စည်ပင်သာယာသော မြို့ကြီးသို့ ငါတို့ ရောက်ကြပေကုန်တော့မည်။ ဤမြို့ကြီးသို့ ရောက် ကြကုန်မှ ကောင်းမွန်စွာ စားသောက် ဝတ်ဆင်၍ ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြပေကုန်တော့မည် ဟု အလွန် အားတက်သရော ရှိကြကုန်၏။

မြို့တွင်း ရွာတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ကြသောအခါ တစုံတယောက်သော လူကိုမျှ မတွေ့ မမြင် ကြကုန်မူ၍ အိမ်ပျက်၊ ရာပျက်၊ ဝင်းပျက်၊ ခြံပျက် တို့ကိုသာ တွေ့မြင်ကြလေကုန်၏။ ဆာလောင် မှတ်သိပ် ရှိကြ၍ အိပ်ရာ တိုက်ခန်းသို့ ဝင်၍ ဖွင့်လှစ်ရှာကြံ စမ်းသပ်ကြကုန်ရာ တစုံတခုသော စားရန်၊ သောက်ရန်ကိုမျှ မတွေ့။ အသုံးသက်သက် မကျသော အိုးကဲ့၊ အင်ကဲ့၊ ဖျားစုတ်၊ ဘောင်းစုတ် အစရှိသော အမှိုက်အစုတို့ကိုသာ တွေ့ရှိ ကြကုန်၍ အသာမခပြ၊ အမှတ်မပြေ ရှိနေကြရာ အချို့သော သူတို့သည် သင်းချိုင်းပြင်ကြီးကဲ့သို့ ထင်ကြကုန်၏။ အိမ်ပေါ် တိုက်ပေါ်မှာ နေ ကြပြန်လျှင် အိမ်တွင်း၊ တိုက်တွင်း၊ အိမ်ကြို၊ အိမ်ကြား၊ တိုက်ကြို၊ တိုက်ကြားတို့မှ အစိမ်း၊ သူရဲ၊ ဘီလူး၊ သံဘက်တို့သည် ယခုပင် ထွက်၍ ဖမ်းယူအံ့ ဟု ထင်ကြကုန်၏။ သစ်ပင်ကြီး၊ ဝါးပင်ကြီး အရှိပ်၌ နေကြ ပြန်လျှင် သစ်ပင်ကြီး၊ ဝါးပင်ကြီးတို့ အသက်မှ အစိမ်းကြီး၊ သူရဲကြီး၊ ဘီလူးကြီး၊ သံဘက်ကြီးတို့သည် ယခုပင် ဆင်း၍ ဖမ်းယူအံ့ဟု ထင်ကြ ကုန်၏။ ညဉ့်အိပ်၍ မနေကြကုန်ဘဲ အလျင်အမြန် ထွက်၍ ပြေးကြလေ ကုန်၏။ အချို့သော သူတို့သည် အမှတ်မထင် ရှိကြ၍ မောပန်းလှသေး သည်ဟု အိပ်၍ နေကြကုန်ရာ ညဉ့်အခါသို့ ရောက်သဖြင့် ထိုရွာတွင် အစာငတ်မွတ်လျက် ရှိနေကြကုန်သော အစိမ်း၊ သူရဲ၊ ဘီလူး၊ သံဘက်တို့ အစာ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ဤဥပမာ၌ သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ -

- မျက်စိမြင်မှုသည် ရွာဆိုးကုန်းကြီး တခု၊
- နားကြားမှုသည် ရွာဆိုးကုန်းကြီး တခု၊
- နှာခေါင်းနံ့မှသည် ရွာဆိုးကုန်းကြီး တခု၊
- လျှာလျက်မှုသည် ရွာဆိုးကုန်းကြီး တခု၊
- ကိုယ်တွေ့ထိမှုသည် ရွာဆိုးကုန်းကြီး တခု၊
- ပနော ကြံမှု သိမှုသည် ရွာဆိုးကုန်းကြီး တခု-

ဟူ၍ ရွာဆိုးကုန်းကြီး ခြောက်ဌာန ရှိကြ၏။

မျက်စိမြင်မှုသည် အဘယ်သို့ ရွာဆိုးကုန်းကြီးနှင့် တူသနည်း ဟူမူကား မျက်စိဥပမာ မည်သည် ကျယ်ဝန်း၏၊ အရပ် ဆယ်ချက်နှင့် တော၊ တောင်၊ ရေ၊ မြေ၊ နေ၊ လ၊ နက္ခတ် အလုံးစုံတို့နှင့် တကွ မျက်စိ ဦးတည်ရာ မျက်စိဥပမာ ထင်နိုင် မြင်နိုင်သော နယ်ပယ်သည် ကျယ်ဝန်းလှ၏။ ထိုမြင်မှုကြီးကို သတ္တဝါတို့သည် အသွန်ကြီး အားပြုကြကုန်၏။ ထိုမြင်မှုကြီးသည် သတ္တဝါတို့၏ စိတ်ကို အလွန် မြောက်စားနိုင်၏။ ထိုမြင်မှုကြီး မြောက်စားသည့် အတွက် သတ္တဝါတို့သည် သေမင်း၏ မျက်မှောက်၌ ဓားအောက် လည်ခံ ဖြစ်နေကြပါကုန်လျက် သေမင်းကိုပင် ထိမထင် ရှိနေကြကုန်၏။ အဝိဇ္ဇာ မှောင်ကြီးကိုပင် ထိမထင်၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီးကိုပင် ထိမထင်၊ ရင်တွင်း နှလုံးတွင်း၌ ယခုငုတ်တုတ် ရှိလျက် နေကြသော အပါယ်ကြေးဟောင်း အနန္တတို့ကိုပင် ထိမထင်၊ ရှေ့သို့ မိုက်မဲလတ္တံ့သော ဒုစူရိုက် အနန္တတို့ကိုပင် ထိမထင်၊ အပါယ်သံသရာကြီးကိုပင် ထိမထင် ရှိနေကြကုန်၏။ ထိုရွာဆိုးကုန်းကြီးကို အဝေးက မြင်ကြရာ၌ ကဲ့သို့တည်း။

ထိုသို့ ထိမထင် ရှိနေကြ ကုန်သော်လည်း အသက်ဆက် သေမှုအနန္တ တင်းလင်း ရှိနေကြသော အပူကြီးကို အေးငြိမ်းကြေးစရန် တစုံတခုကိုမျှ ထိုမြင်မှုကြီးထဲမှာ ရှာကြံ စမ်းသပ်၍ ပရကြကုန်၊ အဝိဇ္ဇာမှောင်ကြီး ပျောက်ကင်း၍ အလင်းသို့ မြင်ကြရန် တစုံတခုကိုမျှ ရှာကြံ စမ်းသပ်၍ မရကြကုန်၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ အပါယ်ဖြစ်ကြီး ကျွတ်ပွတ်ရန် တစုံတခုကိုမျှ

ရှာကြံ စမ်းသပ်၍ မရကြကုန်၊ အပါယ်ကြွေးဟောင်းတွေ အနန္တကို ပြေငြိမ်းကြစေရန် တစုံတခုကိုမျှ ရှာကြံ စမ်းသပ်၍ မရကြကုန်၊ ရှေ့သို့ ဒုစွရိုက်အနန္တ ဖြစ်မှုတွေ လွတ်ငြိမ်းရန် တစုံတခုကိုမျှ ရှာကြံ စမ်းသပ်၍ မရကြကုန်၊ ရှေ့သို့ ကျရောက်သတ္တံ့သော အပါယ်သံသရာကြီး ကျွတ် လွတ်ရန် ထိုတသက်လုံး မြင်မှု ဘဝအဆက်ဆက် မြင်မှုတို့မှ တစုံတခုကို မျှ ရှာကြံ စမ်းသပ်၍ မရကြကုန်၊ သို့သော် ဘယ်ဘဝ၏ ထိုရှာကြီးတိုင်းသို့ ရောက်ကြ၍ တစုံတခုသော အကောင်းအမှုနှင့် ဝတ္ထုကို ရှာကြံ စမ်းသပ်၍ မရကြသကဲ့သို့တည်း။

ဣန္ဒြေ မစောင့်၍ မှောက်မှားရပုံ

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆေရ အစရှိကုန်သော ကိလေသာ အညစ် အညမ်း အကြမ်း အကြုတ် အယုတ်အမာကြီးတို့သည် ထိုမြင်မှုကြီးထဲမှာ ကြီးပွား စည်ကား၍ ရှိနေ ကြကုန်၏။ မျက်စိကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်တိုင်း ကြည့်လိုက်တိုင်း ထိုအကြမ်း အကြုတ် အယုတ်အမာတို့သည် ကပ်ရောက် ဝင်ပူး၍ အရူးတိုက်လိုတိုက် အနှမ်းတိုက်လိုတိုက် အမိုက်မျိုးအနန္တ၊ အမဲမျိုးအနန္တ၊ အမှောက်အမှား မျိုးအနန္တတို့ကို တိုက်တွန်း၍ ကိလေသာကျန်၊ ကိလေသာစားဖတ်၊ ဝါးဖတ် သုံးသပ် နင်းနယ်ရာ အဖြစ်သို့ ရောက်ကြစေကုန်၏။ မျက်စိ မြင် သူတို့မှ ဖြစ်နိုင်ကြသော ကိလေသာမှ ဒုစွရိုက်မှုတွေကို ရေသတ္တဝါ၊ ကုန်းသတ္တဝါတို့၌ မြင်အောင် ကြည့်အပ်ကုန်၏။ ထိုရှာဆိုးကုန်းကြီး၌ ညဉ့်အိပ်၍ နေသူတို့ ဘီလူးအစာ ဖြစ်ကြလေကုန်သကဲ့သို့တည်း။

စက္ခုန္ဒြိယံ အသံဝုတံ ဝိဟရန္တံ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿာ ပါပကာ အကုသလာ ဓမ္မာ အနာဿဝေယျံ။

စက္ခုန္ဒြိယံ၊ စက္ခုဇ္ဈေကို။ အသံဝုတံ၊ မပိတ် မဆို မူ၍။ ဝိဟရန္တံ၊ နေသော သူကို။ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿာ၊ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿ တို့

၁။ သဋ္ဌာယတနသံယုတ္တ၊ ပါ။ ၅၁ - ၃၀၄။

ဓမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ

သည်လည်းကောင်း။ ပါပကာ၊ အကြမ်းအကြုတ် အယုတ်အမာ ဖြစ်
ကုန်သော။ အကုသလာ ဓမ္မာ၊ မကောင်းဆိုးဝါး တရားအမိုက်တို့သည်
လည်းကောင်း။ အန္တာဿဝေယျံ၊ မီးခိုးလျှောက်လျှင် ကပ်ရောက်ဝင်ပူး
အရူးတိုက်ခြင်း စသည်ကို ပြုကြကုန်ရာ၏။

(ပါဠိတော်)

ဓာတ်နိုင်ငံသို့ အမြန် ကူးရောက် အမြင်ပေါက်ကုန်သော သူတို့သည်
ထိုရွာတွင်း၌ ညဉ့်မအိပ်ဘဲ လွတ်ရာအရပ်သို့ ထွက်ပြေးသော သူတို့နှင့်
တူကုန်၏။ ပညတ်နိုင်ငံ၌ စိတ်လိုလိုက်၍ နေကြကုန်သော သူတို့သည်
ထိုရွာဆိုးကုန်းကြီး၌ ညဉ့်အိပ်၍ နေကြကုန်သော သူတို့နှင့် တူကုန်၏။
ဤကား စက္ခုဒွါရ၏ ရွာဆိုးကုန်းကြီးနှင့် တူပုံကို ပြဆိုချက်တည်း။

ထိုနည်းအတူ အသံ အမျိုးမျိုးကို ကြားမှု ဟူသော သောတဒွါရ
နယ်ကြီး၏ ရွာဆိုးကုန်းကြီးနှင့် တူပုံ၊ အနံ့ အမျိုးမျိုးကို နံမှု ဟူသော
သာနဒွါရ နယ်ကြီး၏ ရွာဆိုးကုန်းကြီးနှင့်တူပုံ၊ အချို အချဉ် အစရှိ
သော အရသာအမျိုးမျိုးကို ခံစားမှု ဟူသော ဇိဝုဒွါရနယ်ကြီး၏
ရွာဆိုးကုန်းကြီးနှင့်တူပုံ၊ အဝတ်အရုံ မေထုန်ကာမ အစရှိသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗ
ကို ခံစားမှု ဟူသော ကာယဒွါရ နယ်ကြီး၏ ရွာဆိုးကုန်းကြီးနှင့် တူပုံ၊
မနားမနေ အထေထေ အလာလာ ကြုံမှု သိမှု ဟူသော မနောဒွါရ
အနန္တ၏ ကြီးကျယ်လှစွာသော ရွာဆိုးကုန်းကြီးနှင့် တူပုံများကိုလည်း
စက္ခုမှာကဲ့သို့ အသီး အသီး အကျယ်နှင့် တကွ သိအပ်ကြကုန်၏။

သောတိန္ဒြိယံ အသံဝုတ် ဝိဟရန္တံ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿာ
ပါပကာ အကုသလာ ဓမ္မာ အန္တာဿဝေယျံ။ သာနိန္ဒြိယံ အသံ-
ဝုတ် ဝိဟရန္တံ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿာ ပါပကာ အကုသလာ ဓမ္မာ
အန္တာဿဝေယျံ။ ဇိဝုဒြိယံ အသံဝုတ် ဝိဟရန္တံ အဘိဇ္ဈာ
ဒေါမနဿာ ပါပကာ အကုသလာ ဓမ္မာ အန္တာဿဝေယျံ။
ကာယိန္ဒြိယံ အသံဝုတ် ဝိဟရန္တံ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿာ ပါပကာ
အကုသလာ ဓမ္မာ အန္တာဿဝေယျံ။ မနိန္ဒြိယံ အသံဝုတ်

အာယတန တဆဲ့နှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဝိဟရန္တံ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿာ ပါပကာ အကုသလာ ဓမ္မာ
အန္ဓာဿဝေယျံ။^၁

(ပါဠိတော် ငါးချက်)

သောတိန္ဒြိယံ၊ သောတိန္ဒြေကို။ အသံဝုတံ၊ မပိတ် မဆို မူ၍။
ဝိဟရန္တံ၊ နေသော သူကို။ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿာ၊ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿ
တို့သည်လည်းကောင်း။ ပါပကာ၊ အကြမ်းအကြုတ် အယုတ်အမာ
ဖြစ်ကုန်သော။ အကုသလာ ဓမ္မာ၊ မကောင်းဆိုးဝါး တရားအမှိုက်တို့
သည်လည်းကောင်း။ အန္ဓာဿဝေယျံ၊ မီးခိုးလျှောက်လျှင် ကပ်ရောက်
ဝင်ပူး အရူးတိုက်ခြင်း စသည်ကို ပြုကြကုန်ရာ၏။

သာနိန္ဒြိယံ၊ သာနိန္ဒြေကို။ အသံဝုတံ၊ မပိတ် မဆို မူ၍။ ဝိဟရန္တံ၊
နေသော သူကို။ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿာ၊ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿတို့ သည်
လည်းကောင်း။ ပါပကာ၊ အကြမ်း အကြုတ် အယုတ်အမာ ဖြစ်ကုန်
သော။ အကုသလာ ဓမ္မာ၊ မကောင်းဆိုးဝါး တရားအမှိုက်တို့ သည်
လည်းကောင်း။ အန္ဓာဿဝေယျံ၊ မီးခိုးလျှောက်လျှင် ကပ်ရောက်ဝင်ပူး
အရူးတိုက်ခြင်း စသည်ကို ပြုကြကုန်ရာ၏။

ဇိဝိန္ဒြိယံ၊ ဇိဝိန္ဒြေကို။ အသံဝုတံ၊ မပိတ် မဆို မူ၍။ ဝိဟရန္တံ၊ နေ
သော သူကို။ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿာ၊ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿတို့သည်လည်း
ကောင်း။ ပါပကာ၊ အကြမ်း အကြုတ် အယုတ်အမာ ဖြစ်ကုန်သော။
အကုသလာ ဓမ္မာ၊ မကောင်းဆိုးဝါး တရား အမှိုက်တို့သည်လည်းကောင်း။
အန္ဓာဿဝေယျံ၊ မီးခိုးလျှောက်လျှင် ကပ်ရောက် ဝင်ပူး အရူးတိုက်
ခြင်း စသည်ကို ပြုကြကုန်ရာ၏။

ကာယိန္ဒြိယံ၊ ကာယိန္ဒြေကို။ အသံဝုတံ၊ မပိတ် မဆို မူ၍။ ဝိဟရန္တံ၊
နေသော သူကို။ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿာ၊ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿတို့သည်
လည်းကောင်း။ ပါပကာ၊ အကြမ်းအကြုတ် အယုတ်အမာ ဖြစ်ကုန်

၁။ သဗ္ဗာယတနဝဂ္ဂသံယုတ္တ၊ ပါ၊ နှာ- ၃၈၄။ - စက္ခုန္ဒြိယံ ဝါကျကို
မှီး၍ ဝါကျ ဖော်ထားသည်။

သော။ အကုသလာ ဓမ္မာ၊ မကောင်းဆိုးဝါး တရားအမှိုက်တို့သည်လည်း
ကောင်း။ အနာဿဝေယျံ၊ မီးခိုးလျှောက်လျှင် ကပ်ရောက် ဝင်ပူး
အရူးတိုက်ခြင်း စသည်ကို ပြုကြကုန်ရာ၏။

မနိန္ဒြိယံ၊ မနိန္ဒြေကို။ အသံဝုတံ၊ မပိတ် မဆို မူ၍။ ဝိဟရန္တံ၊ နေ
သောသူကို။ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿာ၊ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿတို့သည်လည်း
ကောင်း။ ပါပကာ၊ အကြမ်းအကြုတ် အယုတ်အမာ ဖြစ်ကုန်သော။
အကုသလာ ဓမ္မာ၊ မကောင်းဆိုးဝါး တရားအမှိုက်တို့ သည်လည်း
ကောင်း။ အနာဿဝေယျံ၊ မီးခိုးလျှောက်လျှင် ကပ်ရောက်ဝင်ပူး အရူး
တိုက်ခြင်း စသည်ကို ပြုကြကုန်ရာ၏။

ငရဲတို့၌ ရှိနေကြသော သတ္တဝါအနန္တ၊ တိရစ္ဆာန်တို့၌ ရှိနေကြသော
သတ္တဝါအနန္တ၊ ပြိတ္တာတို့၌ ရှိနေကြသော သတ္တဝါအနန္တ၊ အသုရကယ်
တို့၌ ရှိနေကြသော သတ္တဝါအနန္တတို့ကို ခြောက်ပုံ ခြောက်စု ပြုသည်
ရှိသော် တပုံတစုသည် စက္ခုနယ်ကြီးမှ ဖြစ်သော ဥပါဒ်နှင့် ကျရောက်
သူတို့တည်း၊ တပုံတစုသည် သောတနယ်ကြီးမှ - သာန - ဇိဉ္ဇာ - ကာယ -
မနောနယ်ကြီးမှ ဖြစ်သော ဥပါဒ်နှင့် ကျရောက်သူတို့တည်း၊ ထိုခြောက်
ဌာနမှ အလွတ် ဟူ၍ မရှိပြီ။

ဤတွင်ရှေ့ကား “သုညော ဂါမေဝတိ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဆန္ဒေတံ
အာယတနာနံ အဓိဝစနံ” ဟူသော ပါဠိတော်၏
အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို အကျယ် ဖော်ပြခန်း ပြီး၏။

အပြင် အာယတန ခြောက်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဗာဟိရာယတန သဘာဝ

စောရာ ဂါမဿာတကာတိ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဆန္ဒေတံ ဗာဟိရာနံ
အာယတနာနံ အဓိဝစနံ။
ဟူသော ပါဠိတော်မြတ်၌-

၁။ သဋ္ဌာယတနသံယုတ္တံ၊ ပါ။ နှာ - ၃၇၃။

အာယတန တဆဲ့နှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဂါမသာတကာ၊ ရွာကို တိုက်ဖျက်တတ် ကုန်သော။ စောရာ၊ ဓားပြတို့ဟူသည်။ ဆန္ဒ၊ ခြောက်ပါးကုန်သော။ ဗာဟိရာနံ အာယတနာနံ၊ အပ အာယတနတို့၏။ တေ အဓိဝစနံ၊ ဤ အမည်တည်း။

(၁) အဆင်း အမျိုးမျိုး ဟူသော ရူပါယတန၊ (၂) အသံ အမျိုးမျိုး ဟူသော သဒ္ဒါယတန၊ (၃) အနံ့အမျိုးမျိုး ဟူသော ဂန္ဓာယတန၊ (၄) အရသာ အမျိုးမျိုး ဟူသော ရသာယတန၊ (၅) ပထဝီ တေဇော ဝါယော ဟု ဆိုအပ်သော အတွေ့ အထိ အမျိုးမျိုး ဟူသော ဖောဠဗ္ဗာ ယတန၊ (၆) ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဝေဒနာက္ခန္ဓာ သညာက္ခန္ဓာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ အတွင်း အာယတန ခြောက်ပါးနှင့် တက္ခ လောကဂုဏ်၊ ဓမ္မဂုဏ်၊ အမိုက်ဂုဏ်၊ အလိမ္မာ ဂုဏ် ဟူသော ဓမ္မာယတန - ဤခြောက်ပါးသည် အတွင်း အာယတန ခြောက်ပါးတို့မှ အပဖြစ်သော ဗာဟိရာယတန ခြောက်ပါး မည်ကုန်၏။

ရွာဖျက်ဓားပြ ဥပမာ

ထိုဗာဟိရာယတန ခြောက်ပါးတို့သည် မြို့ရွာတို့ကို တိုက်ခိုက် လုယက် နှောက်ရှက် ဖျက်ဆီး စားသောက်ပြီးလျှင် နေကြကုန်သော တောအုပ် ဓားပြ တပ်ကြီးတွေနှင့် တူကုန်၏။ အဘယ်သို့ တူကုန်သနည်း ဟူမူကား ထိုထို တောအုပ်တို့၏ အနီး၌ မြို့ရိုး၊ ကျုံးမြောင်း၊ သူရဲ၊ သူခက်၊ လက်နက်ကြိယာ၊ ဆူးစည်း၊ တံခါး၊ အစောင့်အရှောက်တို့မှ ကင်းကြ ကုန်သော မြို့ရွာ ကြီးငယ်တို့သည် ရှိကြကုန်ရာ၏။ ထိုထို တောအုပ်တို့၌ လည်း မြို့ရွာကို တိုက်ဖျက် လုယက်၍ အသက်မွေးကြ အသောက် အစားနှင့် လောင်းကစား ကြူးကြကုန်သော ငါးရာအစု တထောင် အစု ရှိကြကုန်သော ဓားပြတို့သည် ရှိကြကုန်ရာ၏။

ထိုဓားပြတို့သည် နေမဆို ညဉ့်မဆို တိုက်ခိုက်လိုသော အခါ နီးရာ နီးရာ မြို့ရွာ နိဂုံးတို့ကို ဝန်းဝိုင်း တိုက်ခိုက်၍ အလို့ရှိရာ သက်ရှိ သက်မဲ့

ဥစ္စာတို့ကို ယူဆောင်ကြ လေကုန်၏။ ရှာနေလှူတို့ကို ခေါ်ငင်၍ ချောပို့ ဝန်သမ်း ခိုင်းစေကြကုန်၏။ ထိုသို့ မြို့ရွာသူတို့သည် လက်နက်ကြိယာ မြို့ရိုး၊ ကျုံးမြောင်း၊ ဆူးဝင်း၊ စည်းဘပ်၊ တံခါး၊ အစောင့်အကြပ် မရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍ ဓားပြတို့ အနှိပ်အစက်ကို အမြဲ ခံကြရကုန်၏။ ပစ္စည်း ဥစ္စာ ရှာကြံ လုပ်ဆောင် စုဆောင်း၍ ထားကြကုန်သော်လည်း အထုပ်အသည် အကြွယ်အဌေး မဖြစ်နိုင်ကြ။ အမဲ့အတီး ဖြစ်၍ နေကြကုန်၏။ အချို့ အချို့ သော သူတို့သည် ပစ္စည်း ဥစ္စာ စားရာမဲ့ ဝတ်ရာမဲ့ ဖြစ်ကြသဖြင့် ဓားပြတို့၏ အစီးအပွားကိုပင် အားရှိသမျှ သည်ပိုး ရွက်ဆောင်၍ စားသောက်ခါ နေကြရကုန်၏။

ဗောဓိပက္ခိယကို ဓားပြဖျက်ပုံ

ဤဥပမာ၌ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂ၊ ပညာ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပတည်းဟူသော သူတော်ကောင်းဥစ္စာ ခုနစ်ပါးသည် သံသရာ၌ ကျင်လည်ကြသူ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဥစ္စာ မည်ကုန်၏။ သာသနာတော်တိုင်း၌ကား ဗောဓိပက္ခိယဘုရား သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးကို အတွင်း ဥစ္စာ ဆိုလေ။

အတွင်း အာယတန ခြောက်ပါးတို့၏ အပေါင်း အစု ဖြစ်ကြသော ဤကိုယ်ခန္ဓာစုသည် ထိုမြို့ ထိုရွာစုနှင့် တူကုန်၏။ သက်ရှိ၊ သက်မဲ့၊ အဆင်း၊ သဏ္ဍာန်၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ အစရှိသော ဗာဟိရာယတန ခြောက်ပါးသည် ဓားပြတပ်တွေနှင့် တူကုန်၏။ အာဇီဝဋ္ဌမက သီလ၊ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၊ ကာယဂတာသတိ အစရှိသည်တို့မှ ကင်းလွတ်ကြကုန်သော ဗာလပုထုဇ္ဇန် သတ္တဝါတို့သည် လက်နက်ကြိယာ မြို့ရိုး၊ ကျုံးမြောင်း၊ ဆူးစည်း၊ တံခါးတို့မှ ကင်းကုန်ကြသော ထိုမြို့ ရွာသူတို့နှင့် တူကုန်၏။

ခြောက်ဒွါရဥပစာ၌ ရှိနေကြကုန်သော အာရုံ ခြောက်ပါးတို့သည် အမြဲအကြပ် စောင့်ထိန်းအပ်သော သီလသံဝရ ဆူးစည်း တံခါးလည်း မရှိကြကုန်သော - အသုဘ ဘာဝနာ၊ ကာယဂတာသတိ အစရှိသော

အာယတန တဆဲ့နှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

လက်နက်ကြိယာတို့မှလည်း ကင်းရှင်းကြကုန်သော ထိုထို ခန္ဓာ မြို့ရွာ နိဂုံးတို့ကို ဒွါရခြောက်သင်း ဟာလာဟင်းတို့မှ တထိုင်တွင်းမှာပင် အကြိမ်တရာမက အတင်း ဝင်ရောက်ကြကုန်၍ ထိုထိုကုသိုလ်စိတ် ကုသိုလ် မနော ကောင်းသော အကြံအဖန် တည်းဟူသော ပစ္စည်း ဥစ္စာတို့ကို အတင်း တိုက်ဖျက်လုယက် ဆုံးရှုံးစေကြကုန်၏။ ကောင်းသော မနောကို ဝင်စား၍ နေစဉ်အခါ၌ ခြောက်ဒွါရတွင် ခိုက်တိုက်လာသော ထိုထို အာရုံသည် ထိုကုသိုလ်မနောကို အသေသတ်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မိမိအထံသို့ တကြံကြံ တမော့မော့ နေအောင်ပြု၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုကုသိုလ် အကြံ ကို လှတ်၍ ထိုအာရုံထံသို့ ရောက်ရ၏။ ထိုအာရုံ ဓားပြ နောက်သို့ ပါရ လေ၏။ ထိုကုသိုလ် မနောသည် ဘယ်အခါမှ အားအင်ရှိစွာ ဘာဝနာ အစစ် အထုပ် အထည် အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် တည်ထောင် စုဆောင်းမိ သည်ဟု မရှိကြကုန်။

ယခု ဘုရားသာသနာတော်တွင်းမှာ ကြုံကြိုက်ကြ၍ ဘုရားတကာ ကျောင်းတကာ ခံကြလျက် အသက် ခြောက်ဆယ်၊ အသက် ခုနစ်ဆယ်၊ အသက် ရှစ်ဆယ် ရှိသည်တိုင်အောင် အာ အာရုံ ဓားပြတို့က ဥဒ္ဓစ္စ၊ ဝိတက်၊ လက်နက်ခပင်းနှင့် တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခင်းမှုမစဲ ရှိနေသောကြောင့် အာနာပါနဿတိ အစရှိသော ဘာဝနာ အထုပ် အထည် လက်ကိုင် မရှိနိုင်ကြကုန်ပဲ မွဲလျက် တီးလျက်နှင့်ပင် နေကြ သေကြကုန်၏။ အန မတဂ္ဂ ဘဝသံသရာ ကြာညောင်းကြကုန် သော်လည်း အပါယ်ဒုက္ခ စသည်တို့မှ အစဉ်ထာဝရ လွတ်ငြိမ်းစေနိုင်သော ဘာဝနာဓမ္မ ခန ဥစ္စာ တို့နှင့် ကင်းကွာတုံလစ် လက်မဲ့ဖြစ်၍သာ လာခဲ့ကြသည့်အတွက်ကြောင့် ယခုထက်တိုင် အဝိဇ္ဇာမှောင်ကြီး တန်းလန်း၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ အမှောက် အမှားကြီး တန်းလန်း၊ ဒုစ္စရိုက်ကံဟောင်း အနန္တ တန်းလန်း၊ ဒုစ္စရိုက် ကံသစ် ဖြစ်ခွင့် တန်းလန်း၊ အပါယ်ဘေးကြီး တန်းလန်း ရှိနေကြ ကုန်၏။

ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းတို့၌ ဘာဝနာတရား စားရာမဲ့ ဝတ်ရာမဲ့ ဖြစ် ကြကုန်၍ မျက်စိအာရုံ ဟူသော ဓားပြတပ်ကြီး၏ အစီးအပွား၊ နား

အာရုံ ဟူသော ဓားပြတပ်ကြီး၏ အစီးအပွား၊ နှာခေါင်းအာရုံ ဟူသော ဓားပြတပ်ကြီး၏ အစီးအပွား၊ လျှာအာရုံ ဟူသော ဓားပြတပ်ကြီး၏ အစီးအပွား၊ ကိုယ်ခန္ဓာ အာရုံ ဟူသော ဓားပြတပ်ကြီး၏ အစီးအပွား၊ မနောအာရုံ ဟူသော ဓားပြတပ်ကြီး၏ အစီးအပွားတို့ကို အင်အားရှိသမျှ အားထုတ် လုပ်ဆောင်ခါ လာကြရကုန်၏။

အာရုံခြောက်ပါး ဓားပြတို့၏ လက်နက်ကြိယာ တို့ကား တထောင်ငါးရာ ကိလေသာ တည်းဟူသော မီးထုပ်လက်နက်စုပေတည်း။ အာရုံခြောက်ပါး တည်းဟူသော ဓားပြတို့သည် ထို ခိုသတ္တဝါ ကိုယ်ခန္ဓာတည်းဟူသော မြို့ရွာကို တထောင်ငါးရာ ကိလေသာ တည်းဟူသော ဓာတ်မီး ထုပ်တို့နှင့် မပြတ်မစဲ တိုက်ရိုက် ကြကုန်၏။ ထိုခန္ဓာတည်းဟူသော မြို့ရွာတို့၌ သတိပဋ္ဌာန် စသော အနှစ် ဥစ္စာ ရတနာတို့သည် အဘယ်မှာ တည်နိုင်ကြကုန်အံ့နည်း။

ဤသို့သော အနက်ကို ပြခြင်းငှာ - “စောရာ ဂါမသာတကာတိ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဆန္ဒေတံ ဗာဟိရာနံ အာယတနာနံ အဓိဝစနံ” ဟူ၍ ဟောတော်မူပေသည်။

ဤတွင်ရှုကား ဗာဟိရာယတန ခြောက်ပါးကို ပြဆိုခန်း ပြီး၏။

ဓာတ် ၁၈-ပါးကို ပြဆိုခြင်း

ဓာတ် တဆဲ့ရှစ်ပါး

ယခုအခါ ဓာတ် ၁၈-ပါးကို ပြဆိုပေအံ့။

- သေယျထာပိ ဘိက္ခဝေ ကဋ္ဌာ ပဋိစ္စ အဂ္ဂိ ဇလတိ ကဋ္ဌဂ္ဂိတောဝ သချံ ဂစ္ဆတိ။ သကလိကဉ္စ ပဋိစ္စ အဂ္ဂိ ဇလတိ သကလိကဂ္ဂိတောဝ သချံ ဂစ္ဆတိ။ တိဏဉ္စ ပဋိစ္စ အဂ္ဂိ ဇလတိ တိဏဂ္ဂိတောဝ သချံ ဂစ္ဆတိ။ ဂေါမယဉ္စ ပဋိစ္စ အဂ္ဂိ ဇလတိ ဂေါမယဂ္ဂိတောဝ သချံ ဂစ္ဆတိ။ ထုသဉ္စ ပဋိစ္စ အဂ္ဂိ ဇလတိ ထုသဂ္ဂိတောဝ သချံ ဂစ္ဆတိ။

ခေတ် တဆဲရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဂစ္ဆတိ။ သင်္ကာရဉ္စ ပဋိစ္စ အဂ္ဂိ ဇလတိ သင်္ကာရဂ္ဂိတောဝ သင်္ချံ
 ဂစ္ဆတိ။ ။ဝေမေဝ ခေါ ဘိက္ခဝေ စက္ခုဉ္စ ပဋိစ္စ ရူပေ စ ဥပ္ပဇ္ဇတိ
 ဝိညာဏံ စက္ခုဝိညာဏန္တေဝ သင်္ချံ ဂစ္ဆတိ။ သောတဉ္စ ပဋိစ္စ
 သဒ္ဓေ စ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝိညာဏံ သောတဝိညာဏန္တေဝ သင်္ချံ ဂစ္ဆတိ။
 ဃာနဉ္စ ပဋိစ္စ ဂန္ဓေ စ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝိညာဏံ ဃာနဝိညာဏန္တေဝ
 သင်္ချံ ဂစ္ဆတိ။ ဇိဝ္ဗဉ္စ ပဋိစ္စ ရသေ စ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝိညာဏံ ဇိဝ္ဗာ
 ဝိညာဏန္တေဝ သင်္ချံ ဂစ္ဆတိ။ ကာယဉ္စ ပဋိစ္စ ဖောဠဗ္ဗေ စ
 ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝိညာဏံ ကာယဝိညာဏန္တေဝ သင်္ချံ ဂစ္ဆတိ။ မနဉ္စ
 ပဋိစ္စ ဓမ္မေ စ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝိညာဏံ မနောဝိညာဏန္တေဝ သင်္ချံ
 ဂစ္ဆတိ။^၁ (မဟာတဏှာသင်္ခယသုတ် ပါဠိတော်)

၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သေ ဗျထာပိ၊ ဥပမာ ဆိုသည် ရှိသော်ကား။
 ကဋ္ဌဉ္စ၊ ထင်းသစ်သားကိုလည်း။ ပဋိစ္စ၊ စုံမီ၍။ ယော အဂ္ဂိ၊ အကြင်မီးသည်။
 ဇလတိ၊ တောက်၏။ သော အဂ္ဂိ၊ ထိုမီးသည်။ ကဋ္ဌဂ္ဂိတောဝ၊ ထင်းမီး
 ဟူ၍ သာလျှင်။ သင်္ချံ၊ ခေါ်ဆို ရေတွက်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။

၂။ သကလိကဉ္စ၊ ထင်းပေါက်ကိုလည်း။ ပဋိစ္စ၊ စုံမီ၍။ ယော အဂ္ဂိ၊
 အကြင်မီးသည်။ ဇလတိ၊ တောက်၏။ သော အဂ္ဂိ၊ ထိုမီးသည်။ သကလိ-
 ကဂ္ဂိတောဝ၊ ထင်းပေါက်မီး ဟူ၍ သာလျှင်။ သင်္ချံ၊ ခေါ်ဆို ရေတွက်ခြင်း
 သို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။

၃။ တိဏဉ္စ၊ မြက်ကိုလည်း။ ပဋိစ္စ၊ စုံမီ၍။ ယော အဂ္ဂိ၊ အကြင်မီး
 သည်။ ဇလတိ၊ တောက်၏။ သော အဂ္ဂိ၊ ထိုမီးသည်။ တိဏဂ္ဂိတောဝ၊ မြက်
 မီး ဟူ၍ သာလျှင်။ သင်္ချံ၊ ခေါ်ဆို ရေတွက်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။

၁။ မူလပဏှာသ၊ ပါ၊ ၅၁-၃၂၆။ ။ ဤသုတ်၌ (ယံယဒေဝ ပစ္စယံ ပဋိစ္စ အဂ္ဂိ
 ဇလတိ။ တေန တေနေဝ သင်္ချံ ဂစ္ဆတိ) ဟူသော ဝါကျကို ချန်လှပ်၍
 ထင်ရှားဘွယ်ရာ ဝါကျဖြင့်သာ ရေးတော်မူသည်ဟု သိလေ။
 ဆရာတော်ကြီး ချန်လှပ်ထားခဲ့သော (ယံယဒေဝ) စသော ဝါကျ-
 မန္တလေးကျောက်စာတော်မှန်လည်းမရှိ၊ (အဂ္ဂိတောဝ) ဟူ၍သာ ရှိသည်။

၄။ ဂေါမယဉ္ဇ၊ နွားချေးကိုလည်း။ ပဋိစ္စ၊ စွဲမှီ၍။ ယော အဂ္ဂိ၊ အကြင်
မီးသည်။ ဇလတိ၊ တောက်၏။ သော အဂ္ဂိ၊ ထိုမီးသည်။ ဂေါမယဂ္ဂိတွေဝ၊
နွားချေးမီး ဟူ၍ သာလျှင်။ သင်္ချံ၊ ခေါ်ဆို ရေတွက်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊
ရောက်၏။

၅။ ထုသဉ္ဇ၊ ဖွဲကိုလည်း။ ပဋိစ္စ၊ စွဲမှီ၍။ ယော အဂ္ဂိ၊ အကြင်မီးသည်။
ဇလတိ၊ တောက်၏။ သော အဂ္ဂိ၊ ထိုမီးသည်။ ထုသဂ္ဂိတွေဝ၊ ဖွဲမီး ဟူ
၍ သာလျှင်။ သင်္ချံ၊ ခေါ်ဆို ရေတွက်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။

၆။ သင်္ကာရဉ္ဇ၊ အမှိုက်စုကိုလည်း။ ပဋိစ္စ၊ စွဲမှီ၍။ ယော အဂ္ဂိ၊ အကြင်
မီးသည်။ ဇလတိ၊ တောက်၏။ သော အဂ္ဂိ၊ ထိုမီးသည်။ သင်္ကာရဂ္ဂိတွေဝ၊
အမှိုက်မီး ဟူ၍ သာလျှင်။ သင်္ချံ၊ ခေါ်ဆို ရေတွက်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊
ရောက်၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဝေမေဝ ခေါ၊ ဤအဘူသာလျှင်။ စက္ခုဉ္ဇ၊
စက္ခုဓာတ်ကို လည်းကောင်း။ ရူပေ စ၊ အဆင်းအမျိုးမျိုး ဟူသော ရူပ
ဓာတ်တို့ ကို လည်းကောင်း။ ပဋိစ္စ၊ အစွဲပြု၍။ ယံ ဝိညာဏံ၊ အကြင်ဝိညာ
ဏဓာတ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၏။ တံဝိညာဏံ၊ ထိုဝိညာဏဓာတ်သည်။
စက္ခုဝိညာဏန္တေဝ၊ စက္ခုဝိညာဏဓာတ် ဟူ၍ သာလျှင်။ သင်္ချံ၊ ခေါ်
ဆို ရေတွက်ခြင်းကို။ ဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။

သောတဉ္ဇ၊ သောတ ဓာတ်ကိုလည်းကောင်း။ သဒ္ဓေ စ၊ အသံ အမျိုး
မျိုး ဟူသော သဒ္ဓဓာတ်တို့ကို လည်းကောင်း။ ပဋိစ္စ၊ အစွဲပြု၍။ ယံ
ဝိညာဏံ၊ အကြင်ဝိညာဏဓာတ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၏။ တံဝိညာဏံ၊
ထိုဝိညာဏဓာတ်သည်။ သောဘဝိညာဏန္တေဝ၊ သောဘဝိညာဏဓာတ် ဟူ
၍ သာလျှင်။ သင်္ချံ၊ ခေါ်ဆို ရေတွက်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။

ဃာနဉ္ဇ၊ ဃာနဓာတ်ကိုလည်းကောင်း။ ဂန္ဓေ စ၊ အနံ့အမျိုးမျိုး ဟူ
သော ဂန္ဓဓာတ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ပဋိစ္စ၊ အစွဲပြု၍။ ယံ ဝိညာဏံ၊ အကြင်
ဝိညာဏဓာတ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၏။ တံဝိညာဏံ၊ ထိုဝိညာဏဓာတ်
သည်။ ဃာနဝိညာဏန္တေဝ၊ ဃာနဝိညာဏဓာတ် ဟူ၍ သာလျှင်။ သင်္ချံ၊
ခေါ်ဆို ရေတွက်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။

ဇာတ် တဆဲ့ရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဇိဝုဉ္ဇူ၊ ဇိဝုဉ္ဇူဇာတ်ကို လည်းကောင်း။ ရသေ စ၊ ဖန်၊ ခါး၊ ချို၊ ငန့်၊
 ချဉ်၊ ပြန်၊ အစပ် ရသဇာတ်အမျိုးမျိုးတို့ကို လည်းကောင်း။ ပဋိစ္စ၊ အစွဲ
 ပြု၍။ ယံ ဝိညာဏံ၊ အကြင် ဝိညာဏ ဇာတ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်
 ပေါ်၏။ တံ ဝိညာဏံ၊ ထိုဝိညာဏဇာတ်သည်။ ဇိဝုဉ္ဇူဝိညာဏန္တေ၊ ဇိဝုဉ္ဇူ
 ဝိညာဏဇာတ် ဟူ၍ သာလျှင်။ သင်္ချံ၊ ခေါ်ဆို ရေတွက်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊
 ရောက်၏။

ကာယဉ္ဇူ၊ ကာယဇာတ်ကို လည်းကောင်း။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗေ စ၊ အတူ အထိ
 အမျိုးမျိုး ဟူသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗဇာတ်တို့ကို လည်းကောင်း။ ပဋိစ္စ၊ အစွဲပြု၍။
 ယံ ဝိညာဏံ၊ အကြင်ဝိညာဏဇာတ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၏။ တံ
 ဝိညာဏံ၊ ထိုဝိညာဏဇာတ်သည်။ ကာယဝိညာဏန္တေ၊ ကာယဝိညာ
 ဏဇာတ် ဟူ၍ သာလျှင်။ သင်္ချံ၊ ခေါ်ဆို ရေတွက်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊
 ရောက်၏။

မနုဉ္ဇူ၊ ဘဝင်စိတ်ကိုလည်းကောင်း။ ခမ္မေ စ၊ ၆၉-ပါး ဓမ္မဇာတ်များ
 တို့ကိုလည်းကောင်း။ ပဋိစ္စ၊ အစွဲပြု၍။ ယံ ဝိညာဏံ၊ အကြင်ဝိညာဏဇာတ်
 သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၏။ တံ ဝိညာဏံ၊ ထိုဝိညာဏဇာတ်သည်။ မနော
 ဝိညာဏန္တေ၊ မနော ဝိညာဏဇာတ် ဟူ၍ သာလျှင်။ သင်္ချံ၊ ခေါ်ဆို
 ရေတွက်ခြင်းသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။ ။

စက္ခုဇာတ် - ၁၊ ရူပဇာတ် - ၁၊ စက္ခုဝိညာဏဇာတ် - ၁၊ ဤ
 ဇာတ် သုံးပါး တစုံ။

သောတဇာတ် - ၁၊ သဒ္ဓဇာတ် - ၁၊ သောတဝိညာဏဇာတ် - ၁၊
 ဤဇာတ် သုံးပါး တစုံ။

၁။ မူလပဏ္ဏာသ၊ ဋ္ဌ၊ နှာ - ၂၊ ၀၇-ကိုထောက်၍ လည်းကောင်း - သမ္မောဟ
 ဝိနောဒနိအဋ္ဌကထာ၊ နှာ-၇၇ ကို ထောက်၍လည်းကောင်း (မနုဉ္ဇူ၊ ဘဝင်
 စိတ်ကို) ဟု အနက်ပေးပါ။

၂။ သောတမှ စ၍ ကျန်သော ခွါရနှင့် ဆိုင်ရာအနက်များမှာ ဆရာတော်ကြီး
 ပေးရင်း အနက် မဟုတ်။ ။ လယ် တိ ဒီ ပ နီ ဝိ သော ဇေ အ ဖွဲ။

ကမ္မဋ္ဌာနနိပါတ်

သာနုဓာတ် - ၁၊ ဂန္ဓဓာတ် - ၁၊ သာနုဝိညာဏဓာတ် - ၁၊ ဤဓာတ် သုံးပါး တစုံ။

ဇိဝှါဓာတ် - ၁၊ ရသဓာတ် - ၁၊ ဇိဝှါဝိညာဏဓာတ် - ၁၊ ဤဓာတ် သုံးပါး တစုံ။

ကာယဓာတ် - ၁၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ် - ၁၊ ကာယဝိညာဏဓာတ် - ၁၊ ဤဓာတ်သုံးပါး တစုံ။

ပဉ္စဒ္ဓါရဝဇ္ဇန်း နှင့် သမ္ပုဋိစ္ဆိင်းဒွေး ဟု ဆိုအပ်သော မနောဓာတ် - ၁၊^၁ အာရုံငါးပါးတို့မှ ကြွင်းသော ခပ်သိမ်းသော ကုသိုလ် အကုသိုလ် အဗျာကတဓမ္မဓာတ် - ၁၊ မနောဝိညာဏဓာတ် - ၁၊ ဤဓာတ် သုံးပါးတစုံ။

ဓာတ်ဘက် ၃ - ပါး - အစုံပေါင်း ၆ - စုံ ဖြစ်၏။

တဏှာသင်္ခယ သုတ္တန်

ဤသုတ္တန်ဒေသနာတော်ကို ဥပမာ များစွာနှင့် ဟောတော်မူရခြင်း၏ အကြောင်းကား ဘုရား ရှေ့လက်ထက်တော်၌ ‘သင်တိ’ အမည်ရှိသော ရဟန်းအား “ကဒေဝိဒံ ဝိညာဏံ သန္ဓာဝတိ သံသရတိ န အညံ”^၂ ဟူသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူသည် ဖြစ်၏။ နိစ္စဒိဋ္ဌိတည်း။

ကဒေဝိဒံ ဝိညာဏံ၊ ထိုဝိညာဏ်တခုသည် ပင်လျှင်။ သန္ဓာဝတိ၊ ပြေးသွား၏။ သံသရတိ၊ ပြောင်းရွှေ့၏။ (အညံ၊ အသစ် အသစ် တပါး

၁။ ဤအရာတွင် ဓာတ် (၁၈) ပါးကို ဝေဖန် လှစ်ပြရာ ဖြစ်၍ မနဉ္စ အရ နှင့် မနောဓာတ် အရ မထွေးယွက်သင့်။

၂။ မူလပဏ္ဍာသ၊ ပါ၊ ၅၁-၃၂၃။ ပါဠိအနည်းငယ် ကဲ့၏။

ဓာတ် တဆဲရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

တပါး ဖြစ်၍။ န သန္တာဝတိ၊ ပြေးသွားသည် မဟုတ်။ န သံသရတိ၊ ပြောင်းရွှေ့သည် မဟုတ်။) ၁

အဓိပ္ပာယ်ကား ဝိညာဏ်သည် သတ္တဝါ တယောက်မှာ တခုသာ ရှိ၏။ ရင်တွင်းမှာ အမြဲ တည်၏။ မျက်စိမှာ ရူပါရုံ ထင်လာသော အခါ၌ ထိုဝိညာဏ်သည် ပင်လျှင် ရင်တွင်းမှ မျက်စိပေါက်သို့ ပြောင်း ရွှေ့၍ ရူပါရုံကို ကြည့်ရှု၏။ နားမှာ အသံ ထင်လာပြန်လျှင် နားသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ သဒ္ဒါရုံကို ကြား၏။ ဤနည်းအတူ ခြောက်ဒွါရတို့၌ အာရုံ ဆိုက်တိုက်လာရာ ပြောင်းရွှေ့ ပြေးသွား၍ ထိုထိုအာရုံကို ယူ၏။ ခံစား၏။ တကပလုံး တခုတည်း ဖြစ်၍ အမြဲ တည်၏။ ဘဝပြောင်း ပြန်လျှင် ထိုဝိညာဏ် တခုတည်းသည်ပင်လျှင် ထိုထိုဘဝသို့ ပြောင်းသွား လေ၏။ ချုပ်သည်၊ ပျက်သည်၊ သေသည် ဟူ၍ မရှိ။ ကမ္ဘာအဆက် ဆက် အမြဲ တည်၏ ဟုလိုသည်။ သဿတဒိဋ္ဌိ မျိုးတည်း။

ထိုအယူကို ပယ်ဖျောက်၍ ဝိညာဏ်၏ အနိစ္စဓမ္မမျိုး၊ အနတ္တဓမ္မမျိုး စစ်စစ် ဖြစ်ကြောင်းကို ပြတော်မူခြင်းငှာ ဤဒေသနာတော်ကို ဟော တော်မူပေသတည်း။ ဤဒေသနာတော်၌ ဝိညာဏ် ၆ - ပါးကိုသာ ဟော တော်မူလိုရင်း ဖြစ်ငြားသော်လည်း ဓာတ် ၁၀ - ပါးလည်း ပါဝင် သည်။ ဥပမာ ဥပမေယျနှင့်လည်း ပြည့်စုံလှသည်။ ဓာတ် ၁၀ - ပါး တို့တွင်လည်း ဝိညာဏ်ဓာတ် ၇ - ပါး၌ နိစ္စအယူ၊ အတ္တအယူ အလွန် ခိုင်မြဲကြလှသည် ဖြစ်၍ ဤစာအုပ်မှာ ဓာတ် ၁၀ - ပါး အရာ၌ ဤဒေသ နာတော်မြတ်ကို ထုတ်ပြောပသတည်း။

ဓာတ် တဆဲရှစ်ပါး ခွဲနည်း

ဓာတ် ၁၀ - ပါး အစဉ် ခွဲနည်းကား ဓာတ်ဘက် ၃ - ပါး ၆ - စုံ တို့တွင် ရှေ့ငါးစုံမှာ ရှေ့၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အတိုင်းပင်။ နောက်ဆုံး

၁။ (အနညံ) ဟု ဆဋ္ဌမူ၊ မန္တလေးကျောက်စာမူတို့၌ ရှိ၏။ ထိုအလိုအားဖြင့် (အနညံ၊ ထိုဝိညာဏ်မှ တပါး တခြားသော ဝိညာဏ် မဟုတ်) ဟု နိဿယတို့၌ ပေးကြ၏။ ဝိသောဓကအဖွဲ့ ကလိမ္မာ ယခု ပြဆိုခဲ့သော အနက် နှင့် ပါဠိကို ကြိုက်၏။ ။လင် ဒီပနီပိသော ဓကအဖွဲ့။

၃ - ပါး တစုံ၌မူကား မနောဓာတ် - ၁၊ မနောဝိညာဏဓာတ် - ၁၊
ဓမ္မဓာတ် - ၁ ဟူ၍ ဆိုလေ။

မနောဓာတ်မှာလည်း ပဉ္စဒါရာဝဇ္ဇန်း နှင့် သမ္ပဒိစ္ဆိင်းဒွေး - ဤစိတ်
သုံးခုကို ယူလေ။

မနောဝိညာဏ ဓာတ်မှာလည်း ပဉ္စဝိညာဏဓာတ် - ၁၀၊ မနော
ဓာတ် ၃ - ခုမှ ကြွင်းသော စိတ်ပေါင်း ၇၆ - ခုကို ယူလေ။ ဓမ္မ
ဓာတ်မှာလည်း စေတသိက်-၅၂၊ သုခုမရုပ်-၁၆၊ နိဗ္ဗာန်တို့ကို ယူလေ။
ထုတ်ပြခဲ့ပြီးသော ဒေသနာတော်၌ကား ဒွါရ ၆-ပါး၊ အာရုံ ၆-ပါး၊
ဝိညာဏ် ၆-ပါးကို ပဓာန ပြု၍ ဟောတော်မူသည်။ ဓာတ် ၁၀-ပါး
သက်သက်ကို ပဓာနပြု၍ ဟောတော်မူရင်း မဟုတ်။

ဤစာအုပ်၌ ထင်လွယ် မြင်လွယ်ကြစေခြင်း အကျိုးငှာ ထိုဒေသနာ
တော်နည်းကို အစဉ်မှီး၍ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပြဆိုပေအံ့။ ရှေးဦးစွာ
ထုတ်ပြသော ဥပမာ၌ (၁) ထင်းမီးတောက် (၂) ထင်းပေါက်
မီးတောက်၊ (၃) မြက်မီးတောက်၊ (၄) နွားချေးမီးတောက်၊ (၅)
ဖွဲ့မီးတောက်၊ (၆) အမှိုက်မီးတောက်၊ မီးတောက် ၆-မျိုး၊ မီးကို
တောက်စေနိုင်သော ယောက်ျား၏ ပယောဂကြောင့် ထင်းချောင်းကို
ဖွဲ့မိ၍ တောက်သော မီးသည် ထင်းမီးတောက် မည်၏၊ ကြွင်းသော
မီးတောက် ၆-မျိုးတို့၌လည်း ထိုအတူတည်း။

ထိုမီးတောက် ၆-ပါးတို့သည် အသီးအခြားစီ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထင်း
မီးတောက်သည် ထင်း၌သာ ဖြစ်၏။ ထင်း၌သာ တည်၏။ ထင်း၌သာ
ပျက်၏။ သေ၏။ ထင်းပေါက် မီးတောက် စသည်တို့သည်လည်း ထင်း
ပေါက် စသည်တို့၌သာ ဖြစ်ကုန်၏။ တည်ကုန်၏။ ပျက်ကုန်၏။ သေကုန်
၏။ ထင်းမီးတောက်သည် ထင်း၌ ဖြစ်၍ ထင်းပေါက်သို့ ကူးပြောင်း
သည် မရှိ။ ထင်းပေါက်မီးတောက် စသည်တို့သည်လည်း တခုသည် တခု
သို့ ကူးပြောင်းသည် မရှိကြကုန်။

ဓာတ် ကဆုရုပ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

စောဒနာရန် ရှိသည်ကား အဘယ်ကြောင့် တခုသည် တခုသို့ ကူးပြောင်းခြင်း မရှိကြကုန်သနည်း၊ လောကမျက်မြင်၌ မီးတခုသည် မီးစာတခုသို့ ကူးပြောင်းမှု ရှိသည် မဟုတ်လောဟု စောဒနာရန် ရှိ၏။ ကူးပြောင်းမှု မဟုတ်၊ မီးစာတခု၌ မီးတောက်စေလိုသည် ရှိသော် တပါးသော မီးတောက်၌ ထိုမီးစာကိုထိ၍ ထား၏။ တပါးသောမီးတောက်သည် ထိုမီးစာကို မြှောက်၍ ထိုမီးစာ၌ ရှိရင်းဖြစ်သော တေဇောကို လှုံ့ဆော်၏။ နှိုး၏။ အားပေး၏။ ထိုတေဇောသည် တောက်၍ ထ၏။ ထိုမီးစာ၌ မီးတောက်ရ၏။ တပါးသော မီးတောက်သည် ထိုမီးစာသို့ ကူးပြောင်းသည် မဟုတ်၊ တခုသော အိမ်ကို မီးလောင်၍ တခုသော အိမ်သို့မီးကူးရာ၌လည်း ဤနည်းတူ၊ မီးသည် မီးစာတခုမှ မီးစာတခုသို့ ကူးပြောင်းငြားအံ့၊ ပဌမ မီးစာကို လွှတ်၍ ဒုတိယမီးစာ၌ စွဲရလိမ့်မည်၊ မီးမည်သည် မီးစာမှ လွှတ်လျှင် သေမြဲဓမ္မတာ ဖြစ်၍ ပဌမမီးစာမှ အလွတ်တွင် သေ၏။

စောဒနာရန် ရှိပြန်သည်ကား မီးတောက် မည်သည် လေ၏ အဟုန်အားဖြင့် တခုသော ဌာနမှ ပြတ်လွင့်လေ၍ တခုသော ဌာနမှာ စွဲနိုင်သည်ကား မျက်မြင်မဟုတ်ပါလောဟု စောဒနာရန် ရှိပြန်၏။ ပြတ်၍ လွင့်လေသော မီးတောက်၌ တေဇော၏ အစွမ်းဖြင့် ပဌမမီးစာမှ ဖြစ်ပွား၍ သွားသော ပထဝီမီးစာသည် ပါရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုသဟဇာတ် ပထဝီမီးစာကို စွဲ၍ လွင့်လေ၏။ မီးစာနှင့် ကင်း၍ လွင့်လေသည် မဟုတ်၊ ထိုမီးစာ အကုန်တွင် သေရ၏။ ထိုမီးစာသည် မျက်စိနှင့် မြင်ကောင်းသည် မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် မျက်စိနှင့် မြင်ကောင်းရာမျှကို အစွဲပြု၍ မီးကူးသည်ဟု ဝေါဟာရ ဖြစ်သတည်း၊ ဤကား မီးကူးမှု၌ သောက ဓမ္မနှစ်ပါး ရှင်းလင်းချက်တည်း။

တခုသော မီးစာမှ တခုသော မီးစာသို့သာ မကူးသည် မဟုတ်သေး၊ ထင်းမီးစာ တခု၌ တောက်သော မီးသည်လည်း ထိုထင်းမီးစာ၌ တခုသော အဋ္ဌကလာပ်မှ တခုသော အဋ္ဌကလာပ်သို့ ပြောင်းကူးသည်ဟူ၍ မရှိ၊ သူ့ကလာပ်နှင့် သူ့မီးတောက်သာဖြစ်၏။ သူ့မီးလောင်၍ သူ့ကလာပ် ကုန်

ဆုံးလျှင် သူ့မီးလည်း ကုန်ဆုံးမြဲ ဓမ္မတာဖြစ်၏။ အပြိုင်ဖြစ်သော ကလာပ်
 တပါးသို့လည်း ပြောင်းကူးခြင်း မရှိ၊ ရှေ့ နောက် အစဉ် ဖြစ်သော
 ကလာပ် တပါးသို့လည်း ပြောင်းကူးခြင်း မရှိ၊ မီးကို လည်းကောင်း
 မီးတောက်ကိုလည်းကောင်း စေ့စေ့ ကြည့်ရှု၍ နေလျှင် လှုပ်လှုပ်ရှုရှု မြင်
 ကြရ၏။ ထိုလှုပ်မှု ရှုမှု ဟူသမျှသည် အသီးအသီး သူ့ကလာပ်နှင့်
 သူ့မီး ဖြစ်ပေါ်မှု ပျက်ဆုံးမှုပေဘည်း။

ဤကား လောက ဓမ္မ နှစ်ပါးတွင် မုချအမှန် ဖြစ်သော ဓမ္မအလိုကို
 ပြဆိုချက်တည်း။

ဤတွင် ရွှေ့ကား ဥပဒာ ၆-ချက်၌ ရှင်းလင်းချက် ပြီး၏။

ဓာတ်အိမ် ဓာတ်အိုး

တယောက် တယောက်ဒသာ သတ္တဝါ သန္တာန်၌ ဓာတ်အိမ် ၆-မျိုး၊
 ဓာတ်အိုး ၆-မျိုး၊ ဓာတ်မီးစာ ၆-မျိုး၊ ဓာတ်မီးတောက် ၆-မျိုး၊
 ဓာတ်မီးကို ညှိထွန်းသူ ၆-မျိုး၊ ဓာတ်နန်းကြီး အထောင်မက ရှိကြ၏။

မျက်လုံးအိမ်-၁၊ နားအိမ်-၁၊ နှာခေါင်းအိမ်-၁၊ ခံတွင်းအိမ်-၁၊
 အတွင်း အပ တကိုယ်လုံး-၁၊ နှလုံးအိမ်-၁၊ ဤကား ဓာတ်အိမ် ၆-မျိုး
 တည်း။

မျက်လုံး-၁၊ နား-၁၊ နှာခေါင်း-၁၊ လျှာ-၁၊ အလုံးစုံသော အရေ
 ထူ အရေပါး အသားဆိုင်၊ အသားခဲ၊ အသည်း၊ အဆုတ်၊ အူမ၊ အူသိမ်၊
 နှလုံး၊ ကျောက်ကပ်၊ အကြောကြီး၊ အကြောငယ်၊ ခြင်ဆီ၊ ဦးနှောက် အစ
 ရှိသော အဇ္ဈတ္တသန္တာန် တခုလုံး-၁၊ နှလုံးသွေး-၁၊ ဤကား ဓာတ်
 အိုး ၆-မျိုးတည်း။

စက္ခုဝတ္ထုရုပ်-၁၊ သောတာတ္ထုရုပ်-၁၊ သာနဝတ္ထုရုပ်-၁၊ ဇိဝှာ
 ဝတ္ထုရုပ် - ၁၊ ကာယဝတ္ထုရုပ် - ၁၊ ဟဒယဝတ္ထုရုပ် - ၁၊ ဤကား ထို
 ဓာတ်အိုး ၆-မျိုးတို့၌ တည်ရှိသော ဓာတ်မီးစာ ၆-မျိုးတည်း။

ဓာတ် တဆဲ့ရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

စက္ခုဝိညာဏ်-၁၊ သောတဝိညာဏ်- ၁၊ သာနဝိညာဏ်- ၁၊ ဇိဝှာဝိညာဏ်-၁၊ ကာယဝိညာဏ်-၁၊ မနောဝိညာဏ်-၁၊ ဤကား ထိုဓာတ်မီးစာ ၆-မျိုးတို့၌ မှီ၍ ဖြစ်သော ဓာတ်မီးတောက် ဓာတ်မီးအလင်း ၆-မျိုးတည်း။

မိရာကိစ္စကို အစွဲပြု၍ ဝတ္ထုရုပ် ၆-မျိုးကို မီးစာ ဆိုပေသည်။ လောင်စာဖြစ်၍ ဆိုသည် မဟုတ်၊ အာရုံကို အလင်းပြုမှုကြောင့် ဝိညာဏ် ၆-ပါးကို ဓာတ်မီးတောက် ဆိုပေသည်။ ပူလောင်မှုကြောင့် ဆိုသည် မဟုတ်။

အဆင်းအမျိုးမျိုး- ၁၊ အသံအမျိုးမျိုး- ၁၊ အနံ့ အမျိုးမျိုး- ၁၊ အရသာ အမျိုးမျိုး- ၁၊ အတွေ့အထိ အမျိုးမျိုး-၁၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ် အဗျာကတဓမ္မ အမျိုးမျိုး-၁၊ မိမိ မိမိတို့ ဆိုင်ရာ ဓာတ်မီးတောက်ကို ထအောင်ညှိထွန်းကြသူ ၆-မျိုး။

ရင်တွင်းရှိ နှလုံးသား ဟူသော အချုပ်အခြာ ဖြစ်သော ဟဒယ ဓာတ်အိမ်မှ တကိုယ်လုံး အနှံ့ သွယ်တန်းလျက် ရှိသော သွေးကြော ကြီး ငယ် အပေါင်းကို ဓာတ်နန်းကြီး အထောင်မက ဆိုသည်။ အဆင်းအမျိုးမျိုး အစရှိသော အာရုံ ၆-ပါးကိုမူကား ရေနံဆီ အလားကဲ့သို့ ဓာတ်မီးကို အလွန် တောက်စေနိုင် ပွားစေနိုင်သော ဓာတ်မီးစာ ၆-မျိုး ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်၏။ ဤကား ခန္ဓာပုရ ဟူသော ဓာတ်မြို့ကြီး၏ ဓာတ်ကြိယာစုကို အကျဉ်း ပြဆိုချက်တည်း။

ဟဒယဓာတ်အိမ် အချုပ်အခြာ ဖြစ်ပုံကား ပဋိသန္ဓေ အခါမှ စ၍ ဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့သော ဘဝင် ခေါ်သော မနောဝိညာဏ ဓာတ်မီးတောက်သည် ဟဒယဓာတ်အိမ်တွင်းရှိ နှလုံးသွေးနှင့် အပြည့် ရှိနေသော ဟဒယဝတ္ထုရုပ်ကို စွဲမှီ၍ ခဏမစဲ တဖွားဖွား တလက်လက် ဖြစ်ပေါ်၍ နေ၏။ အလွန် မှိန်မွှေးသော ဓာတ်မီးတောက်မျိုးသာတည်း။ အာရုံမှာ လည်း ရှေးဘဝ၌ မရဏာသန္ဓေတွင် ထင်မြင်ခဲ့ဘူးသော အာရုံဟောင်း တခုခုကိုသာ အမြဲ အာရုံပြု၏။ ယခုဘဝတွင် ထင်မြင် တွေ့ရှိသော အာရုံသစ်ကို အာရုံမပြု၊ ထိုကြောင့် ထိုဘဝင်၏ အာရုံကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်

မသိနိုင်၊ ထိုဟဒယဓာတ်အိမ်တွင်း၌ တခြားတပါးသော ဝိညာဏဓာတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်ခိုက် ကြုံကြိုက်သော အခါ၌သာ ထိုဘဝင်စိတ်သည် ပြတ်စဲ၏။ ထိုအတူ စက္ခုဓာတ်အိမ် အစရှိသော ဓာတ်အိမ်တပါးတို့၌ ပဉ္စဝိညာဏ ဓာတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်ခိုက် ကြုံကြိုက်သောအခါတို့၌လည်း ထိုဘဝင်စိတ်သည် ပြတ်စဲ၏။ ထိုစကား မှန်၏။ စိတ်မည်သည် တကိုယ်လုံးမှာ ထိုထိုနေရာ၌ တခုတခုသာ ဖြစ်ပေါ်မြဲ ဓမ္မတာတည်း။ တကိုယ်လုံးမှာ ဤနေရာ ထိုနေ ရာ၌ ပြိုင်၍ ဖြစ်ပေါ်သည် မရှိ။ စက္ခုဓာတ်အိမ်မှာ ဖြစ်ပေါ်ဆဲအခါ တ ကိုယ်လုံးမှာ စက္ခုတွင်သာ စိတ်ရှိ၏။ ကြွင်းသော တကိုယ်လုံးမှာ စိတ်မရှိ။ သောတဓာတ်အိမ် စသည်တို့မှာ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ အခါတို့၌လည်း ဤနည်းတူ သိလေ။ ဤကား ဓမ္မတာ တည်း။ သို့သော်လည်း စိတ်၏ ဖြစ်မှု ပျက်မှု မည်သည် မျက်တောင်တခတ်ခန့် ခဏ၌ပင် ကုဋေ တသိန်းမက လျင် မြန်လှသည် ဖြစ်၍ ထိုထို အဆင်းကို မြင်မှု ထိုထို အသံကို ကြားမှု စသည်တို့သည် အပြိုင်ပင် ဖြစ်သကဲ့သို့သာ ထင်ကြရကုန်၏။ ဤသည် လည်း ဓမ္မတာ တခန်းတည်း။

စက္ခုဝိညာဏဓာတ်ကို သိရန်

စက္ခုဝိညာဏ ဓာတ် ဆိုသည်ကား အဆင်းအမျိုးမျိုးကို မြင်မှု သက် သက်သာတည်း။ ထွေထွေလာလာ ကြံမှု သိမှု မဟုတ်။ မျက်စိဖြင့် မြင်ပြီး နောက် ထွေထွေလာလာ ကြံမှု သိမှုတို့သည်ကား ဟဒယဓာတ်အိမ်မှာ ဖြစ်ပေါ်သော မနောဝိညာဏ ဓာတ်တို့ အမှုသာတည်း။ ထို့ကြောင့် မြင်ဆဲခဏ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ငါမြင်သည် ဟူ၍ပင် မသိသေး။ နောက်လိုက် မနောဝိညာဏဓာတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်သော အခါမှ ငါမြင်သည်ဟု သိ၏။ မြင် အပ်သော ဝတ္ထု၏ အဖြူ အနီ စသော အဆင်း အဝန်း အသျှား စသော သဏ္ဍာန် အမည် ပညတ်တို့ကိုလည်း နောက်လိုက် မနောဝိညာဏ ဓာတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်သော အခါမှ သိနိုင်၏။

မြင်မှုကား စက္ခုဓာတ်အိမ်မှ ဖြစ်၏။ မြင်ပြီးနောက် သိမှုကား ဟဒယဓာတ်အိမ်မှ ဖြစ်၏။ ဤသို့ တုံးကို မြင်၍ တုံးမှန်း သိရာ တိုင်ကို

ဓာတ် တဆဲရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

မြင်၍ တိုင်မှန်း သိရာ၌ ဓမ္မအလိုအားဖြင့် မြင်မှု သိမှု နှစ်ပါး တခြားစီ သာ ဖြစ်၏။ မြင်မှု တလှည့် သိမှုတလှည့် အစဉ်အတိုင်း သွား၏။ လောကအလိုအားဖြင့်မူကား စိတ်၏ ပြောင်းလဲမှု အလွန် မြန်လှသောကြောင့် မြင်မှု သိမှု တခုထည်း တပြိုင်ထည်း ထင်ရ၏။ ထိုထိုအသံကို ကြားမှု သိမှု တစုံ၊ ထိုထို အနံ့ကို နံမှု သိမှု တစုံ၊ ထိုထို အရသာကို လျက်မှု သိမှု တစုံ၊ ထိုထို အပူ အချမ်း အကြမ်း အနု စသည်ကို ထိမှု သိမှု တစုံ-ဤလေးစုံတို့ ၌လည်း ထိုနည်းတူ သိလေ။ အကြံ အသိ ဟူသမျှသည် ဟဒယ ဓာတ်အိမ် မှချည်း ဖြစ်၏။ ဤသည်လည်း ဓမ္မတာ တခန်းတည်း။

စက္ခု နှင့် ဟဒယဓာတ်

စက္ခုဓာတ်အိမ်ကို ဖွင့်လှစ်၍ လဗိမာန်ကို ကြည့်ရာ၌ လဝန်း အဆင်း သဏ္ဍာန်သည် စက္ခုဓာတ်အိမ်တွင်းရှိ စက္ခု အကြည် ဓာတ်၌လည်း ကောင်း ဟဒယ ဓာတ်အိမ် တွင်းရှိ ဘဝင် ဟူသော မနော အကြည် ဓာတ်၌ လည်းကောင်း ဤဓာတ်အိမ် နှစ်ခုမှာ ရှိသော အကြည်ဓာတ် နှစ်ခု၌ တပြိုင်နက် တချက်တည်း ခိုက်၏။ စက္ခုဓာတ်အိမ်တွင်းမှာ လဝန်း သဏ္ဍာန် တခု - ဟဒယ ဓာတ်အိမ်တွင်းမှာ လဝန်း သဏ္ဍာန် တခု တပြိုင် နက် အရိပ်ပေါ်၏။ ထိုအရိပ်ပေါ်မှုသည် ဓမ္မ သဘာဝ အလိုအား ဖြင့် မိုးကြိုးမှန်သကဲ့သို့ ပြင်းထန်၏။ ထိုအခါ ဟဒယ ဓာတ်အိမ်မှာ ဘဝင်စိတ် လှုပ်ရှား၍ အစဉ် ပြတ်၏။ ထိုလဝန်းသဏ္ဍာန်ကို ဆင်ခြင်သော အာဝဇ္ဇန်းစိတ်သည် ဟဒယ ဓာတ်အိမ်တွင်းမှာ ရှေးဦးစွာ ဖြစ်ပေါ်၏။ ဘာလဲဟု ဆင်ခြင်မှု ပေတည်း။ ထိုဆင်ခြင်မှု ချုပ်သည့်နောက်၌ စက္ခု ဓာတ်အိမ်တွင်းမှာ စက္ခုဝိညာဏဓာတ် တကြိမ် ဖြစ်ပေါ်၏။ မြင်မှု ဖြစ် ပေါ်ခြင်းတည်း။ ထိုမြင်မှု ချုပ်သည့် နောက်၌ ဟဒယဓာတ်အိမ်တွင်းမှာ သိမှု ကြံမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်၏။ ထိုနောက် မြင်မှုတလှည့် သိမှု ကြံမှုတွေ တလှည့် - ဤသို့ အလှည့် အလည်အားဖြင့် အကြိမ်ပေါင်း အသိန်း အသန်းများစွာ ဖြစ်၍ နေကြ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်၍ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘယ်ဟာကို ငါမြင်သည် ငါကြည့်သည် ငါရှုသည် အစရှိသည်ဖြင့် ထင် မှတ် စွဲလမ်းကြရကုန်၏။

ဤတွင် မြင်မှု သိမှု၌ ဝိညာဏ် တည်းဟူသော ဓာတ်မီး အလင်းကို တောက်စေခြင်းငှာ လဝန်းမိမာန် တည်းဟူသော သော့ကို ယောက်ျား သည် မိမိမှ ထွက်သော အဆင်း အရောင် ဟူသော ရူပဓာတ် သော့တံဖြင့် စက္ခု ဟဒယ ဟူသော ဓာတ်မီးအိမ် နှစ်ခု၌ တပြိုင်နက် သော့ပေး၏။ ထင်ခြင်း ထိခိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏ ဟု ဆိုလိုသည်။ ထိုအခါ ဟဒယ ဓာတ်အိမ်၌ ဘဝင်စိတ် နှစ်ကြိမ် လည်၍ ချုပ်ပြီးမှ ဆင်ခြင်မှု၊ မြင်မှု၊ သိမှု၊ ကြံမှု ဟူသော ဝိညာဏ် ဓာတ်မီးဘောက်တို့သည် အစဉ် အတိုင်း ဘောက်ကြကုန်၏။ ဇောခေါ်သော ဝိညာဏ်ဓာတ်မီးသည် အလွန်ကြီး သော အဟုန် ရှိ၏။ ဝိတက်၊ ဝိစာရ၊ လောက၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ သဒ္ဓါ၊ ပညာ၊ သတိ၊ ဝီရိယ အစရှိသော ပြင်းထန်သော အခိုး အရှိန် ရှိ၏။ သော့ပေးသော သက်ရှိ သက်မဲ့ ဝတ္ထုအား လျော်စွာ ဥဿာဟ ဗျာပါရ အထွေထွေကို ဖြစ်စေနိုင်၏။

ခွဲ၍ ပြီးအံ့။ သော့ပေးသော ဝတ္ထုသည် လောဘ၏ အစာဖြစ်ခဲ့ အံ့။ ဟဒယဓာတ်အိမ်၌ လောဘမှု ဓာတ်မီးသည် ဝတ္ထုအားလျော်စွာ အဟုန်နှင့် တကွ တဟုန်းဟုန်း တောက်ထ၏။ ထိုလောဘမှု ဓာတ်မီး တောက်မှု ဖြစ်ပွားကုန်သော စိတ္တဇရုပ်ဂုဏ်တို့သည် တကိုယ်လုံး၌ တပြိုင်နက် အပြည့် ပြန့်နှံ့ ဖြစ်ပွားကုန်၏။

ညအခါ၌ တိုက်ခန်း လယ်မှာ မီးထွန်းကြရာ မီးတောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုမီးဘောက်မှ ဖြစ်ပွားသော မီးရောင်တို့သည် တိုက်ခန်း တခုလုံး၌ တပြိုင်နက် အပြည့် ပြန့်နှံ့ ဖြစ်ပွားကုန်သကဲ့သို့တည်း။ သော့ ပေးသော ဝတ္ထုသည် ဒေါသမီးကို ပွားစီးစေနိုင်သော ဒေါသမီးစာ ဖြစ်၍ ဒေါသမှု ဓာတ်မီး တဟုန်းဟုန်းခတောက်ထမှု၊ ဒေါသမှု စိတ္တဇရုပ် တကိုယ်လုံး ဧကခြင်း ပြည့်စုံသည်တို့ကိုလည်း အသီး အသီး ပြည့်စုံစွာ ဆိုလေ။ မျက်စိ မျက်နှာ၌ ခေါ်လာသော ရုပ်ကို မြင်ကြသဖြင့် ထို သူ၌ သာ သာသောစိတ် ဖြစ်သည်၊ မသာသာသောစိတ် ဖြစ်သည်၊ လျစ်လျူရှုသောစိတ် ဖြစ်သည်ကို သိနိုင်ကြကုန်၏။ ဤကား ဟဒယ

ဓာတ် တဆဲရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဓာတ်အိမ်မှ မနောက် အနေမှ တောက်ထသော ဇောဓာတ်မီးတို့၏ အခြင်းအရာတည်း။

ပြောခြင်း ဆိုခြင်း အစရှိသော စကားသံ အမျိုးမျိုးကို ဖြစ်စေရာ၌ ဥပမာကား မီးသဘော၌ ဥဩသံ လွတ်သော ခေါင်းတိုင်ငယ်သည် ရှိ၏။ ရေနှေးအိုးကြီးမှ ယင်းခေါင်းတိုင်ငယ်သို့ သွားသော အခိုးလေ လမ်းသည် ရှိ၏။ ယင်းခေါင်းငယ်၏ အဘွင်း၌ အသံ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ် ဘို့ရန် စီမံ၍ ထားသော အခင်ကြိယာသည် ရှိ၏။ ဥဩသံ လွတ်လို လတ်သော် အခိုးလေလမ်းကို ဖွင့်၍ ပေး၏။ အခိုးလေသည် ပြင်းထန် သော အဟုန်နှင့် တက်လေ၍ အခင်ကြိယာကို ပြင်းထန်စွာ တိုးစေ့ လေ၏။ ထိုအခင်ကြိယာမှ လိုရာ ဥဩသံ ဖြစ်၍ ထွက်လေ၏။ ဤဥပမာ အတူ လူသံ စသည် ဖြစ်မှုကိုလည်း သိရာ၏။ လည်ချောင်းပေါက် ခံတွင်း ပေါက်သည် ခေါင်းတိုင်ငယ် အပေါက်နှင့် တူ၏။ ဟဒယဓာတ်အိမ်မှ ယင်းအပေါက်သို့ သွားသော လေသမ်းသည် ရှိ၏။ အသံကို ပြုအံ့ ဟူ သော စေတနာ ဥဿာဟ ဇော ဓာတ်မီးသည် ဟဒယ ဓာတ်အိမ်မှ တောက်ထလတ်သော် ထိုအပေါက်၌ စိတ္တဇ ဝါယောလေတို့သည် ဖြစ် ပေါ် လျှောက်သွားကုန်၏။ လည်ချောင်း အတွင်း၌ အခင် တဌာန ရှိ၏။ အာစောက်၊ အာခေါင်၊ ခံတွင်း၊ လျှာရင်း၊ လျှာလယ်၊ လျှာ ဖျား၊ သွား၊ နှုတ်ခမ်းတို့၌ အခင် တဌာနစီ များစွာ ရှိကြကုန်၏။ ထိုထို အကွရာ အသံတို့သည် ထိုထို အခင်ဌာနမှ အခင်ပြုပြင်ချက်အား လျော်စွာ ဖြစ်၍ ထွက်ကြကုန်၏။ အခင် ပြုပြင်မှု ဆိုသည်လည်း အင်္ဂ မင်္ဂါနုသာရီ ခေါ်သော စိတ္တဇဝါယော အမှုပင်တည်း။

ဟဒယ ဓာတ်အိမ်မှ တောက်သော ဇော ဓာတ်မီးသည် လောဘ ဇော ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ တဏှာသံ၊ ရာဂသံ၊ လောဘသံ တို့သည် ဖြစ်၍ ထွက်ကုန်၏။ ဒေါသဇော ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ဒေါသသံ ဒေါမနဿသံ တို့သည် ဖြစ်၍ ထွက်ကုန်၏။ ကြွင်းသော ဇော အမျိုးမျိုးတို့၌လည်း ထိုနည်းအတူ သိလေ။ အသံကို ကြားကြသဖြင့် ထိုသို့ လောဘဇော ဖြစ်၍ နေသည်။ ဒေါသဇော ဖြစ်၍ နေသည် အစရှိသည်ဖြင့် သိကြကုန်၏။ ဤကား

ဟဒယ ဓာတ်အိမ်မှ ဝစီကံ ကိစ္စနှင့် တောက်ထသော ဇောဓာတ်မီးတို့၏ အခြင်းအရာတည်း။

ကိုယ်အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၏ လှုပ်ရှား၊ ချီကြွ၊ ထိုင်၊ ထ၊ သွား၊ ပြေး၊ ကွေးမှု၊ ဆန့်မှု အစရှိသော ကာယကံ ကြိယာ အမျိုးမျိုးကို ပြုကြရာ၌ ဥပမာကား မီးသင်္ဘော၌ ရေနှေးအိုး၊ စရဏာအိုး၊ စက်ကြိယာ ကြီးငယ် အမျိုးမျိုး အဆင့်ဆင့် ရှိကြကုန်၏။ ထိုအတူ ဤခန္ဓာပုရ ဓာတ်သင်္ဘောကြီး၌လည်း များစွာသော အရိုးဆက်သို့သည် ခြေဖျားခေါင်းဖျားတိုင်အောင် အကွင်း အပ အနွံအပြား လျှောက်သွား ကူးယှက်ကာ ရှိနေကြကုန်သော များစွာသော အကြောကြီး အကြောငယ်တို့သည် ရှိကြကုန်၏။

အိပ်နေရာမှ ထိုင်လိုက်အံ့ ဟူသော စေတနာ ဥဿာဟဇော ဓာတ်မီးတို့သည် ဟဒယ ဓာတ်အိမ်မှ တောက်ထလတ်သော် ထိုဇောဓာတ်မီး တောက်ထမှု ဖြစ်ပွားကုန်သော အင်္ဂမင်္ဂါနုသာရီခေါ်သော စိတ္တဇဓာတ်လေတို့သည် တကိုယ်လုံးရှိ အကြောကြီး အကြောငယ်တို့၌ အပြည့်အတင်း ဖြစ်ပေါ် လျှောက်သွားကြကုန်၏။ နဂါးတွေ ကကြကုန်သကဲ့သို့ ထိုအကြောကြီး အကြောငယ်တို့သည် စိတ်အလိုရှိရာသို့ ထိုဓာတ်လေတို့၏ သည်ပိုးမှုနှင့် လှုပ်ရှားထကြွခြင်း စသည်ကို ပြုကြကုန်၏။ ထိုထိုအကြောနှင့် စပ်သော ကိုယ်အင်္ဂါတို့သည်လည်း အကြောဓာတ်လေတို့သည် ပိုးရာ ပါကြရလေကုန်၏။ ထိုအခါ၌ လှုပ်ရှား၊ ချီကြွ၊ ထိုင်၊ ထ၊ သွား၊ ပြေး၊ ကွေးမှု၊ ဆန့်မှု စသည်တို့သည် ဖြစ်လေကုန်၏။ ဤကား တကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားမှုကို ပြဆိုချက်တည်း။

ဦးခေါင်း လှုပ်မှု၊ မျက်လွှာ မျက်သုံး လှုပ်မှု၊ လျှာဖျား လျှာရင်း ခံတွင်း မေးပါး နှုတ်ခမ်းသား လှုပ်မှု၊ ခြေလက်စသည် လှုပ်ရှားမှု ဟူသော ထိုထိုအင်္ဂါကြီးငယ် တစိတ်တဒေသ လှုပ်ရှားမှုတို့၌ မူကား ထိုထို လှုပ်ရှားရာ အင်္ဂါ၏ ဆိုင်ရာ အကြောကြီး အကြောငယ်တို့ကို ကွက်ခြား၍ ဆိုလေ။ ဤကိုယ်ခန္ဓာသည် ရုပ်သေးရုပ်နှင့် တူ၏။ အကြောလျှောက်လေဓာတ်တို့သည် ရုပ်သေးကြီးစုံနှင့် တူ၏။ ဟဒယဓာတ်အိမ် ဖြစ်သော

ဓာတ် တဆဲ့ရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဇောစိတ်သည် ရုပ်သေးကြီးစုံ ဆွဲကသူ ယောက်ျားနှင့် တူ၏။ ဤတူ၍ ရှေ့ကား အဆင်းအမျိုးမျိုး ဟူသော ရူပဓာတ်၏ စက္ခုဓာတ်အိမ် ဟဒယဓာတ်အိမ် နှစ်ပါးတို့၌ ခိုက်မှုကို အစွဲပြု၍ ဟဒယဓာတ်အိမ်မှ ထသော ဝိညာဏဓာတ်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် အမှုအား လျော်စွာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါး ဖြစ်ပွား၍ သွားပုံကို ပြဆိုသော အခန်းတည်း။

အသံ အမျိုးမျိုး ဟူသော သဒ္ဒဓာတ်၏ သောတဓာတ်အိမ် ဟဒယဓာတ်အိမ် နှစ်ပါးတို့၌ ခိုက်မှု၊ အနံ့ အမျိုးမျိုး ဟူသော ဂန္ဓဓာတ်၏ ဓာနဓာတ်အိမ် ဟဒယ ဓာတ်အိမ် နှစ်ပါးတို့၌ ခိုက်မှု၊ အရသာ အမျိုးမျိုး ဟူသော ရသဓာတ်၏ ဇိဝှာဓာတ်အိမ် ဟဒယဓာတ်အိမ် နှစ်ပါးတို့၌ ခိုက်မှု၊ အပူ အချမ်း အကြမ်း အနု အစရှိသော ဖောဠဗ္ဗဓာတ်၏ ကာယဓာတ်အိမ် ဟဒယဓာတ်အိမ် နှစ်ပါးတို့၌ ခိုက်မှုတို့ကို အစွဲပြု၍ အသီးအသီး ဟဒယဓာတ်အိမ်မှ ထသော ဝိညာဏဓာတ်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် အမှုအားလျော်စွာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါးတို့ ဖြစ်ပွား၍ သွားပုံတို့ကိုလည်း ထိုနည်းကို အမှီပြု၍ အကျယ် သိလေ မြင်လေ။

ဓာတ်တို့၏ ဆန်းကြယ်ပုံ

ဓမ္မာရုံ မည်သည် နောက် ဓမ္မ အားဖြင့် အလွန် များပြား၏။ ထိုဓမ္မာရုံမျိုးနှင့် တကွ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ရူပဓာတ်၊ သဒ္ဒဓာတ်၊ ဂန္ဓဓာတ်၊ ရသဓာတ်၊ ဖောဠဗ္ဗဓာတ်တို့၏ ပဉ္စဒ္ဓါရ ဓာတ်အိမ်နှင့် မဖက် သက်သက်သော ဟဒယဓာတ်အိမ် ဘဝင်မနောမှာ ခိုက်မှုသည်လည်း အလွန် များပြား၏။ ယခု မျက်စိ မြင်မှု စသည် ငါးချက်နှင့် ကင်း၍ စိတ်သက်သက်မှာ ဖြစ်သမျှသော အကြံအသိတွေကို ယူလေ။ ဤဟဒယဓာတ်အိမ် သက်သက်၌ ကံသုံးပါး ဖြစ်ပုံလည်း အလွန် များပြား၏။ ဖြစ်ပုံ အခြင်းအရာမှာမူကား ပထူးကြလှပြီ။

ဥပမာကို ပြဆိုဦးအံ့။ သံပတ်ဖြင့် စက်ကြီး စက်ငယ် အမျိုးမျိုး - သော့အိမ် သော့ပေါက် အမျိုးမျိုးတို့နှင့် စီရင်အပ်သော စက်သယောင် ရုပ်ကြီးသည် ရှိရာ၏။ စက္ခုသော့အိမ် သော့ပေါက်မှ တကြိမ်

သော့ပေး၍ စက်တို့ကို နှိုးလိုက်သည် ရှိသော် တမုဟုတ်၊ နှစ်မုဟုတ်၊ တနာရီ၊ နှစ်နာရီ အစရှိသဖြင့် သံပတ်လှုပ်ရှားသမျှ ကာလပတ်လုံး စက်ကြိယာတို့ လည်ကြကုန်၏။ စက်ကြိယာတို့ လည်ကြသမျှ ကာလပတ်လုံး ခံတွင်းမှ ထွေထွေလာလာ အသံတို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုင်ခြင်း၊ ထခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ သွားခြင်း၊ အင်္ဂါကြီးငယ် လှုပ်ရှားခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ တစိတ်တဒေသသော စက်တို့ကို နှိုးခဲ့လျှင် တစိတ်တဒေသသော အမှုအရာကိုသာ ပြု၏။

ဤစက်သူယောင် ဥပမာကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့၏ ခန္ဓာ၌ ထင်မြင်ရာ၏။ အပဉ္စ အာရုံခြောက်မျိုးသည် သော့တံ ၆-မျိုးတည်း။ လောက၌ အာရုံ ၆-မျိုး၏ တည်ရှိရာ သက်ရှိ သက်မဲ့ ဝတ္ထုမျိုးသည် သော့ကိုင်သူ၊ သော့ပေးသူ၊ စက်နှိုးသူ ခြောက်မျိုးတည်း။ မျက်လုံးအိမ် မျက်လုံးပေါက် အစရှိသဖြင့် သော့အိမ် သော့ပေါက် ၆-မျိုး ရှိ၏။ ဘဝင် တည်းဟူသော သံပတ် ရှိ၏။ ဇောဝီထိ စိတ္တုပ္ပါဒ်တည်းဟူသော စက်ကြီး စက်ငယ် အမျိုးမျိုး ရှိ၏။ အကြောကြီးငယ် ဟူသော စက်ကြီး စက်လွန် အမျိုးမျိုး ရှိ၏။

မျက်စိဥပစာ၌ ရှိသော သက်ရှိ သက်မဲ့ ဝတ္ထုတို့က အဆင်း အရောင် တည်းဟူသော သော့တံဖြင့် စက္ခုဒွါရ သော့အိမ်၌ တကြိမ် သော့ပေး၍ စက်တို့ကို နှိုးလိုက်သည်ရှိသော် ဘဝင် ဟူသော သံပတ် မသေသမျှကာလပတ်လုံး ဇောဝီထိ စိတ္တုပ္ပါဒ် တည်းဟူသော စက်တို့သည် အဟုန်နှင့် တကွ လည်ကြကုန်၍ ကာယကံမူ၊ ဝစီကံမူ၊ မနောကံမူတို့ကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ နားဥပစာ စသည်တို့၌ ရှိကုန်သော သက်ရှိ သက်မဲ့ ဝတ္ထုတို့က အသံ စကား အမျိုးမျိုး စသော သော့တံတို့ဖြင့် မိမိ မိမိတို့ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ သော့ဒွါရ စသော သော့အိမ်တို့၌ တကြိမ် တကြိမ် သော့ပေးရာတို့၌လည်း အသီး အသီး ကာယကံမူ၊ ဝစီကံမူ၊ မနောကံမူ ဖြစ်ပွား၍ သွားပုံကို ထိုနည်းတူ သိလေ။ အိပ်ပျော်၍ နေမှုကား သံပတ်သေမှုတည်း။ အိပ်ရာက နိုးတော့ မည် ရှိရာ ရှေးဦးစွာ နှိုးလိုက်သော သော့ချက်မှ စ၍ တနေ့ ပတ်လုံး ကာယကံမူ တလှုပ်လှုပ်၊

ဓာတ် တဆဲ့ရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဝစီကံမှု တဖွားဖွား၊ မနောကံမှု တရွှေ့ နေလေ၏။ ထိုသို့ ကံသုံးပါး တရွှေ့ နေခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အမှု မဟုတ်၊ သတ္တဝါ၏ အမှု မဟုတ်၊ ဓာတ်တို့၏ အမှု သက်သက်သာတည်း။

ဤကား ဓာတ်တို့၏ အမှုဆန်းကြယ်ပုံကို ပြဆိုလိုက်သော ဓာတ်သူယောင် ဥပမာတည်း။

ရုပ်အကြည် ငါးရပ် နှင့် ဝိညာဏဓာတ်

ယခုအခါ အထက်ဒေသနာတော်၌ ဥပမာဆောင်၍ ပြအပ်သော မီးတောက် ၆ - မျိုးတို့ကဲ့သို့ စက္ခု စသော စွဲမှီရာ အဇ္ဈတ္တ ဝတ္ထု ၆-မျိုး တို့၌ အဆင်းဓာတ် အစရှိသော အစာအာရုံဓာတ် ၆-မျိုးတို့၏ ခိုက်ကိုက် မှု ဒဏ်ချက် အဟုန်ကြောင့် သူ့ဝတ္ထု၌ သူ ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်သော ဝိညာဏဓာတ်တို့၏ တဌာနမှ တဌာနသို့ အဏုမြူခန့်မျှ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မရှိကြပုံကို ပြဆိုပေအံ့။

စက္ခု၊ သောတ၊ သာန၊ ဇိဝှာ၊ ကာယ ဟူသော ရုပ်အကြည် ငါးပါး တို့သည် တပါး နှင့် တပါး ကြည်ပုံခြင်း မတူကြကုန်၊ ထိုကြောင့် အဆင်း ဟူသော ရူပဓာတ်သည် စက္ခုဓာတ်နှင့်သာ ခိုက်ဖော် ခိုက်ဖက် ဖြစ်နိုင်၏။ သောတဓာတ် စသည်တို့နှင့် ခိုက်ဖော် ခိုက်ဖက် မဖြစ်နိုင်။ မီးရောင် တည်းဟူသော အဆင်းဓာတ်ကို စက္ခုဓာတ်၌ ပြခဲ့လျှင် ခဏ ခြင်း ခိုက်ကြ၏။ ရူပဓာတ် စက္ခုဓာတ် နှစ်ပါး ခဏခြင်း လုံးထွေးမိကြ ၏။ သံနှင့် သံလိုက် ကဲ့သို့တည်း။ မီးခတ် နှင့် ကျောက်သား နှစ်ပါးစုံ ခိုက်ကြရာ၌ မီးပွင့်ဖြစ်ပေါ်သကဲ့သို့ ထိုဓာတ်နှစ်ပါး ခိုက်မှု ဒဏ်ချက်ကဲ့ သို့ စွဲ၍ အမြင်ဓာတ် ဖြစ်ပေါ်၏။ စက္ခုဝိညာဏဓာတ်ကို အမြင်ဓာတ် ဆို သည်။ ထိုမီးရောင် တည်းဟူသော အဆင်းဓာတ်ကို နားပ နှာခေါင်းဝ လျှာပေါ် ကိုယ်အင်္ဂါစွဲ၌ တကမ္ဘာလုံး ပြသော်လည်း ခိုက်ခြင်း မရှိကြ၊ အဆင်းနှင့် လုံးထွေးမှု မရှိကြ၊ ကျောက်ခဲ နှင့် သံလိုက်ကဲ့သို့တည်း။ ခိုက်ခြင်း မရှိကြသောကြောင့် အမြင်ဓာတ် ဖြစ်ပေါ်မှု မရှိ၊ မီးရောင်

အဆင်းကို နားနှင့် မြင်ရိုး မရှိ၊ နှာခေါင်းနှင့် မြင်ရိုး မရှိ၊ လျှာအင်္ဂါ ကိုယ်အင်္ဂါတို့နှင့် မြင်ရိုး မရှိ၊ မျက်စိနှင့်သာ မြင်ရိုးရှိသည် ဟူလို။

ထို့ကြောင့် အဆင်းကို မြင်မှု မည်သည် စက္ခုဓာတ်မှသာ ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ သောတဓာတ် စသည်တို့မှ မဖြစ်ပေါ်နိုင်၊ မြင်မှုကိုပင် စက္ခု ဝိညာဏ် စိတ် ခေါ်သတည်း။ မာဂဓ ဘာသာ၌ ဒဿန ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စက္ခုဝိညာဏ် ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်သည်။ မြန်မာတို့၌ မြင်မှု ခေါ်သည်။ ထိုမြင်မှုကိုပင် စက္ခုဝိညာဏ် ဓာတ် ခေါ်သည်။ မြင်မှုမှ တပါး စက္ခုဝိညာဏ်စိတ် စက္ခုဝိညာဏ် ဓာတ် ဟူ၍ အသီးအခြား မရှိပြီ။ သတ္တဝါတို့၏ စိတ်သည် အဗ္ဗတ္တ သန္တာန်၌ တခုတည်း အမြဲ တည်နေ၍ မျက်စိ၌ အဆင်း ထင်လာခိုက် ထိုစိတ်သည်ပင်လျှင် မျက်စိသို့ ရောက်လာ၍ မြင်မှုကို ဆောင်ရွက်၏။ နား၌ အသံထင်လာခိုက် ထိုစိတ်သည်ပင်လျှင် နားသို့ ရောက်လာ၍ ကြားမှုကို ဆောင်ရွက်၏။ နှာခေါင်း၌ အနံ့ ထင်လာခိုက် ထိုစိတ်သည် ပင်လျှင် နှာခေါင်းသို့ ရောက်လာ၍ နံ့မှုကို ဆောင်ရွက်၏။ လျှာ၌ အရသာ ထင်လာခိုက် ထိုစိတ်သည်ပင်လျှင် လျှာပေါ်သို့ ရောက်လာ၍ လျက်မှုကို ဆောင်ရွက်၏။

ထိုစိတ်သည်ပင်လျှင် ရင်တွင်းမှာ နေ၍ အထွေထွေသော ကြံမှု သိမှု တို့ကို ဆောင်ရွက်၏ဟု ယူသော သာတိ မည်သော ရဟန်း၏ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိ အယူ၌မူ ဘား မြင်မှုကား တခြား- ထိုမြင်မှုကို ဆောင်ရွက်သော အမှု ဆောင် စိတ်ကား တခြား- ဤသို့ အမှု နှင့် အမှုဆောင် နှစ်ပါး ခြား နား၍ ယူ၏။ ထိုသို့ ခြားနား၍ ယူသောကြောင့် စက္ခု၌ မြင်မှု ပြီးစီး ကွယ်ပျောက် သော်လည်း မြင်မှုကို ဆောင်ရွက်သော ထိုစိတ်မူကား ကွယ်ပျောက်သည် မရှိဟု ယူ၏။ ယခု လောက အများ၌လည်း ဤ အထင်အမှတ် အယူမိစ္ဆာ တင်းလင်း ရှိနေကြလျက်ပင်တည်း။

ဤအယူသည် နိစ္စဒိဋ္ဌိလည်း မည်၏။ သဿတ ဒိဋ္ဌိလည်း မည်၏။ အတ္တဒိဋ္ဌိလည်း မည်၏။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိလည်း မည်၏။ ဤဒိဋ္ဌိကို ပယ် ဖျောက်စေခြင်း အကျိုးငှာ “ကဋ္ဌဉ္စ ပဋိစ္စ အဂ္ဂိ ဇလတိ ကဋ္ဌဂ္ဂိဘေဝ

ခေတ် တဆွဲရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

သင်္ချို ဂစ္ဆတိ” အစရှိသော ဒေသနာတော်မြတ်ကို ဟောတော်မူ၏ ဤမျှသော စကားရပ်တို့ဖြင့် စက္ခုဓာတ်အိမ်မှာ ဖြစ်ပေါ်သော မြင်မှု သက်သက် ဟူသော စက္ခုဝိညာဏဓာတ်သည် သောတဓာတ်အိမ် စသည် တို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မရှိ၊ စက္ခုဓာတ်ကြည် အပြင်၌သာ အဆင်းထိခိုက် ရာ ပသာဒဝတ္ထု၌ ဖြစ်ပေါ်၍ ထိုဖြစ်ပေါ်ရာ၌သာ ချုပ်ပျက်၏ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ပြသတည်း။

သောတ ဓာတ်အိမ် စသည်တို့သာ မပြောင်း မရွှေ့သည် မဟုတ် သေး၊ ထိုစက္ခုဓာတ်အိမ်မှာ ထင်လာသော အဖြူ အညို စသော အဆင်း သဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးတို့တွင်လည်းကောင်း ဖြူသောဝတ္ထုသဏ္ဍာန် အမျိုး မျိုးတို့တွင် လည်းကောင်း မှီရာစက္ခု ဝတ္ထု အမျိုးမျိုး တို့တွင် လည်း ကောင်း တပါးမှ တပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မရှိ၊ အဖြူ ထိခိုက်မှုနှင့် ဖြစ်ပေါ်သော မြင်မှုသည် အဖြူကိုသာ မြင်၍ ချုပ်၏၊ အညို စသည် သို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မရှိ၊ အဖြူတွင်လည်း တခုသော အဖြူ ထိခိုက်မှု နှင့် ဖြစ်ပေါ်သော မြင်မှုသည် ထိုအဖြူကိုသာ မြင်၍ ချုပ်၏၊ အဖြူ တပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မရှိ၊ စက္ခု ဓာတ်အိမ်တွင်း၌ စက္ခုဝတ္ထုရုပ် တွေ အများရှိကြသည်တွင် တခုသော ဝတ္ထုရုပ်၌ ဖြစ်ပေါ်သော မြင် မှုသည် ထိုဝတ္ထုရုပ်၌သာ ချုပ်၏၊ တပါးသော စက္ခုဝတ္ထုရုပ်သို့ ပြောင်း ရွှေ့ခြင်း မရှိ၊ တပါးသော စက္ခုဝတ္ထုရုပ်တို့မှာ အာရုံထင်မှု ဒဏ်ချက် ရှိလာလျှင် အသစ် အသစ်သာ ဖြစ်ပေါ်၏၊ ပြောင်းရွှေ့မှုလည်း မရှိ၊ မြင်မှု ၂-ခု ၃-ခု စသည် အပြိုင် ဖြစ်ပေါ်သည် ဟူ၍လည်း မရှိ၊ လော ကီလူတို့ အထင်အမြင် မိစ္ဆာ၌မူကား ဤဝိညာဏ်ကို မဆိုထားဘိဦး၊ မီးတောက်၌ပင် မီးစာတခုမှသည် မီးစာတခုသို့ မီးတောက် ကူးပြောင်း သည်ဟု ထင်မြင် ယူမှတ်လျက် ရှိကြ၏၊ သောတဓာတ် သဒ္ဓဓာတ် သော တဝိညာဏဓာတ် အစရှိသော အစုံဓာတ် လေးမျိုးတို့၌လည်း အသီးအသီး ဤနည်းအတိုင်း အကျယ် သိလေ။

ရုပ်ကြည်ငါးရပ် ဝိညာဏဓာတ် ငါးပါး စစ်တမ်း ပြီး၏။

ဟဒယဝတ္ထု၌ ထိသိမ္မ အထေထေ

တယောက် တယောက်သော သတ္တဝါ သန္တာန်၌ မတည်၊ မှတည်၊ ရောတည် ဖြစ်သော ဟဒယဓာတ်အိမ်၌မူကား အထေထေ အပြားပြား အလွန် များ၏။ ကြံ့မူ အထေထေ၊ သိမ္မ အထေထေ များပြား၏။ မြင်မူ၊ ကြားမူ၊ နံမူ၊ လျက်မူ၊ ထိမူတို့၌ အသီးအသီး လိုက်ရသော ကြံ့မူ သိမ္မ တို့သည်လည်း ဤဟဒယဓာတ်အိမ်မှ ဖြစ်ပေါ်၍ လိုက်ရကုန်၏။ လိုက်ပုံမှာ ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီ။ မြင်မူ စသည် ငါးချက်တို့မှ အလွတ် ဖြစ်သော ကြံ့မူ သိမ္မတို့သည်လည်း ဤ ဟဒယဓာတ်အိမ်မှ ဖြစ်ပေါ်ကုန် ၏။ ဖြစ်ပေါ်၍ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သုံးပါး ဖြစ်ပွားပုံကို လည်း ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီ။

တခု တခုသော ဝတ္ထုကို ကြည့်ရှု၍ နေဆဲအခါ၌ မျက်တောင် တခတ်ခန့် ကာလ အတွင်း၌ ပင်လျှင် မြင်မူ၊ သိမ္မ၊ အလှည့် အလည် အပြန်ပေါင်း အထောင်မက များပြား၏။ လူတို့ အထင် အမှတ်၌ကား ထိုအလုံးစုံကို အကုန်ပေါင်း၍ မြင်မူ တခုတည်း ထင် မှတ်ကြရ၏။ ထိုသို့ အထောင်မက များပြားကြရာ၌ မြင်မူသည် စက္ခု ဝတ္ထုမှသာ ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ သိမ္မသည် ဟဒယဝတ္ထုမှသာ ဖြစ်ပေါ်နိုင် ၏။ ထိုကြောင့် တပါး နှင့် တပါး ဓာတ်အိမ် ကူးပြောင်းခြင်း မရှိကြ။ တခု ချုပ်သေမှ တခု ဖြစ်ပေါ်ကြရ၏။ ကြားမူ သိမ္မ၊ နံမူ သိမ္မ၊ လျက် မူ သိမ္မတို့၌လည်း ဤနည်းတူ သိကြလေ။

ယခုအခါ ထိမ္မ သိမ္မ နှစ်ပါးကို ထင်လျားအောင် ပြဆိုပေအံ့။ လူတို့ အမှတ်အထင် အတိုင်း အထောင် မကသော ထိမ္မ သိမ္မတို့ကို တခုတည်း ပြု၍ ဆိုမည်။ သွားခြင်း အမှု၌ ခြေတလှမ်း ခြေတလှမ်းတွင် မြေအပြင် နှင့် ခြေဖဝါး အပြင် ထိခိုက်မှုတို့၌ အောက်မြေ အပြင်ကား ပထဝီ ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ်တည်း။ ခြေဖဝါး အပြင် ဟူသော ကာယဓာတ်အိမ် အစိတ် မှာ ရှိနေသော ကာယဝတ္ထုရုပ် အကြည်တို့နှင့် ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ်တို့ ထိ ခိုက်ကြရာတွင် ထိခိုက်မှု ဒဏ်ချက်ကို စွဲ၍ ထိုကာယဝတ္ထုရုပ် အကြည် တပြင်လုံးမှာ ကာယဝိညာဏ ဓာတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်၏။

ဓာတ် တဆဲ့ရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ဤအရာ၌ ပထဝီ ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ်တို့၏ ခြေဖဝါး အပြင်၌ ထိမှုသည် နှစ်ပါး ရှိ၏။ နှစ်ပါးဆိုသည်ကား ခြေဖဝါးအပြင်ရှိ ရူပက္ခန္ဓာ၌ ထိမှုတပါး၊ ထိုရူပက္ခန္ဓာ အပြင်မှာ ယခု ပေါ်ရှိဆဲ ဖြစ်သော နာမက္ခန္ဓာ လေးပါးတို့၏ ထိပထဝီ ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ်၌ ထိမှုတပါး—ဤ ၂-ပါး တည်း။ ထိုနာမက္ခန္ဓာလေးပါးတို့၏ ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ်၌ ထိမှု ဆိုသည်ကား ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗဒဏ်ချက်ကို အာရုံ ပြုသောအားဖြင့် ထိမှုကို ဆိုသတည်း။ သိခြင်း အထူးတမျိုးကိုပင် ထိမှု ဆိုသည်။ ဤထိမှုကို ဤအရာ၌ ပြဆို လိုရင်းပေတည်း။ အောက်မြေ အပြင် ဟူသော ပထဝီ ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ် ထိခိုက်မှု ဒဏ်ချက် အဟုန်ကြောင့် ခြေဖဝါး အပြင် ဟူသော ရူပက္ခန္ဓာ၌ ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်သော ထိုနာမက္ခန္ဓာ လေးပါးတို့သည် ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗ ဒဏ်ချက်ကို ထိကြကုန်၏။ ထိုသောအနေအားဖြင့် အာရုံပြုကြကုန်၏ ဟု ဆိုလိုသည်။ ဤကား ထိမှု သိမှု နှစ်ပါးတွင် ထိမှုကို ပြဆိုချက်တည်း။

မြေကြီးကို နင်းမိသည်ဟု ပုဂ္ဂိုလ်၏ သိမှုကား ဟဒယဓာတ်အိမ်ဆိုင်ရာသာတည်း။ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်တွင် သိမှုဟူသော မနောဝိညာဏဓာတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်၍ ထိမှု၏ နောက်လိုက် ဖြစ်ကြကုန်၏။ မျက်တောင် တခတ်ခန့် ကာလအတွင်းမှာပင် ထိမှု တသုတ်၊ သိမှု တသုတ် အလှည့်အလည် အပြန်ပေါင်း အထောင်မက များပြား၏။ လူတို့ အထင်အားဖြင့် ကြံယာတခုသာဟု ထင်ကြရ၏။ ခြေဖဝါး အပြင်၌ ထိမှု တသုတ် ချုပ်သေမှ ဟဒယဓာတ်အိမ်၌ သိမှု တသုတ် ဖြစ်ပေါ်ရ၏။ ဟဒယဓာတ်အိမ်၌ သိမှု တသုတ် ချုပ်သေမှ ခြေဖဝါး အပြင် ဟူသော ကာယဓာတ်အိမ်၌ ထိမှု တသုတ် ဖြစ်ပေါ်ရ၏။ ဤသို့ အလှည့်အလည် အပြန်အလှန်ကို သိလေ။ ဤ၌လည်း ကာယဓာတ်အိမ်၌ ဖြစ်ပေါ်သော ထိမှု နာမက္ခန္ဓာ လေးပါးသည် ဟဒယဓာတ်အိမ်သို့ ကူးပြောင်းခြင်း မရှိ။ ကာယဓာတ်အိမ်၌သာ ချုပ်ပျက် သေဆုံးကြလေကုန်၏။ ဟဒယဓာတ်အိမ်၌ ဖြစ်ပေါ်သော သိမှု နာမက္ခန္ဓာ လေးပါးတို့သည် ကာယဓာတ်အိမ်သို့ ကူးပြောင်းခြင်း မရှိ။ ဟဒယ ဓာတ်အိမ်၌သာ ချုပ်ပျက် သေဆုံးကြလေကုန်၏။

လူတို့ အထင်၌ မူကား ထိုထိုမှ သိမှု နှစ်ပါး အပြန် ပေါင်း အထောင်မက များပြားသည်ကို သိမှုကြိယာ တခုတည်းဟု ထင်ကြရ ကုန်၏။ ထိုမှ သိမှု နှစ်ပါး နှစ်ပါးတို့၏ အကူး အကူး၌ ချုပ်မှု ပျက်မှု အပိုင်းအပိုင်း ခြား၍ ခြား၍ နေသည်ကို မသိမမြင်နိုင်ကြကုန်၍ တခုတည်းဟု ထင်ကြရကုန်သည်။ ခြေဘဝါး အပြင်မှာ ထိုမှ ဟူသော နာမက္ခန္ဓာ လေးပါး တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်ဆဲအခါ၌ ခြေဘဝါးအပြင်မှာ သာ ခန္ဓာငါးပါး ရှိ၏။ ခြေဘဝါးအပြင်မှ ကြွင်းကျန်သောတကိုယ်လုံး တကောင်လုံးမှာ ရူပက္ခန္ဓာချည်း သက်သက်ရှိ၏။ ဟဒယ ဓာတ်အိမ်အပြင် မှာ သိမှု ဟူသော နာမက္ခန္ဓာ လေးပါး တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်ဆဲ အခါ၌ ထို ဟဒယ ဓာတ်အိမ်မှာသာ ခန္ဓာငါးပါး ရှိ၏။ ထိုမှ ကြွင်းကျန်သောတကိုယ် လုံး တကောင်လုံးမှာ ရူပက္ခန္ဓာချည်း သက်သက်ရှိ၏။ ရှေး၌ ပြခဲ့ပြီးသော မြင်မှု ကြားမှု စသည်တို့၌လည်း ဤနည်းတူ သိကြသေ။

ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် နှစ်ရပ်

ခြေချီမှု၊ ကြမ္မ၊ လှမ်းမှု၊ ချမှု အစရှိသော တလှမ်း တလှမ်း အသွင်း ၌ ဖြစ်သော ကာယကံမှုတို့ကိုမူကား ဟဒယဓာတ်အိမ်မှ ပြုပြင်ကြပေကုန် ၏။ ပြုပြင်ပုံကို ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီ။ ဤခြေတလှမ်း အတွင်းမှာပင် မြင်မှု လည်း မစဲသကဲ့သို့၊ ကြားမှုလည်း မစဲသကဲ့သို့၊ ထွေထွေလာလာ ကြံမှု လည်း မစဲသကဲ့သို့ဖြစ်နိုင်လျက် ရှိကြသည်ကား မျက်တောင်တခတ်၌ ကုဋေ တသိန်းမကဟု ပြဆိုခဲ့သော စိတ်၏ အဖြစ်အပျက် အပြောင်းအလဲ မြန်လှ သည့် အတွက်ပေတည်း။

ဤကား ပဌမခြေလှမ်း ပဌမဘဝါး၌ ခန္ဓာငါးပါးဟူသော ဓာတ်တို့ ၏ အစုအစု အပိုင်းအပိုင်း ဖြစ်နေပုံကို ပြဆိုချက်တည်း။ ဒုတိယခြေလှမ်း ဒုတိယဘဝါး စသည်တို့၌လည်း ဤနည်းအတိုင်း အကုန် သိကြလေ မြင် ကြလေ။

မြေအပြင် ဟူသော ပထဝီဖောဋ္ဌဗ္ဗဇာတ် ထိခိုက်မှု ဒဏ်ချက်ကြောင့် ခြေဘဝါး အရေအပြင်၌ ဖြစ်ပေါ်သော နာမက္ခန္ဓာလေးပါးတို့တွင် ထိုမှ

ဓာတ် တဆုံရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ခေါ်သော သိမှုအထူးကား ဝိညာဏက္ခန္ဓာတည်း၊ ထိုသိမှု အထူးမှာ ပါရှိသော ဝေဒနာကား ဝေဒနာက္ခန္ဓာတည်း၊ သညာကား သညာက္ခန္ဓာတည်း၊ ဖဿ၊ စေတနာ၊ ကေဂ္ဂတာ၊ ဇီဝိတ၊ မနသိကာရ ဤငါးခုတို့ကား သင်္ခါရက္ခန္ဓာတည်း၊ ခြေဘဝါး အပြင်ကား ရူပက္ခန္ဓာတည်း၊ ခြေကို ချီကြ၍ မြေမှလွတ်သောအခါ နာမက္ခန္ဓာသေးပါးသည် ထိုခနုရာမှာ အကုန်ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက်လေ၏။ အနိစ္စ ရောက်လေ၏။ အစဉ် ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ် အခိုက်တွင် ဖြစ်ပေါ်မှုကား နာမ်၏ ဇာတိတည်း၊ ချုပ်ကွယ်မည် ရှိသော အခါ ဆုတ်ယုတ် လျော့ပါး၍ သွားမှုကား နာမ်၏ သန္တတိဇရာတည်း၊ ထိုတွင် ခြေဘဝါး အပြင်ရှိ ကာယပသာဒရုပ်ကား ကာယဓာတ် မည်၏။ အောက်မြေအပြင်ရှိ ပထဝီဓာတ်ကား ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ် မည်၏။ ထိုဓာတ် ၂-ပါး ထိခိုက်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော သိမှုအထူးကား ကာယဝိညာဏဓာတ်တည်း၊ နာမ်၏ ဇာတိ၊ နာမ်၏ဇရာ၊ နာမ်၏မရဏတို့နှင့် စေတသိက်ခန္ဓာ ၃-ပါးတို့ကား ဓမ္မဓာတ်တည်း၊ ဤမြေ၌ ခြေဘဝါးနင်း၍ ထိမှန်းသိ၍ နေကြဆဲအခိုက်၌ ခြေဘဝါးရေမှာ ဓန္ဒာငါးပါး ဓာတ်လေးပါး ခွဲခြမ်းနည်းတည်း။

အကျဉ်းချုံးပြန်လိုသော် ရုပ်ခန္ဓာ နာမ်ခန္ဓာ ဟူ၍လည်းကောင်း ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ်ဟူ၍လည်းကောင်း ၂-ပုံပြု၍ ရှုရာ၏။ ခြေဘဝါးရေမှာ ရှိနေသော ကာယဝတ္ထုရုပ်- မြေအပြင် ဟူသော ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်တို့ကား ရုပ်ခန္ဓာ ရုပ်ဓာတ်တည်း၊ နာမက္ခန္ဓာသေးပါးတို့ကား နာမ်ခန္ဓာ နာမ်ဓာတ်တည်း၊ ရုပ်ခန္ဓာ၏ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏတို့သည် ရုပ်ခန္ဓာ၌ ဝင်ကုန်၏။ နာမ်ခန္ဓာ၏ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏတို့သည် နာမ်ခန္ဓာ၌ ဝင်ကုန်၏။ ထိုခနုရာ၌ အသီးအခြား ထင်ရှား ရှိနေခိုက်ဖြစ်သော ထိုသိမှု သိမှု ဟူသော နာမ်ခန္ဓာကို ဉာဏ်ထဲတွင် အသီးအခြား ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင် ထင်နိုင်စေရာ၏။ ရုပ်ခန္ဓာနှင့် ရောထွေး၍ မနေစေနှင့်။

ဤကား ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် ခွဲနည်းတည်း။

ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုရန်

ဤသို့ ထိုခြေဘဝါးရေ၌ ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် ၂-ပါးကို ဉာဏ်၌ အသီး အသီး ခြားနား၍ ထင်မြင်ပြီးမှ ရုပ်ဓာတ်၏ အနိစ္စအချက်၊ နာမ်ဓာတ်၏ အနိစ္စအချက်ကို ရှုရာ၏။ နာမ်ဓာတ်၏ အနိစ္စအချက် ဆိုသည်ကား “အနိစ္စံ ခယဇ္ဇေန” ဟူသည်နှင့်အညီ ထိုနေရာမှာ ထိုမှ သိမှု၏ ချုပ်ဆုံး ပျောက်ပျက်မှုသည် နာမ်ဓာတ်၏ အနိစ္စအချက်ပင် တည်း။ ရုပ်ဓာတ်၏ အနိစ္စအချက်ကိုမူကား “အာဟာရဒီပနီ” မှာ ရူပက္ခန္ဓာ အနိစ္စခန်း၌ ကြည့်ကြလေ။ ဤကား သွားခြင်း ဣရိယာပုသ်၌ ခြေ တလှမ်းတလှမ်းတွင် မြေသို့ ခြေတဘဝါး တခါတခါ အချေတွင် ခြေဘဝါး ခေအပြင်မှာ နာမက္ခန္ဓာလေးပါး ဖြစ်ပေါ်ခိုက် ထိုနေရာ၌ ခန္ဓာငါးပါး စုံလင်ခိုက်အခါဖြစ်၍ ထိုနေရာ၌ ဉာဏ်မှာ ခန္ဓာငါးပါး ကွဲအောင်ရှုနည်း ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် ၂-ပါး ကွဲအောင် ရှုနည်း အစီအရင်တည်း။

ခန္ဓာငါးပါးတို့တွင် ရူပက္ခန္ဓာသည်ကား တကိုယ်လုံးမှာ ဘယ်နေရာ တွင် ဘယ်အခါ၌ မရှိဟု ဆိုဘွယ်မရှိ။ နာမက္ခန္ဓာလေးပါးတို့သည်မူကား ခြေဘဝါးအပြင်မှာ ဖြစ်ပေါ်၍နေခိုက် ခြေဘဝါးအပြင်တွင်သာ ရှိနေ ကြကုန်၏။ ခြေဘဝါးအပြင်မှ ကြွင်းသော တကိုယ်လုံးမှာ ရူပက္ခန္ဓာသာ ရှိ၏။ ဤနည်းအတိုင်း တကိုယ်လုံးရှိ အရေပေါ်မှာ အကြင်အကြင်နေရာ၌ ထိုမှ ခိုက်မှု ရှိဆဲဖြစ်၍ ဤနာမက္ခန္ဓာ လေးပါး ဖြစ်ပေါ်ဆဲ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ နေရာ၌သာ ခန္ဓာငါးပါး ပေါင်းဆုံမိကြ၏။ ခြေမ ထိပ်၌ ထိခိုက်၍ နာမူ ဟူသော နာမက္ခန္ဓာတို့ ဖြစ်ပေါ်ခိုက် ခြေမ ထိပ်၌သာ ခန္ဓာငါးပါး ရှိ၏။ လက်မ ထိပ်၌ ထိခိုက်၍ နာမူ ဟူသော နာမက္ခန္ဓာတို့ ဖြစ်ပေါ်ခိုက် လက်မ ထိပ်၌သာ ခန္ဓာငါးပါး ရှိ၏။ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် နာမ်ခန္ဓာ လေးပါး တို့၏ ဖြစ်ပေါ်ခိုက် ကျရာ ကျရာ ဌာန၌သာ ခန္ဓာငါးပါး ရပ် ကို သိကြလေ။

ဤကား ခြေဘဝါးမှ စ၍ ငယ်ထိပ်တိုင်အောင် တကိုယ်လုံးကို ဖုံးအုပ်၍ နေသော အရေပါးပေါ်မှာ ခန္ဓာငါးပါး ရှုနည်းကို ပြဆိုခန်းတည်း။

ဓာတ် တဆဲ့ရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

အတွင်းရေ အတွင်းသား ဦးနှောက်ခဲ၊ မျက်လုံးခဲ၊ အသည်းခဲ၊ အဆုတ်ခဲ အစရှိသော အတွင်း ကောဠာသ ရှိသမျှ တို့သည်လည်း ကာယဓာတ် အိမ်ချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ အတွင်း ကာယဓာတ် အပြည့် ရှိကြကုန်၏။ ပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယော ဟူသော အတွင်း ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ် အပြည့် ရှိကြ ကုန်၏။ ကိုယ်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားမှုကို ပြုခဲ့သော် လည်းကောင်း ဓာတ်လေးပါး ဖောက်ပြန် လှုပ်ရှားခဲ့သော် လည်းကောင်း ထိုထို ဦးခေါင်းတွင်း ရင်တွင်း ဝမ်းတွင်း အစရှိသော အတွင်း အရပ်တို့၌ အတွင်း ကာယဓာတ်နှင့် အတွင်း ဖောဋ္ဌဗ္ဗ ဓာတ်တို့၏ ထိခိုက်မှုတို့သည် ဘယ်အခါမှမစဲ ရှိနေကြကုန်၏။ နာမက္ခန္ဓာ လေးပါး တို့သည် ထိခိုက်ရာ ဌာနတို့၌ အလှည့်အလည် အားဖြင့် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ် ကြကုန်၏။ နာမက္ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ်ပေါ်၍ နေဆဲ ဖြစ်သော ထိုထို အတွင်းအရပ် တို့ကို သာလျှင် ငါ့ကိုယ်တွင်းမှာ ဘယ်နေရာက လှုပ်ရှားသည်ဟု သိကြကုန်၏။ ဘယ်နေရာက ပူသည်၊ အေးသည်၊ ညောင်းသည်၊ ညာသည်၊ နာသည်၊ ကျင်သည်၊ ယားသည်၊ ယံသည်၊ အောင့်သည်၊ အင်သည် အစရှိသည် ဖြင့် သိကြကုန်၏။ မီးနှင့်ပင် မြှိုက်သော်လည်း မြှိုက်သည့် နေရာမှာ နာမက္ခန္ဓာ လေးပါးတို့ မပေါ်ကြသည် ရှိသော် ပူသည် ဟူ၍ မသိ ကြကုန်။ တကိုယ်လုံး လှုပ်ရှား သွားလာဆဲ အခါတို့၌ လည်းကောင်း အဖျား ရောဂါ၊ ကျောက်ရောဂါ၊ ကာလ ရောဂါ စသည်တို့ ဖြစ်၍ နေဆဲ အခါတို့၌ လည်းကောင်း တကိုယ်လုံးရှိ ကာယဓာတ် ဖောဋ္ဌဗ္ဗ ဓာတ် တို့သည် အချင်းချင်း အုန်းအုန်းဆူ ထိခိုက်ကြကုန်သော အခါ တကိုယ်လုံး၌ လျှပ်ကြီး တထိန်ထိန် ပြက်ဘိ သကဲ့သို့ နာမက္ခန္ဓာ လေးပါး တို့သည် အတွင်း အပ တကိုယ်လုံး တကောင်လုံး အပြည့် ထင်ရအောင် တလက်လက် တလျှမ်းလျှမ်း ဖြစ်ပေါ် ကြကုန်၏။

ဗာဂျာဆိုသော တူရိယာ ဘဏ္ဍာကို မြိုင်လှစွာ တီးသော အခါ၌ အတွင်းမှာ ရှိနေ ကြကုန်သော ကြိယာတို့သည် အချင်းချင်း အလျင် အမြန် ထိခိုက်ကြကုန်၏။ ထိခိုက်ရာ ထိခိုက်ရာတို့မှ အသံ အထူးထူး အထွေထွေ တို့သည် အလျင်အမြန် ဖြစ်ပေါ်ကြ ကုန်၏။ ဗာဂျာတခု

လုံးသည် အသံဖြင့် ပြည့်သကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ဗာဂျာ ခေါ်သော တူရိယာဘဏ္ဍာ အထည်ကြီးနှင့် ဤကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် တူ၏။ အတွင်းကြိယာတို့နှင့် အတွင်းကာယဓာတ် ဖောဋ္ဌဗ္ဗ ဓာတ် တို့သည် တူကုန်၏။ အသံ အထွေထွေ အလာလာတို့နှင့် ထိုထိုခိုက်ရာဌာန အကွက် အကွက် မှာ ဖြစ်ပေါ်ကြသော နာမက္ခန္ဓာလေးပါးတို့သည် တူကြကုန်၏။ ဗာဂျာ သံတို့၌လည်း တခု တခုသော ထိုခိုက်မှုတို့မှ ဖြစ်ပေါ်သော တမျိုး တမျိုး သော အသံတို့၏ အဆုံး အဆုံး ဟူသော အနိစ္စဓာတ်ကြီး၊ မရဏဓာတ်ကြီး၊ ခယဝယဓာတ်ကြီး၊ အပိုင်းပြတ် အပိုင်းပြတ် ဓာတ်ကြီး အသီးအသီး ပါရှိသကဲ့သို့ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်း၌ ထိုခိုက်မှုရှိရာ ထိုထိုနေရာတို့မှာ တလက်လက် ဖြစ်ပေါ်ကြကုန်သော နာမက္ခန္ဓာ တသုတ် တသုတ်တို့၌လည်း အဆုံး အဆုံး ဟူသော အနိစ္စဓာတ်ကြီး၊ မရဏဓာတ်ကြီး၊ ခယဝယဓာတ်ကြီး၊ အပိုင်းအပြတ် အပိုင်းအပြတ် ဓာတ်ကြီး အသီးအသီး ပါရှိကြကုန်၏။ တကိုယ်လုံး ရှုလို့ နေအောင် မြင်ကြစေ၊ ဝိညာဏ် အပိုင်းအပိုင်း ပြတ်တောက် မြင်ကြစေ၊ နာမက္ခန္ဓာလေးပါးတို့ အပိုင်းအပိုင်း ပြတ်တောက် မြင်ကြစေ၊ ဤအပိုင်းအပိုင်း ပြတ်တောက် အနိစ္စဓာတ် မရဏဓာတ် ဆိုသတည်း။ ညောင်းမှု၊ ညာမှု၊ နာမှု၊ ကျင်မှု၊ ခံသာမှု၊ မခံသာမှု အလုံးစုံသည် နာမ်ဓာတ်ချည်းသာတည်း။ ဤကား ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုခန်း အမြက်တည်း။ အကျယ်ကိုမူကား “ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ” “အာဟာရဒီပနီ” “အနတ္တဒီပနီ” တို့မှာ ယူလေ။ ဤတွင် တခန်း ပြီး၏။

စက္ခုဝိညာဏဓာတ်၏ သဘော

လူ၊ နတ်၊ မြဟူာ၊ သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွေသည် တစုံ တခုနှင့် မရောမဖက် သက်သက်သော ဓာတ်စု၊ ဓာတ်ပုံ၊ ဓာတ်တုံး၊ ဓာတ်ခဲ တွေသာ ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဓာတ်မည်သနည်း ဆိုသော် “သတ္တဿ၊ သတ္တဝါ၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။ အဝတ္တိတွာ၊ မလိုက်ကြကုန်မူ၍။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ သဘာဝံ၊ သဘောကို သာလျှင်။ ဓာရေန္တိ၊ တဖြောင့်တည်း တစင်းတည်း ဆောင်တတ်ကြကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့်။ ဓာတုယော၊ ဓာတ်တို့ မည်ကုန်၏” ဟူ၍လည်း

ဓာတ် တဆဲရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

ကောင်း။ ။ “နိသတ္တ နိဇ္ဇိဝဋ္ဌေန၊ သတ္တဝါလည်း မဟုတ် - သတ္တဝါ၏ အသက်လည်း မဟုတ်လေသောကြောင့်။ ဓာတုယော၊ ဓာတ်တို့ မည်ကုန်၏” ဟူ၍လည်းကောင်း ဓာတ်မည်ကြောင်းကို မှတ်ရာ၏။

အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌ စကြဝဠာ အနန္တ၊ ကမ္မာအနန္တ၊ သတ္တဝါ အနန္တ၊ မြေ ရေ တော တောင် အစရှိသော သင်္ခါရ အနန္တတို့ကို ဉာဏ်နှင့် အကုန် ပေါင်းစု၍ သေတ္တု ထုတ်ယူသည်ရှိသော် ရှေး၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဓာတ်သား၊ ဓာတ်နှစ် တဆဲရှစ်ခုသာ အသားတင် ရ၏။ စကြဝဠာ ကမ္မာ သတ္တဝါ သင်္ခါရတွေ မြူမျှမကျန် ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ထိုဓာတ်သား ဓာတ်နှစ် တဆဲရှစ်ကို ဓမ္မအားဖြင့် ဝေဘန်သော် စိတ် ၁၊ စေတသိက် ၅၂၊ နိဗ္ဗာန်- ၁ ဟူ၍ နာမ်ဓာတ် ၅၄-ပါး၊ ပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ် အစရှိသော ရုပ်ဓာတ် ၂၈-ပါး ဟူ၍ ၈၂-ဖြစ်၏။ ထို ၈၂-တို့တွင် စိတ် ဟူသော ဝိညာဏဓာတ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုသို့ မလိုက်မူ၍ မိမိ သဘောကိုသာ တဖြောင့် တစင်းတည်း အဘယ်သို့ ဆောင်လေသနည်း ဟူမူကား ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ ပကတိ သဘောသည် မိမိ၏ ကိုယ် စိတ် နှစ်ဖြာ အမြဲချမ်းသာခြင်းကိုသာ အလိုရှိ၏။ ကိုယ် စိတ် နှစ်ဖြာ မချမ်းသာခြင်းကို စက်ဆုပ်၏။ မိမိ၏ ကောင်းမြတ်သည်ကိုသာ အမြဲလျှင် အလိုရှိ၏။ မကောင်းသည် မမြတ်သည်ကို အလိုမရှိ၊ ဤကား ပကတိ အလိုတည်း။

ဝိညာဏ် အစရှိသော ဝိပလ္လာသဓာတ်တို့၏ နှောင့်ယှက်ခြင်းကြောင့် ဖောက်ပြန်၍ ဥမ္မတ္တက အနေသို့ ရောက်၍ နေကြသော အခါ၌ ထိုပကတိ အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ကုန်သော ဖောက်ပြန်သော အထင်အမှတ် အစွဲ အလမ်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဓာတ်တို့သည်ကား အနုမတဂ္ဂ သံသရာ၌ အခါခပ်သိမ်း ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပကတိ အလိုသို့ လိုက်ခြင်းမရှိကြကုန်။ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကသာ ဓာတ်တို့၏ အလိုသို့ လိုက်ပါ၍ နေကြကုန်၏။ မျက်စိ၌ ဆိုက်ကိုက်လာသော အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို မြင်မှုသည် စက္ခုဝိညာဏဓာတ်၏ သဘောတည်း။ ထိုအဆင်း သဏ္ဍာန်မျိုးသည်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်အောင် နှစ်သတ်မည့် အဆင်း သဏ္ဍာန်

မျိုးလည်း ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆိုးဝါး ညစ်ညမ်းခြင်းသို့ ရောက်အောင် နှစ်သတ်မည့် အဆင်း သဏ္ဍာန်မျိုးလည်း ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မှောက် မှားခြင်းသို့ရောက်အောင်၊ မိုက်မဲခြင်းသို့ ရောက်အောင်၊ အပါယ်ငရဲတို့၌ နှစ်မြုပ်၍ သွားလေအောင်၊ သံသရာဝဋ်၌ နှစ်မြုပ်၍ နေရလေအောင် နှစ် သတ်မည့် အဆင်း သဏ္ဍာန်မျိုးလည်း ရှိ၏။ စက္ခုဝိညာဏဓာတ်သည်ကား မျက်စိနှင့် ဆိုင်မိသမျှသော အဆင်း သဏ္ဍာန်တို့၌ မြင်မှုကိုသာ အသွင် ဆောင်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပကတိအလိုနှင့် ဖက်စပ်၍ မရအပ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကသာ ဖောက်ပြန်၍ ထိုစိတ်အလိုသို့ လိုက်ကြရကုန်၏။ ထို့ကြောင့်-

စိတ္တေန နိယတိ လောကော၊ စိတ္တေန ပရိကဿတိ။
 စိတ္တဿ ဧကဓမ္မဿ၊ သဗ္ဗေဝ ဝသ မန္တဂူ။^၁

ဟူ၍ ဟောတော်မူဒပ၏။

လောကော၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို။ စိတ္တေန၊ ဝိညာဏဓာတ်ဟု ဆို အပ်သော မိမိစိတ်သည်။ နိယတိ၊ မိမိ အလိုသို့သာ အပါ သွေးဆောင် ၏။ လောကော၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို။ စိတ္တေန၊ ဝိညာဏဓာတ်ဟု ဆို အပ်သော မိမိစိတ်သည်။ ပရိကဿတိ၊ မိမိ အလိုသို့သာ အတင်း ဆွဲ ငင်၍ သွား၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ် ကုန်သော ပုဟုဇ္ဇန် သတ္တဝါတို့သည်။ စိတ္တဿ၊ မိမိစိတ်ဟုဆိုအပ်သော။ ဧကဓမ္မဿ၊ တခုသော တရား၏။ ဝသံ၊ အလိုနိုင်ငံသို့။ အန္တဂူ၊ အနမ- တဂ္ဂ သံသရာ၌ အစဉ်တစိုက် အမြဲ လိုက်၍ နေကြရကုန်၏။

စိတ်၏ အလိုနိုင်ငံ ဆိုသည်ကား “ပါပသို့ ရမတိ မနော”^၂ ဟူ သော ပါဠိဓာတ်နှင့် အညီ မကောင်းသော အမှု၊ မကောင်းသော အာရုံတို့၌သာ မွေ့လျော်မှုသည် စိတ်၏ အလိုပေတည်း။ ။ သတ္တဝါ တို့သည် စိတ်၏ အလိုကို အဘယ်မျှလောက် လိုက်ကြကုန်သနည်း ဟူ မူကား စိတ်ကိုပင် မိမိ ကိုယ် ပြုလုပ် စွဲလမ်း၍ စိတ်၏ အလိုကို မိမိသို့

၁။ သဂါထာ ဂ္ဂသံယုတ္တ၊ ပါ၊ ၅၁-၃၆။
 ၂။ ဓမ္မပဒ၊ ပါ၊ ၅၁-၃၀။

ဓာတ် တဆဲ့ရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

အလိုဟု ထင်မှတ် စွဲလမ်း၍ ထားကြကုန်၏။ မိမိတို့၏ ပကတိ အလိုကား တလမ်း၊ ဝိပလ္လာသ စိတ်၏ အလိုကား တလမ်းဟု နှစ်ထွေ မရှိကြကုန်မူ၍ ဝိပလ္လာသ စိတ်၏ အလိုတခုသာ ထားကြကုန်၏။ ဤမျှလောက် စိတ်၏ အလိုကို လိုက်စားကြကုန်၏။ ထိုသို့ လိုက်စားကြလေလေ စိတ်၏ အလို နိုင်ငံသို့ ပါရာ နှစ်မျော၍ သွားကြလေလေ ဖြစ်သဖြင့် မိမိတို့၏ ပကတိ အလိုနှင့် ကွာလှမ်း၍ သွားကြလေလေသာဖြစ်၍ နေကြကုန်၏။

ကမ္ဘာပေါ်၌ ရေသတ္တဝါ၊ ကုန်းသတ္တဝါ၊ ကောင်းကင်ပျံသတ္တဝါတို့ နေကြပုံကို မြော်လိုက်သော် မိမိတို့၏ ပကတိ အလိုကို ဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ ပကတိ အလိုဘက်သို့ အဖြောင့် သွားနိုင်လေအောင် စိတ်ကို သံဝေ ဂဓမ္မဖြင့် နာနာနှိပ်ကွပ်၍ ပကတိအလိုသို့ လိုက်ပါအောင် ပြု၍ ပကတိ အလိုနှင့် ညီညွတ်စွာ နေနိုင်သော သတ္တဝါကား အလွန် နည်းပါး လှ၏။ စိတ် အလိုရှိတိုင်းကို မိမိတို့ အလိုပြု၍ လိုက်စားခွင့် သာသမျှ ကံသုံးပါးတို့ဖြင့် လိုက်စား၍ နေကြသော သတ္တဝါတို့သည်သာ အလွန် များကုန်၏။ ကာမဂုဏ်မူ၌ လိုက်စားကြသူ၊ လောကီစီးပွား၌ လိုက်စား ကြသူ၊ ဒုစူရိကီစီးပွား၌ လိုက်စားကြသူ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ စီးပွား၌ လိုက် စားကြသူ အလုံးစုံတို့သည် စိတ်နိုင်ငံသားတို့၏ ချည်းသာတည်း။ အပါယ် လေးဘုံမှာ သတ္တဝါ အဘယ်မျှလောက် များပြားသည်ဟု မြော်နိုင် ကြပါလျှင် စိတ်၏ အလိုနိုင်ငံသည် အဘယ်မျှလောက် ကြီးကျယ် စည် ကား ပွားစီးသည်ဟု မြော်နိုင်ကြကုန်ရာ၏။ ဤကား စက္ခုဝိညာဏဓာတ်၏ မိမိ သဘောကိုသာ တွင်ကျယ်စွာ ဆောင်မှုကိုလည်းကောင်း ထိုသို့ ဆောင်မှုကြောင့် ဓာတ်မည်ကြောင်းကို လည်းကောင်း ပြဆိုချက်တည်း။ ကြွင်းသော ဝိညာဏဓာတ် ၆-ပါးတို့ကိုလည်း အသီးအသီး ဤနည်း ချည်း သိကြလော့၊ စိတ်ဓာတ်ပြီး။

ကြွင်းသော ဖဿ ဝေဒနာ အစရှိသော နာမ်ဓာတ်၊ ပထဝီ၊ အာပေါ အစရှိသော ရုပ်ဓာတ် တို့ကိုလည်း ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပကတိ အလိုသို့ မလိုက်မူ၍ သူ့ သဘောကို သူ့ အသီး အသီး အကြီး အကျယ် ဆောင်ကြပုံနှင့် တကွ အကျယ်ဝိတ္တာရ သိကြ မြင်ကြလေ။

သဒ္ဓါ စသော ဓာတ်အများ

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ သဒ္ဓါ၊ ပညာ အစရှိသော ဓာတ်ကောင်းမျိုး တို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပကတိအလိုသို့ လိုက်ကြ ပေကုန်သည် မဟုတ်လော ဟူငြားအံ့။ လူတို့ အသုံးပြုကြသော မီးဥပမာဖြင့် ဖြေရာ၏။ မိမိတို့ အိမ်၌ မိမိတို့ ညှိထွန်း၍ ထားသော မီးတောက်ကို မိမိတို့ အစိုးရသည်ဟု လောက ပညတ်ရှိ၏။ အလိုလိုက်မှု အစိုးရမှု အတူတူ၊ အလိုလိုက်လျှင် အစိုးရတော့ သည်။ အစိုးရလျှင် အလိုလိုက်ရတော့သည်။ မုချ စင်စစ်အားဖြင့်မူကား ထိုမီးတောက်သည် မီး၏ အကြောင်းစုနှင့်သာ အလိုတူ အလိုပါကဲ့သို့ ဖက်စပ်၍ ရ၏။ မီးရှင်ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုနှင့်ကား ဖက်စပ်၍ မရအပ်။ မီးခွက်၊ မီးစာ၊ ဆီ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ညှိထွန်းမှု ပယောဂ ဟူသော အကြောင်း စုနှင့် ကင်း၍ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုသက်သက်အားဖြင့် တောက်အောင်လည်း မတတ်နိုင်။ တညဉ့်လုံး တညနေအောင်လည်း မတတ်နိုင်။ အကယ်၍ စင်စစ်အားဖြင့် အစိုးရသည် ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ ထိုအကြောင်းစုသည် အသုံး မကျရာပြီ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်က တောက်စေလိုလျှင် ကောင်းကင် သက် သက်မှာပင် တောက်ရလတ္တံ့။ စိတ်က တညနေစေလိုလျှင် နေ့ရက်များစွာ ကောင်းကင်မှာပင် မီးတောက် တညနေရလတ္တံ့။ မပူစေလိုလျှင် မပူရ လတ္တံ့။ မလောင်စေလိုလျှင် မလောင်ရလတ္တံ့။ ထိုသို့ကား မဟုတ်။ အကြောင်းစုနှင့် ကင်း၍ အလိုသက်သက်နှင့် တောက်မှု တည့်မှုတို့၌ အစိုးရမရ။ ထိုပါးပြန်လျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် လောင်လတ္တံ့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ပစ္စည်း ဘဏ္ဍာ အိမ်ရာ ဝင်းခြံကိုပင် ခဏခြင်း ပြာဖြစ်အောင် လောင် လတ္တံ့။ ဤသို့ ထိုမီးသည် အကြောင်းစုနှင့် ဖက်စပ်၍ မိမိ၏ သဘောကို သာ ဆောင်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုသက်သက်နှင့် ဖက်စပ်၍ မရအပ်။ အကြောင်းစုကို စုံလင်အောင် ပြု၍ တောက်မှု၊ မီးစာ၊ ဆီ ရှိနေသမျှသာ တညနေမှုတို့မှာမူကား မီး၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ် အစိုးရမှု မဟုတ်။ မီး၏ ကျွန်ခံမှု သက်သက်သာတည်း။

လောက၌ ဥစ္စာကျွန်၊ လူကျွန် နှစ်ပါး ရှိ၏။ သူဌေး တဦးက တယောက်သော သူအား အသပြာ ငါးရာ ချေး၏။ နောက်ကာလ၌

ဓာတ် တဆဲရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

မဆပ်မပေးနိုင် ရှိ၍ ထိုသူဌေးအိမ်မှာ ကျန်ခံရ၏။ သူဌေးကား ထိုသူ၏ ဥစ္စာကျန်တည်း၊ ထိုသူကား သူဌေး၏ လူကျန်တည်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကား မီး၏ ဥစ္စာကျန်၊ လူကျန် နှစ်ပါး ဖြစ်၏။ မီးခွက်၊ မီးစာ၊ ဆီ စိုက်ရမှု အတွက် ဥစ္စာကျန်၊ လူပယောဂ စိုက်မှု အတွက် လူကျန် ဖြစ် သတည်း။ ထိုသို့သော မီး၏ ကျန်ခံမှုနှင့် သက်သက်ကင်း၍ မီးတောက်၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုသို့ လိုက်မှု ထိုပုဂ္ဂိုလ် အစိုးရမှု ဟူ၍ မရှိ၊ မီး၏ ဆိုင် ရာ အကြောင်း အဆောက်အဦတို့ကို ပေးနိုင်ပါမှုကား ပေးနိုင်သမျှသာ အနည်းငယ် အလိုသို့ လိုက်ပါယောင် ထင်ရ၏။ ဥပမာအတိုင်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ သဒ္ဓါ၊ ပညာ စသည်တို့၌လည်း ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုသို့ လိုက်မှု မရှိပုံကို သိလေ။

မီးတောက်သည် မီးခွက်၊ မီးစာ၊ ဆီ၊ ညှိထွန်းမှု ပယောဂ ဟူသော အကြောင်း လေးပါးကို စွဲ၍သာ ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပကတိ အလိုကို စွဲ၍ ဖြစ်သည် မဟုတ်။ ထိုအတူ ဒါနစေတနာ ဟူသော ဓမ္မဓာတ် သည်လည်း အလှူဝတ္ထု၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၊ သဒ္ဓါတရား၊ လှူဒါန်းမှု ပယောဂ ဟူသော အကြောင်းလေးပါးကို စွဲ၍သာ ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုသက်သက်ကို စွဲ၍ ဖြစ်သည် မဟုတ်။ အကြောင်းလေးပါး မရှိခဲ့ လျှင် ဘဝတရာ၊ ဘဝတထောင်မှာပင် ဒါန ကုသိုလ် တခု ဖြစ်ခွင့် မရ၊ အကြောင်းလေးပါးစုံညီစွာ ရှိနေဆဲ အခါ၌သာလျှင် ဒါနကုသိုလ်သည် ဖြစ်၍ နေ၏။ အကြောင်းလေးပါး ကင်းခဲ့လျှင် ကင်းသည်နှင့် တပြိုင် နက် ချုပ်ကွယ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အကုသိုလ်မှောင်အတွင်းသို့ ရောက် ရပြန်၏။ မချုပ်မကွယ်ရအောင် အစိုးမရလေ။

မီးသည် အကိုင်း၊ အတယ်၊ အထား၊ အသို့ လိမ်မာလှပါမှ ချက်မှု ပြုတ်မှု စသော အနည်းငယ်မျှသော အလိုသို့ လိုက်ပါယောင် ရှိ၏။ မလိမ်မာပါမှုကား ထိုသူ့အိမ်ရာ ထိုသူ့ခန္ဓာနှင့် တကွ ထိုရပ် ထိုရွာ သက်ရှိ သက်မဲ့ အားလုံးကို နေခြင်း ညီခြင်း ပြာဖြစ်အောင် လောင် တတ်သော ကြီးကျယ်လှသော ရန်သူကြီး ရိုးရာမျိုး စင်စစ် ဖြစ်၏။ ထို အတူ ဒါနကုသိုလ်သည်လည်း လိမ်မာသူကိုမှ သံသရာကြီး အတွင်း၌

လျှပ်တပြက်စာမျှ ကဲ့သို့သော လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကို ပေး၏
 ဇလိမ်မာပါမူကား ထိုဒါနကုသိုလ်မှ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ စသော
 ကိလေသာမီးတို့ တောက်ထကုန်၍ အမျိုး အဆွေ အပေါင်း အသင်း
 တို့နှင့် တကွ ကြီးစွာသော အပါယဒုက္ခ ဝဋ္ဋဒုက္ခသို့ ပစ်ချတတ်၏။ ဤသို့
 လျှင် ဒါနဓာတ်မျိုး၏ ပုဂ္ဂိုလ်အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်စခန်း ကြီးကျယ်ပုံကို
 သိအပ်၏။ လောကီသီလ၊ လောကီဘာဝနာ၊ လောကီသဒ္ဓါ၊ လောကီ
 ပညာ အစရှိသော ဓာတ်တို့ကိုလည်း ဒါနဓာတ်ကဲ့သို့ သိလေ။ ထို့ကြောင့်
 အဘိဓမ္မာ ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်ကြီး၌-

သဒ္ဓါ သီလံ သုတံ စာဂေါ ပညာ (ပ) ရာဂဿ
 ဒေါသဿ မောဟဿ မနဿ ဒိဋ္ဌိယာ ပတ္တနာယ (ပ) ဥပ-
 နိဿယပစ္စယေန ပစ္စယော။^၁

ဟူ၍ ဟောတော်မူပေသည်။

သဒ္ဓါ၊ လောကီသဒ္ဓါ ကုသိုလ်မျိုးသည်လည်းကောင်း။ သီလံ၊ လောကီ
 သီလ ကုသိုလ်မျိုးသည်လည်းကောင်း။ သုတံ၊ လောကဓမ္မ ဗဟုသုတ
 ပညာမျိုးသည်လည်းကောင်း။ စာဂေါ၊ ဒါန ကုသိုလ်မျိုးသည်လည်း
 ကောင်း။ ပညာ၊ လောကီ အသိ အလိမ်မာ ဉာဏ်ပညာမျိုးသည်လည်း
 ကောင်း။ (ပ) ဣမေ၊ ဤလောကီကုသိုလ်မျိုးတို့သည်။ ရာဂဿ၊
 ရာဂမီးအားလည်းကောင်း။ ဒေါသဿ၊ ဒေါသမီးအားလည်းကောင်း။
 မောဟဿ၊ မောဟမီးအားလည်းကောင်း။ မနဿ၊ မာနမီးအား
 လည်းကောင်း။ ဒိဋ္ဌိယာ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမီးအားလည်းကောင်း။ ပတ္တနာယ၊
 ဘဝတောင့်တခြင်း ဟူသော ဘဝတဏှာမီးအားလည်းကောင်း။ (ပ)
 ဥပနိဿယပစ္စယေန၊ အားကြီးစွာ မှီရာ ပွားစီးရာ ဟူသော ဥပနိဿယ
 ပစ္စယသတ္တိဖြင့်။ ပစ္စယော၊ ချီးမြှောက်သမှု ကျေးဇူးပြုတတ်သည်။
 ဟောတံ၊ ဖြစ်၏။

ခေတ် တဆွဲရှစ်ပါးတို့ကို ပြဆိုခြင်း

မလိမ်မာသူတို့အား လောကီသဒ္ဓါ ကုသိုလ်မျိုးသည်—

- ရာဂမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- ဒေါသမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မောဟမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မာနမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- ဘဝတဏှာမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။

လောကီ ဖြစ်သော ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလ၊ ရဟန်းတော်တို့၏ စတုပါရိသုဒ္ဓိ သီလ မျိုးသည်—

- ရာဂမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- ဒေါသမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မောဟမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မာနမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- ဘဝတဏှာမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။

လောကဓမ္မ ဗဟုသုတ ပညာမျိုးသည်—

- ရာဂမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- ဒေါသမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မောဟမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မာနမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- ဘဝတဏှာမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။

ဒါနကုသိုလ်မျိုးသည်-

- ရာဂမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- ဒေါသမီးကို အားကြီးစွာ ဘောက်စေတတ်၏။
- မောဟမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မာနမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- ဘဝတဏှာမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။

လောကီ ဖြစ်သော အသိ အလိမ်မာ ဉာဏ်ပညာမျိုးသည်-

- ရာဂမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- ဒေါသမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မောဟမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မာနမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။
- ဘဝတဏှာ မီးကို အားကြီးစွာ တောက်စေတတ်၏။

ဟု ဆိုလိုသည်။

သဒ္ဓါ သီလ အစရှိသော လောကီကုသိုလ်တို့သည် အလိမ်မာ မစေ စုံညီအား ရာဂ ဒေါသ စသော မီးကြီး ၆-မျိုးတို့ကို တောက်လောင် စည်ကား ပွားစီးစေတတ်ကုန်သည် ဟူ၍ ဟောတော်မူသဖြင့် ထိုကုသိုလ် ဓာတ်တို့၏ သတ္တဝါတို့ကို နှစ်သက်မှုသည် အဘယ်မျှ ကြီးကျယ်ရာသည် ဟု မြော်နိုင်လေရာ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလောကီ ကုသိုလ်တို့ကို သူသတ် ယောက်ျား မာရ်ငါးပါး တို့တွင် အဘိသင်္ခါရမာရ် ဟူ၍ သူသတ် ယောက်ျား မာရ်မျိုး တပါး အဖြစ်ဖြင့် ဟောတော်မူပေသည်။ ရှေးဦး ထုတ်ပြခဲ့သော မီးဥပမာနှင့် အလွန် တူလှ၏။ လောကီ ကုသိုလ်တို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပကတိအလိုသို့ မလိုက်မူ မိမိတို့ သဘောကိုသာ ဆောင်မှုသည် အလွန် ထင်ရှားလှ၏။ ဤတွင် “အတ္တနော ဝေ သဘာဝံ ဓာရေန္တိတိ”

ဝိပဿနာ အားထုတ်ခြင်း အကျိုး

ဓာတုယော”^၁ ဟူသော ဝိဂြိုဟ် အရကို အမြက်မျှ ပြဆိုခန်း ပြီး၏
“နိဿတ္တနိဇ္ဇိဝဋ္ဌေန ဓာတုယော” ဟူသော ပါဠိ၏ အရ ကိုမူကား
“အာဟာရဒိပနီ” တွင် ပုဂ္ဂလ, သတ္တ, အတ္တ, ဇီဝ စစ်ခန်းမှာ ပြဆို
လျက် ရှိပြီ။

ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင် အမြက် ပြီး၏။

ဝိပဿနာ အားထုတ်ခြင်း၏ အကျိုး

ယခုအခါ ခန္ဓာ, အာယတန, ဓာတ်တို့၌ ဝိပဿနာမှုကို အားထုတ်
ရခြင်း၏ အရင်းမူလ ဖြစ်သော အကျိုးကို ပြဆိုပေအံ့။ သတ္တဝါတို့၏
သန္တာန်တွင် အစဉ် ဖြစ်ပွား၍ နေကုန်သော လောဘ, ဒေါသ, မောဟ,
မာန, ဒိဋ္ဌိ အစရှိကုန်သော ကိလေသာ တရားတို့ကို ပယ်ရှားမှုသည်
ခပ်သိမ်းသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို အားထုတ်မှု၌ အရင်းမူလ ဖြစ်သော
အကျိုးပေတည်း။ ကိလေသာ တရားတို့တွင် တခုတခုသော ကိလေသာ
တရား၏ အခိုက် အတန်တို့ သည် ဝိတိက္ကမ အခိုက်အတန့်, ပရိယုဋ္ဌာန
အခိုက်အတန့်, အနုသယ အခိုက် အတန့် ဟူ၍ ၃-ပါး ၃-ပါးစီ ရှိကြ
ကုန်၏။ ကိလေသာ တရားတို့ကို ပယ်ရှားမှုတို့သည်လည်း တဒင်္ဂပဟာနံ
မှု, ဝိက္ခမ္ဘနပဟာနံမှု, သမုဇ္ဈေဒ ပဟာနံမှု ဟူ၍ ၃-ပါး ရှိ၏။ ပယ်တတ်
သော သာသနဗြဟ္မစရိယ တရားသည်လည်း သီလ, သမာဓိ, ပညာ ဟူ၍
၃-ပါး ရှိ၏။

ခွဲ၍ ပြဆိုအံ့။ လောဘကိလေသာ တခုသည် ဝိတိက္ကမမှု, ပရိယုဋ္ဌာ
နမှု, အနုသယမှု ဟူ၍ အခိုက်အတန့်မှု သုံးပါး ရှိ၏။ လိုသုံးပါးတို့တွင်
လောဘ၏ ဝိတိက္ကမမှု ဆိုသည်ကား ဝစီဒ္ဓါရမှ လောဘစကားမျိုး
ထွက်၍ လာအောင် လွန်စွာ သောင်းကျန်းမှု တပါး, ကိုယ်အင်္ဂါ ကြီး
ငယ် ဟူသော ကာယဒွါရမှ လောဘအမှု အရာမျိုး ဖြစ်ပွား၍ လာ

၁။ ပရမတ္ထဒိပနီ၊ ဝိ၊ ၅-၃၆၄။
စင်္ဂလ 10 ကမ္မဋ္ဌာန

အောင် လွန်စွာ သောင်းကျန်းမှု ဟပါး - ဤသို့ နှုတ်အင်္ဂါ၊ ကိုယ်အင်္ဂါ ၂-ပါး လှုပ်ရှား လေအောင် ထမ်းဆောင် ချီကြ တမ်းခွန်ပြု၍ လာ သော သာယာမှု၊ ချစ်ခင်မှု၊ လိုချင်မှု၊ ရချင်မှုများသည် ဝိတိက္ကမမှု မည်၏။ ဤဝိတိက္ကမမှုကို မြင်ကြလျှင် ဤသူမှာ သာယာသောတဏှာရာဂ လောဘ ဖြစ်သည်ဟု ပကတိ လူတို့ချင်းချင်းပင် သိကြကုန်၏။

ပရိယုဋ္ဌာနမှု ဆိုသည်ကား ကိုယ်အင်္ဂါ၊ နှုတ်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားသည် တိုင်အောင် မသောင်းကျန်းမှု၍ စိတ်နှလုံးဟောင်း၌ သာလျှင် ဇောကိစ္စ နှင့် ပွက်ပွက်ဆူထ၍နေသော လောဘမှုပေတည်း။ ဤပရိယုဋ္ဌာန လော ဘကိုကား ပကတိ လူတို့ မသိနိုင်ကြကုန်။ မိမိစိတ်ကို မိမိသာ သိနိုင်၏။ သူတပါး၏ စိတ်ကို သိနိုင်ကြကုန်သော အဘိညာဏ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စောင့်နတ် အစရှိသော နတ်တို့သည်လည်းကောင်း သိနိုင်ကြကုန်၏။

အနုသယမှု ဆိုသည်ကား မနောဒွါရ၌ ဇောကိစ္စနှင့် အမျှ ထကြ ခြင်း မရှိမူ၍ အနုမာဂ္ဂ သံသရာနှင့်အမျှ စိတ်သန္တာန် ထဲဝယ် အမြဲ ထာဝရ ကိန်းဝပ် ငုပ်အောင်း၍ နေသော လောဘမှု ပေတည်း။ ဤလောဘမှု ကိုကား သဗ္ဗညု ဘုရား တို့သာ သိနိုင် မြင်နိုင်ကုန်၏။ သာသနာပအခါ၌ အခြား တပါးသော လူ၊ နတ်၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာ တို့ကို မဆိုထားဘိ၊ သရဘင်္ဂ ရသေ့ အစရှိသော အဘိညာဏ်ရ ဘုရား အလောင်းတော်ကြီးများ သော်မှလည်း ဤအနုသယလောဘကို မသိ နိုင်ကြ မမြင်နိုင်ကြကုန်။

လောဘမှု၏ ဥပမာ

ဤအရာ၌ ဥပမာကား စိတ်သန္တာန်သည် မီးခြစ်တံနှင့် တူ၏။ စိတ် သန္တာန်၌ အစဉ် အမြဲ ကိန်းဝပ်၍ ငုပ်နေသော လောဘမှုသည် မီးခြစ် တံ၌ ရှိနေသော မီးဓာတ်နှင့် တူ၏။ ဝိယရုပ်၊ သာတရုပ်ဟု ဆိုအပ်သော မာတုဂါမ အဆင်း အသံ အစရှိသော အာရုံ ၆-ပါးသည် ကော် ပတ်နှင့် တူ၏။ ကော်ပတ်နှင့် မထိခိုက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုမီး

မီးခြစ် နှင့် မီးခြစ်တံ ဥပမာ

ခြစ်သည် ခိုက်ပွေ့၍ပင် နေသော်လည်း ပူမှု လောင်မှု မရှိသေး။ အေးမြစွာ နေသည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုအတူ ထိုအနုသယ ဟူသော ကိန်းဓာတ် ဝပ်ဓာတ် ငုပ်ဓာတ်မျိုးသည် မိမိကို ထစေတတ်သော အာရုံမျိုး တခုခု သော ဒွါရတွေ မဆီ မခိုက်လာသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး မသမကြာ ငြိမ်ဝပ်စွာနေ၏။ ကိလေသာ မရှိသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

ဤကား အနုသယ ဟူသော ငုပ်ဓာတ် ဝပ်ဓာတ်၏ အခြင်းအရာပေတည်း။

မီးခြစ် နှင့် မီးခြစ်တံ ဥပမာ

မီးခြစ်၌ ဝပ်၍ ငုပ်၍ နေသော မီးဓာတ်သည် ကော်ပတ်နှင့် တိုက်ခိုက် သောအခါ ထကြွ၍ မီးခြစ်တံ၌ တောက်၍ မီးခြစ်ဘုံကို လောင်၏။ ထိုအတူ အကြင်အခါ၌ ထိုလောဘငုပ်ဓာတ်ကို ထကြွအောင် နှိုးနှိုင်း လှုံ့ဆော်နိုင်သော အာရုံသည် စက္ခုစသော ဒွါရ၌ ခိုက်တိုက် ဆုံစည်း လာ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုလောဘ ငုပ်ဓာတ်သည် ခဏခြင်း ထကြွ၍ ဇော ကိစ္စနှင့် မနောဒွါရ အစဉ်မှာ ပွက်ပွက်ဆူ ပူသောင်စွာ ဖြစ်ပေါ်၏။ ဤကား ပရိယတ္တနာ ဟူသော ထဓာတ် ကြွဓာတ်၏ အခြင်းအရာ ပေတည်း။

မီးစာနှင့် မီးခြစ်တံ ဥပမာ

မီးခြစ်တံ၌ တောက်လောင်၍ နေသော မီးတောက်သည် မီးစာ တပါး မရှိခဲ့လျှင် မီးခြစ်တံတွင်ပင် ဘေငြိမ်းလေ၏။ မီးစာတပါး ရှိခဲ့မှ ခဏခြင်းပင်လျှင် အားကြီးစွာ ပွားစီး၍ တမြို့လုံး တရွာလုံး ပြာဖြစ် သည်တိုင်အောင်ပင် သောင်းကျန်းနိုင်၏။ ထိုအတူ မနောဒွါရ၌ ထကြွ ၍နေသော ထိုလောဘမီးသည် သဘိ ပညာနှင့် အုပ်ချုပ်သဖြင့် ပိယ ဝတ္ထုမီးကနှင့် တာရုဏ်ပွားစီးခွင့် မရခဲ့သည့် ရှိသော် မနောဒွါရ၌ပင် ရုပ်သိမ်း၍ အိမ်မြဲအိမ် ဝပ်မြဲဝပ် ငုပ်မြဲငုပ်ပြန်လေ၏။ အကြင်အခါ၌ သဘိ ပညာ အချုပ် အထိန်း မရှိမရှိ ပိယဝတ္ထု ဟူသော မီးစာတပါး သို့ အကူးခံ၏။ အာရုံသို့ လွတ်၍ ပေး၏။ ထိုအခါ မနောဒွါရတွင်

မက ဝစီဒ္ဓါရ ကာယဒ္ဓါရတို့ ထကြွ သောင်းကျန်း၍ လာ၏။ ပိယ ဝတ္ထု၌ တဏှာရာဂ စကားမျိုး ထွက်၍လာ၏။ ပိယဝတ္ထုနှင့် ပေါင်း ဖက်ရန် ကိုယ်အင်္ဂါ လှုပ်ရှားမှု သွားလာမှု စသည်တွေ ဖြစ်၍လာ၏။ ဤကား ဝိတိက္ကမ ဟူသော လွန်ကျူးမှု၊ သောင်းကျန်းမှု ပေတည်း။ အကြမ်း၊ အလတ်၊ အနု ဟူသော လောဘ ၃-မျိုး ပြီး၏။

ကံ သုံးလိ၏ အဓိပ္ပာယ်

ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ အစရှိသည်တို့၌လည်း ဤနည်း အတူ အကြမ်း၊ အလတ်၊ အနု ၃-မျိုး ၃-မျိုးစီ ခွဲ၍ သိလေ။ ထို ၃-ပါးတို့ တွင် ကာယကံ၊ ဝစီကံဟု ဆိုအပ်သော အကြမ်းမျိုး ဖြစ်သော ဝိတိက္ကမ ကိလေသာမှုသည် သီလသာသနာ၏ ဆိုင်ရာပေတည်း။ ထို့ ကြောင့် သီလသည် ထိုဝိတိက္ကမမှု မျိုးကိုသာ တဒင်္ဂပဟာန်အားဖြင့် ပယ်နိုင်၏။ ပရိယုဋ္ဌာန ကိလေသာမှုမျိုး အနုသယ ကိလေသာမှုမျိုး တို့ကို မပယ်နိုင်။ မနောကံဟု ဆိုအပ်သော အလတ်မျိုး ဖြစ်သော ပရိ ယုဋ္ဌာန ကိလေသာမှုမျိုးသည် ဥပစာရဈာန်နှင့် တကွသော သမာပတ် ရှစ်ပါး ဟူသော သမာဓိ၏ ဆိုင်ရာပေတည်း။ ထို့ကြောင့် သမာဓိသည် ထိုပရိယုဋ္ဌာနမှုမျိုးကိုသာ ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်အားဖြင့် ပယ်နိုင်၏။ အရင်းလဲ လျှင် အဖျားထင်းဖြစ်မြဲဆိုသကဲ့သို့ ပရိယုဋ္ဌာနမှုကို ပယ်လျှင် ဝိတိက္ကမ မှုသည် ဝိက္ခမ္ဘန အနေအားဖြင့် ပယ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးလေ၏။

ဖိန်းမ၏ အဆင်းခတ် လက်နက် စူးဝင်ပုံ

အနုသယဟု ဆိုအပ်သော ငုတ်ခတ်တို့ကိုမူကား မပယ်နိုင်သည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးဖြစ်သော ဟရိတစ ရှင် ရသေ့၊ မေဗဇ ရှင်ရသေ့တို့သည် နှစ်ရှည်များစွာ ဈာန်အတိညာဏ် သမာပတ်တို့ဖြင့် ဟိမဝန္တာ၌ နေ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လာကြရာ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ နေကြကုန်၍ နေ့စဉ် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် မင်း၏ နန်း တော်သို့ ဆွမ်းစားကြွကြွကုန်၏။ ထိုသို့ကြွကြွရာ တရံရောအခါ ကောင်း

ကင်မှ မိဖုရားကြီး၏ အသွင်အပြင်ကို မြင်ကြကုန်ရာ မိဖုရားကြီး၏ အသွင် အပြင်ဟူသော ရူပဓာတ်သည် ရှင်ရသေ့တို့၏ စက္ခုဓာတ် ဘဝင်ဓာတ် တို့၌ ခိုက်လေ၏။ မီး၏ ကော်ပတ်နှင့် ကိုက်ခိုက်ရာ ခဏခြင်း မီးတောက် ၍ ထသကဲ့သို့ ကာမစွန္ဒခေါ်သော လောဘတဏှာ ရာဂမီးသည် အနု သယဥပဓာတ်မှ ခဏခြင်း တောက်ထ၍ ပရိယုဋ္ဌာနကိစ္စနှင့် နှလုံးအပြင်မှာ ပွက်ပွက်ဆူ ဖြစ်ပေါ်လေ၏။ ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားသော ရွှေဟင်္သာ ကို သေနတ်နှင့်ပစ်ရာ အသဲကိုကျည်ဆန်မှန်၍ ကျလာသကဲ့သို့ ရှင်ရသေ့ တို့သည် မိဖုရား၏ အဆင်း တည်းဟူသော ရူပဓာတ်လက်နက်၏ ဘဝင်၌ ထိခြင်းကြောင့် ခဏခြင်း ကောင်းကင်မှ လျောကျ၍ မိဖုရားအထံသို့ ရောက်ကြကုန်၏။ ဤကား မိန်းမ၏ အဆင်းဟူသော ရူပဓာတ်လက်နက် စူးဝင်ပုံ ဝတ္ထုတည်း။

သီဟိုဠ်၌ ဈာန်အဘိညာဏ်နှင့် ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားသော ရှင် သာမဏေသည် မိန်းမငယ်တယောက်၏ သီချင်းသံကို ကြားလေရာ ထို အသံဓာတ် ခိုက်မှုကြောင့် ဈာန်လျော့၍ ကောင်းကင်မှ ကျရလေ၏။ ဤကား မိန်းမ၏ အသံ ဟူသော သဒ္ဒဓာတ်လက်နက် စူးဝင်ပုံ ဝတ္ထု တည်း။

ထိုရှင်ရသေ့၊ ရှင်သာမဏေတို့အား လောဘဥတုဓာတ် လှုပ်ကြွ၍ ပရိယုဋ္ဌာန အဖြစ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အနှစ် ရှည်ကြာစွာ အားထုတ်၍ ထားအပ်သော ဈာန်အဘိညာဏ် သမာပတ်တို့သည် ခဏ ခြင်း အကုန် ကွယ်ပျောက်လေကုန်၏။ ကောင်းကင်မှ လျောကျ၍ ထို မိန်းမတို့နှင့် တွေ့ကြသောအခါ ပရိယုဋ္ဌာနတွင် မရပ် ဝီတိက္ကမအဖြစ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အနှစ်ရှည်ကြာစွာ စောင့်ထိန်း၍ ရထားအပ် သော ရသေ့ ရဟန်းသီလသည် ခဏခြင်း ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ဤသို့လျှင် သမထ မည်သည် အနုသယဓာတ်ကို မပယ်နိုင်၊ အနုသယ ဟူသော ဥတု ဓာတ် အဖြစ်ကို မဖြတ်နိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဘဝဂ်ဘုံမှာ ဗြဟ္မာကြီး အဖြစ်သို့ ရောက်သော်လည်း အပါယ်မှ လွတ်ခွင့်မရှိသေး၊ ခေတ္တ သီလ ဝန္တ၊ ခေတ္တ ဈာန်လာဘီ၊ ခေတ္တဗြဟ္မာမင်းသာ ဖြစ်နိုင်ကြလေသတည်း။

ကံသုံးပါးတို့၏ ဗီဇမူလကို ဖြတ်ရန်

ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့မှ အလွတ်ဖြစ်၍ ထိုကံသုံးပါးတို့ဖြစ်ပွားရန် အမြစ်မူလ ဗီဇမျိုးစေ့ အနေနှင့် စိတ်သန္တာန်ထဲမှာ အစဉ်အမြဲ ကိန်းဝပ်၍ ရှိနေသော အနုသယ ကိလေသာမူသည် ပညာ၏ ဆိုင်ရာပေတည်း။ ပညာသည်သာလျှင် သမုဒ္ဓစ္စဒပဟာန်ဖြင့် ထိုအနုသယကိလေသာမူကို ဖြတ်ဘောက်ပယ်ရှားနိုင်၏။ သီလ၊ သမာဓိတို့၏ ဆိုင်ရာမဟုတ်။ သီလ၊ သမာဓိတို့သည် မပယ်ရှားနိုင်ကုန်။ လောဘ၏ အမြစ်အရင်းကို ဖြတ်ဘောက် ပယ်ရှားလျှင်လည်း လောဘ၏ ပရိယုဒ္ဓာနမူ၊ ဝီတိက္ကမမူ တို့ကိုလည်း သမုဒ္ဓစ္စဒပဟာန်အားဖြင့် ဖြတ်ဘောက် ပယ်ရှားခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးလေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ သန္တာန်မှာ လောဘမျိုးပြတ်လေ၏။ ဝသဝတ္တိ နတ်ပြည်မှ ဝသဝတ္တိ နတ်မင်းကြီး၏ သွီးတော် နတ်သွီးဒေပါင်း တထောင် လာ၍ အဆင်းသဏ္ဍာန်၊ အသံ၊ အတွေ့ စသည်တို့ဖြင့် တသက်လုံး ထိုပါးဖြားယောင်းသော်လည်း သာယာသော တဏှာရာဂ လောဘ ဟူ၍ အဏုမြူမျှ မလာပြီ။ ရေမိုး ကောင်းစွာစုတ်ပြီးသော မီးခြစ်ကို ကော်ပတ် နှင့် တကြိမ်တရာပင် ခြစ်ချုပ် ပွတ်တိုက်သော်လည်း မီးမျိုးစေ့ ပျက်ဆုံးပြီးဖြစ်၍ မီးတောက်ခြင်း မရှိနိုင်သကဲ့သို့တည်း။ အနုသယဟုဆိုအပ်သော ကိလေသာအမြစ်တို့သည် အဘယ်၌ စူးစိုက် စည်ကားပွားစီး၍ နေကြကုန်သနည်းဟူမူကား ခန္ဓာငါးပါး၊ အာယတန တဆဲ့နှစ်ပါး၊ ဓာတ်တဆဲ့ ရှစ်ပါးတို့၌ စူးစိုက်စည်ကား ပွားစီး၍ နေကြကုန်၏။

ဒိဋ္ဌိကိလေသာ၏ အမြစ်ဖြတ်နည်း မျိုးဖြတ်နည်းကို ဥပသာနှင့်ဘက္ခ ပြဆိုအံ့။ ပျင်းရိသော သဘောရှိသော ယာလုပ်ယောကျ်ားသည် တခုသော တောချုံ အရပ်ကို ယခုနှစ် ထွန်သာ ယက်သာ ရှိရုံ အပေါ်တွင် ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်း၍ ကြီးမားသော အငုတ်အရင်းတို့ကို ရှောင်ကွင်း၍ ထွန်ယက် မျိုးကြဲလေ၏။ မိုး လေ ဖြောင့်မှန်လျှင် တနှစ်စာ စားရသောက်ရရှိမျှ ရ၏။ မိုးဦးကျပြန်လျှင် ယာပြင် တခုလုံး၌ ချုံနွယ်သစ်ပင် ပြည့်ပြန်၏။ ခုတ်ထွင်မြဲခုတ်ထွင်၍ မျိုးကြဲမြဲမျိုးကြဲ၍ ရမြဲပြန်၏။ ယာကောင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ နှစ်စဉ်အတိုင်း ခုတ်မှု၊ ထွင်မှု မပြုမိရုံနေ၏။

ကံသုံးပါးတို့၏ ဗီဇမူလကို ဖြတ်ရန်

မိုးခေါင်၍ သော်လည်းကောင်း မိမိက အရပ်တပါး၌ နေရခိုက်ကြုံ၍ လည်းကောင်း မခုတ်မလုပ်ရဘဲ ၃-နှစ် ၄-နှစ် ၅-နှစ် စသည် ကြာညောင်းခဲ့လျှင် တောကြီးမြက်မဲ ဖြစ်ပြန်လေ၏။

ဝီရိယကောင်းသော ယာလုပ်ယောက်ျားသည်မူကား ပေါက်တူး၊ ပုဆိန်၊ ဓား၊ တူးရှင်း စုံလင်စွာတို့နှင့်တကွ အစမှစ၍ ရှိသမျှသော ချုံနွယ် သစ်ပင်တို့ကို ရှေးဦးစွာ အကိုင်းအခက်တို့ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၍ အငုတ်အရင်းမျှသာ ကျန်စေ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်၌ အငုတ်အရင်းတို့ကို ဖြတ်တောက်ရှင်းလင်း၍ မြေတွင်းရှိ အမြစ်ကြီး အမြစ်ငယ်မျှသာ ကျန်စေ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်၌ အမြစ်ကြီးငယ်တို့၏ စူးစိုက်စည်ကားပွားစီး၍ နေရာမြေအဘို့တို့ကို အခြေအနေ အကုန်ပျက်စီး၍ ပေါက်တူးစာချည်း ဖြစ်အောင် တူးဆွ၏။ အမြစ်ကြီးငယ်တို့သည် တွယ်တာရာမရှိ အကုန်လုံးပေါက်ကုန်၏။ ကုန်းပေါ်သို့ အကုန်တင်ထား၍ အမြစ်ကြီးများကို ဓားမဖြင့် အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်တောက်၍ ပုဆိန်ဖြင့် ၃-စိတ် ၄-စိတ် စသည် ပေါက်ခွဲ၍ မြေတလင်းရှိရာ၌ နေသွေစွာ ဖြန့်လှန်းပြီးလျှင် စုပုံ၍ မီးတိုက်လေ၏။ ပြာအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ ယာပြင်ကြီးတခု ဖြစ်လေ၏။ အနှစ်တရာ တထောင်ပင် မလုပ်ဘဲ ပစ်ထားသော်လည်း ကိုအပင်တို့ကား တဖန် ပေါက်ရောက်ခြင်း မရှိကြကုန်ပြီ။

ပါဠိတော်၌ကား အဆိပ်ပင်ကို သတ်ယူဥပမာပြု၍ ပြာတို့ကိုပင် မြစ်ခေါ်၍ မျောမူလာသေး၏။ ဤဥပမာ၌ အကိုင်းအခက်မျှကို ရှင်းလင်းမှုနှင့် သီလဝိသုဒ္ဓိမှု တူ၏။ မြေပေါ်၌ ပေါ်ရှိသော အငုတ်အရင်းတို့ကို ရှင်းလင်းမှုနှင့် သမာဓိဟု ဆိုအပ်သော စိတ္တဝိသုဒ္ဓိမှု တူ၏။ မြေတွင်းရှိ အမြစ်ကြီး၊ အမြစ်ငယ်တို့၏ မှီတွယ်ရာ မြေအဘို့တို့ကို အခြေအနေ အကုန်ပျက်၍ ပေါက်တူးစာချည်းဖြစ်အောင် ပြုမှုနှင့် ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၌ ဝိပဿနာရှုမှု တူ၏။

တူပုံကား ထိုမြေကြီးသည် အခြေမပျက် အနေမပျက် ပကတိအတိုင်း တည်၍ ထိုသစ်မြစ် ကြီးငယ်တို့ကို အစဉ် ထာဝရ ပိုက်ထုပ်ချီပွေ့၍ မြေအခိုး၊ ရေအခိုး ဟူသော အစာရေစာတို့ကို ဝစွာ ကျွေး၍ မွေးမြူ၏။

သစ်မြစ်ကြီးငယ်တို့သည် အခြေအနေကောင်းသော မြေမှ ကျေးဇူးတွေကို ရရှိ ကြီးပွားစည်ကားကြကုန်၏။ ထိုအတူ မိမိကိုယ်ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ် တရားတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ ဦးခေါင်း၊ ခြေ လက် အစရှိသော သဏ္ဍာနပညတ်၊ သန္တတိပညတ် တည်းဟူသော ပညတ် နိုင်ငံကြီး အခြေအနေနှင့် ထိုကိလေသာတို့ကို ပိုက်ထုပ် ချည်ပွေ့၍ ပိယရုပ်၊ သာတရုပ် တည်းဟူသော အစာရေစာတို့ကို ဝစွာ ကျွေး၍ မွေးမြူလျက် ရှိနေကြကုန်၏။ ကိလေသာတို့သည် မိမိကိုယ်ခန္ဓာ ငါးပါး တို့မှ ကျေးဇူးတွေကို ရရှိ အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ကြီးပွား စည်ကား၍ နေကြကုန်၏။

ထိုမြေအဘို့ကို အခြေအနေ အကုန် ပျက်၍ ပေါက်တူးစာချည်း ဖြစ်အောင် ပြုလိုက်သည်ရှိသော် ထိုသစ်မြစ်တို့သည် မြစ်သေး၊ မြစ်မှား မကျန် အကုန်ပေါ်၍ တွယ်ရာ မှီရာမှ ကျွတ်လွတ်၍ ကုန်လေ၏။ ထို အတူ မိမိကိုယ်ခန္ဓာ တခုလုံးကို ဓာတ်နိုင်ငံကြီး လုံးလုံး ပေါ်အောင် ဝိပဿနာဉာဏ် တည်းဟူသော ပေါက်တူးဖြင့် သဏ္ဍာနပညတ်၊ သန္တတိ ပညတ် ဖြစ်အထည် ဟူ၍ အဏုမြူမျှ မကျန်ရ အောင် တူးဆွ ပေါက်ခွဲ၍ ပေါက်တူးစာချည်း ဖြစ်အောင် ပြုလိုက်သည် ရှိသော် ထိုကိလေသာ အမြစ်ကြီး ငယ်တို့သည် တွယ်ရာမှီရာမှ ကျွတ်လွတ်၍ ကုန်ကြကုန်၏။

ထိုသစ်မြစ် ကြီးငယ်တို့သည် ထိုနေရာတွင် မရှာသော မြေ၌ ထိုအတိုင်း ထားပြန်လျှင် မကြာမီ ရောနှောမိကြ၍ ခဏခြင်း အညွန့် အညွှောက် ပေါက်ရောက် ကုန်ရာသောကြောင့် ထိုနေရာမှ ကုတ်တင်၍ မြေတလင်း မာမာ၌ ဖြတ်တောက် စိတ်ဖြာကာ နေသော စွာ လှန်း၍ မီးတိုက်လေ၏ သို့။ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ခန္ဓာတကောင်လုံးကို ပေါက်တူးစာချည်း ဖြစ် အောင် တူးဆွ ပေါက်ခွဲ၍ ပညတ်နိုင်ငံ ကြီးငယ် ကွယ်ပျောက်၍ ကိလေ သာမြစ်တို့ တွယ်ရာ မှီရာမှ ကျွတ်လွတ်ကုန်ငြားသော်လည်း ထိုအတိုင်း ထားခဲ့လျှင် ခဏခြင်း ရောနှောမိကြပြန်၍ ကြီးပွား စည်ကားမြဲ စည် ကားရန် ရှိနေသောကြောင့် မဂ်ဉာဏ် တည်းဟူသော မီးဖြင့် အကျွမ်း ဖုတ်မြိုက်ရကုန်သတည်း။

ကံသုံးပါးတို့၏ ဗီဇမူလကို ဖြတ်ရန်

ဤဥပမာ၌ သစ်မြစ်တို့၏ မှီတယ်ရာ မြေအဘို့ကို ပေါက်တူးစာချည်း ဖြစ်အောင် ပြုမူသည် ကြီးကျယ်၏။ မီးတိုက်မှုသည် ခဏနှင့်ပင် ပြီးစီး၏ သို့၊ ထိုအတူ သဏ္ဍာနပညတ်၊ သန္တတိပညတ် အခုအခံ မရှိရအောင် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ဝိပဿနာ ပေါက်တူးစာ ပြုမူသည် ကြီးကျယ်၏။ မဂ် ဉာဏ် မီးတိုက်မှုကား ခဏနှင့် ပြီး၏။

ဤကိလေသာ အမြစ်ဖြတ်မှုကိုကား ဘုရားသာသနာ၌လည်းကောင်း၊ ပဇ္ဇေက ဗုဒ္ဓါတို့၌လည်းကောင်း ရအပ်၏။ ထိုမှတစ်ပါးသော သာသနာပ အခါတို့၌ မရအပ်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ ထိုကဲ့သို့သော ပညာ သာသနာ၏ ထိုအခါတို့၌ မရှိခြင်းကြောင့်တည်း။ သီလ၊ သမာဓိ နှစ်ပါး တို့ကိုမူကား သာသနာတွင်း၌လည်းကောင်း၊ သာသနာပ၌လည်းကောင်း ခပ်သိမ်းသော ကမ္ဘာ ခပ်သိမ်းသော အနန္တစကြဝဠာတို့၌ပင် ရအပ် ကုန်၏။ သီလတရား ရှိကြသောကြောင့် ခပ်သိမ်းသော ကမ္ဘာ၊ ခပ် သိမ်းသော စကြဝဠာတို့၌ လူသတ္တဝါ၊ နတ်သတ္တဝါ အပြည့်ရှိကြကုန်၏။ သမာဓိတရား ရှိကြသောကြောင့် ခပ်သိမ်းသော ကမ္ဘာ၊ ခပ်သိမ်းသော စကြဝဠာတို့၌ ဗြဟ္မာပြည် ဗြဟ္မာသတ္တဝါ ဟူ၍ ရှိကြကုန်၏။

ကိလေသာ အပေါင်းတို့တွင် ဒိဋ္ဌိ ဟူသော ကိလေသာသည် အဆိုး အဝါးဆုံး ဖြစ်၏။ ခပ်သိမ်းသော ဒုစ္စရိုက် အမှိုက်ကြီးကို အမှားကြီး ဟူသမျှတို့သည် ထိုဒိဋ္ဌိမှ ဖြစ်ပွားကုန်ကြ၏။ ဒိဋ္ဌိ ကိလေသာ အမြစ်ပြတ် လျှင် ခပ်သိမ်းသော ဒုစ္စရိုက် အမှိုက်အမှားကြီးတို့သည် အမြစ်ပြတ်ကြ လေကုန်၏။ ထိုသူမှာ အပါယ် သံသရာကြီး အပြီး ချုပ်ငြိမ်း၏။ အနတ္တ ဝိပဿနာမူသည် ဒိဋ္ဌိ ကိလေသာ အမြစ်ဖြတ်မှု သက်သက်ပေတည်း။ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဓာတုကမ္မဋ္ဌာန်းမူသည် အထူးအားဖြင့် အနတ္တ ဝိပဿနာ မှပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ဒိဋ္ဌိ အမြစ်ပြတ်ခြင်းကို အလိုရှိသော အမျိုးသား သည် ဘုရား သာသနာ၌ ကြုံကြိုက်ဆဲအခါတွင် ဓာတုကမ္မဋ္ဌာန်းများကို ကြိုးစားအားထုတ်ရာသတည်း။

ဤတွင်ရှေ့ကား - “ကဋ္ဌဉ္စ ပဋိစ္စ အဂ္ဂိ ဇလတိ ကဋ္ဌဂ္ဂိတွေဝ သင်္ချံ ဂစ္ဆတိ” အစရှိသော မဟာတဏှာသင်္ခယသုတ်ကို အမှီပြု၍ ပြဆိုအပ်သော ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း အမြစ် ပြီး၏။

လက္ခဏာရေး သုံးပါး ဝိမောက္ခမုခဉာဏ် သုံးပါး
လက္ခဏဝိမောက္ခ ရောပြုမ်းပုံ

ယခုအခါ၌ လက္ခဏာရေး သုံးပါးကို စွဲမြဲ ကြည့်ရှုကြကုန်သော သူတို့အား မိမိတို့ ရှုမြင်ကြသော အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၏ အနိစ္စမှန်၊ ဒုက္ခမှန်၊ အနတ္တမှန် ဟုတ်မည်- မဟုတ်မည် - အချက်ကျမည်- မကျမည်ကို ဆင်ခြင်နိုင်ကြရန် အနုပဿနာဉာဏ်သုံးပါး ဝိမောက္ခမုခဉာဏ်သုံးပါးတို့၏ ရောနှောခန်းကို ပြဆိုဦးအံ့။

အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်၊ ဒုက္ခာနုပဿနာဉာဏ်၊ အနတ္တာနုပဿနာဉာဏ်ဟူ၍ အနုပဿနာဉာဏ်သုံးပါး၊ အနိမိတ္တာနုပဿနာ၊ အပဏိဟိတာနုပဿနာ၊ သုညတာနုပဿနာ ဟူ၍ ဝိမောက္ခမုခဉာဏ် သုံးပါး၊ ဝိမောက္ခကား ကျွတ်လွတ်မှုတည်း၊ မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်တည်း၊ မုခကား တံခါးဝတည်း၊ တံခါးပေါက်တည်း၊ မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်၏ တံခါးဝကို တံခါးပေါက်ကို ဝိမောက္ခမုခ ဆိုသတည်း။

- (၁) အချက်လှလှ ကောင်းကောင်း ကျသော အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်ကို အနိမိတ္တာနုပဿနာဉာဏ် ဆိုသည်။
- (၂) အချက်လှလှ ကောင်းကောင်းကျသော ဒုက္ခာနုပဿနာဉာဏ်ကို အပဏိဟိတာနုပဿနာဉာဏ် ဆိုသည်။
- (၃) အချက်လှလှ ကောင်းကောင်းကျသော အနတ္တာနုပဿနာဉာဏ်ကို သုညတာနုပဿနာဉာဏ် ဆိုသည်။

ဝိမောက္ခသုံးဖြာနှင့် လက္ခဏာသုံးသွယ်

အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်ကို အနိမိတ္တာနုပဿနာဉာဏ် ဆိုရာ၌ ဓာတ်တို့၏ ချုပ်ပျက် ကွယ်ပျောက်မှုသည် အနိစ္စ မည်၏။ သတ္တဝါတို့၏ ပကတိစိတ် တွင် ထင်မြင်ပေါ်ရှိ၍ နေသော သဏ္ဍာန ပညတ်၊ သန္တတိပညတ်၊ အရိပ်နိမိတ် ကြီးငယ်စုသည် နိမိတ္တ မည်၏။

ဝိမောက္ခ သုံးဖြာ နှင့် လက္ခဏာ သုံးသွယ်

ဓာတ်နိုင်ငံကြီး၏ ခဏမစဲ ချုပ်ပျက် ကွယ်ပျောက်မှုကို ဉာဏ်၌ ကောင်းကောင်း ထင်မြင်သည်ရှိသော် ပကတိစိတ်တွင် ထင်မြင်ပေါ်ရှိ၍ နေသော ထိုအရိပ် နိမိတ် ကြီးငယ်စုသည် ဉာဏ်၌ အလိုလို ကွယ်ပ၏။ ဤသို့ ပကတိ စိတ်တွင် ထင်မြင်ပေါ်ရှိ၍ နေသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ အင်္ဂါကြီးငယ်၊ ဆံပင်၊ မွေးညှင်း အစရှိသော အရိပ်နိမိတ် ကြီးငယ်တို့ကို ဉာဏ်အမြင်၌ ကွယ်ပစေနိုင်သော အမှု ဖြစ်၍ အနိစ္စာ နုပဿနာကို အနိမိတ္တာနုပဿနာ ဆိုသတည်း။

ဒုက္ခာနုပဿနာဉာဏ်ကို အပဏိဟိတာ နုပဿနာဉာဏ် ဆိုရာ၌ တေဘူမက ဓမ္မအသိုက်အအုံ ဖြစ်သော ဓာတ်နိုင်ငံကြီးသည် ဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်၏။ “ဘယဋ္ဌေန ဒုက္ခံ” ဟူသည်နှင့် အညီ ကြောက်မက်ဘွယ်သော အန္တရာယ်အစု၊ ဘေးအစုသာ အမှန် ဖြစ်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် သာယာ ဘွယ် ဟူ၍ တစုံတခုမျှ မရှိ။ အနိစ္စဟု ဆိုအပ်သော မရဏဘေးကြီး ခဏမစဲ အမြဲကပ်ကြီး တိုက်၍ နေသော ဓမ္မတို့သာ အမှန် ဖြစ်၏။ မရဏဘေးကြီး ခဏမစဲ အမြဲကပ်ကြီး ပွက်ပွက်ဆူတိုက်၍ နေသော ဓာတ် နိုင်ငံကြီးကို မိမိ၏ ကိုယ်တွင်း အင်္ဂါ- မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ပြုလုပ် သိမ်း ပိုက်၍ နေကြမှု၏ အလွန်ဘေးဘယ ကြီးကျယ်များပြားလှသော အပြစ် ကို ရှုမြင်မှုသည် ဒုက္ခာနုပဿနာ ဉာဏ် မည်၏။

လူ့လောက၊ နတ်လောကတို့၌ ချစ်ဘွယ်၊ ခင်ဘွယ်၊ လိုချင်ဘွယ်၊ ရချင်ဘွယ် အတင့်အတယ် အကောင်း အမြတ် ထင်မြင်ပေါ်ရှိ၍ နေသော သုဘ သုခ အခြင်းအရာမျိုးစုသည် ပဏိဟိတမျိုး မည်၏။ သက်ရှိ သက်မဲ့ ဖြစ်သော ဓာတ်နိုင်ငံကြီး၏ ဒုက္ခအချက်တွေကို ကောင်းကောင်း ထင် မြင်သည်ရှိသော် ထိုသုဘ သုခ အခြင်းအရာမျိုးစုသည် ဉာဏ်၌ ကွယ် ပျောက်၏။ ကြောက်မက်ဘွယ်တွေ အတိ ထင်မြင်၏။ ဤသို့ လောက၌ ပကတိစိတ်သည်တွင် ထင်မြင်၍ နေကြသော သုဘ သုခ အခြင်းအရာတို့ကို ဉာဏ်အမြင်၌ ကွယ်ပစေနိုင်သော အမှု ဖြစ်၍ ဒုက္ခာနုပဿနာကို အပဏိ ဟိတာနုပဿနာ ဆိုသတည်း။

ခတ်နိုင်ငံကြီးကို ဉာဏ်မပေါက်သည့်အတွက် သဏ္ဍာနပညတ်၊ သန္တတိပညတ်တို့မှာ ထင်မြင် ပေါ်ရှိ၍နေသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ အတ္တ၊ ဇီဝတို့ကို ပျောက်ကွယ်စေခြင်းငှာ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို အနှစ်သာရ မရှိ သည့်အတွက် ရေမြုပ်၊ ရေပွက်၊ တံလှုပ်၊ ငှက်ပျောတုံး၊ မျက်လှည့်အသွင် ထင်မြင်အောင် ရှုမှုသည် အနတ္တာနုပဿနာဉာဏ် မည်၏။

ရေမြုပ် ရေပွက် အစရှိသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ထင်မြင်သည်ရှိ သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ အတ္တ၊ ဇီဝသည် ဉာဏ်အမြင်၌ ကွယ်ပလေ ၏။ ခန္ဓာငါးပါးသည် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ အတ္တ၊ ဇီဝ မဟုတ်၊ တူစွ သူည အတိ ထင်မြင်လေ၏။ ဤသို့ ပကတိစိတ်တွင် အဟုတ်ရှိ ထင်မြင်၍ နေ ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ အတ္တ၊ ဇီဝတို့ကို ဉာဏ်အမြင်၌ ကွယ်ပစေနိုင် သော အမှုဖြစ်၍ အနတ္တာနုပဿနာကို သုညတာနုပဿနာ ဆိုသတည်း။

ဝိပဿနာ သုံးပါး၌ အချက် ကျ-မကျ

အလိုရှိရာ ခန္ဓာအစိတ်ကို အနိစ္စဉာဏ် ချိန်ရွယ် ရှုကြည့်လိုက်သည်ရှိ သော် စက္ကူပုံ စက္ကူပြာသဒ်ကို ဗုန်း အမြောက်ဖြင့် ပစ်ခင်းလိုက်ဘိ သကဲ့သို့ သဏ္ဍာန ပညတ်၊ သန္တတိပညတ် တည်းဟူသော အရိပ်နိမိတ် ကြီးငယ် ပြိုကွဲပျောက်ကွယ်၍ ခတ်တို့၏ ချုပ်ပျက်ခြင်း ဟူသော အနိစ္စ အချက် ထင်မြင်လာသောအခါ အနိမိတ္တဉာဏ် ဖြစ်၏။ အနိစ္စဉာဏ်အချက် ကျ၏ဟု သိအပ်၏။ အရိပ်နိမိတ်ကြီးငယ် ခုခံ၍နေလျှင် အနိမိတ္တဉာဏ် မဖြစ်၊ အနိစ္စဉာဏ် အချက်မကျဟု သိအပ်၏။

ဒုက္ခဉာဏ် ချိန်ရွယ်ရှုကြည့်လိုက်သည်ရှိသော် အကြင် အာရုံဝတ္ထု၌ သာယာသိမ်းပိုက် ချင်ဖွယ်သော ပဏိဟိတ အခြင်းအရာ ကွယ်ပျောက်၏။ ကြောက်ဖွယ်၊ ရှောင်ကြဉ်ဖွယ်၊ စွန့်ပစ်ဖွယ်သော ဘယအာဒိနဝ ပေါ်ရှိ ၏။ ထိုအာရုံဝတ္ထုတို့၌ အပဏိဟိတဉာဏ်ဖြစ်၏။ ဒုက္ခဉာဏ်အချက်ကျ၏။ ပ.ဏိဟိတ အခြင်းအရာ မပျောက်လျှင် ဒုက္ခဉာဏ်အချက်မကျဟု သိ အပ်၏။

ကိလေသာ၏ နိုင်ငံကြီး သုံးရပ်

အနတ္တဉာဏ် ချိန်ရွယ်ရှုကြည့်လိုက်သည်ရှိသော် အတ္တသာရ၊ ဇီဝသာရ အချင်းအရာ ကွယ်ပျောက်၏။ အသာရ၊ အဇီဝ၊ တုစ္ဆ၊ သုည၊ ဓာတ် အစု၊ ဓာတ်အခဲ၊ ဓမ္မအစု၊ ဓမ္မအခဲ သက်သက်မျှ ထင်မြင်၏။ ထိုအခါ သုညတဉာဏ်ဖြစ်၏။ အနတ္တဉာဏ် အချက်ကျ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ အတ္တ သာရ၊ ဇီဝသာရ ထင်မြင်၍နေသည်ရှိသော် အနတ္တဉာဏ် အချက်မကျဟု သိအပ်၏။ အတ္တသာရ ဇီဝသာရ စစ်ချက်သည်ကား “အာဟာရဒီပနီ” စာအုပ်—“အနတ္တဒီပနီ” စာအုပ်တို့မှာ ပါရှိလေပြီ။

ဤသည်ကား အကျဉ်းအားဖြင့် အနုပဿနာဉာဏ် သုံးပါးနှင့် ဝိမောက္ခမုခဉာဏ် သုံးပါး ရောနှောပုံတည်း။

ကိလေသာ၏ နိုင်ငံကြီးသုံးရပ်

ကိလေသာတို့၏ မှီရာ တည်ရာ စည်ကားရာ ဖြစ်ကုန်သော နိုင်ငံကြီး တို့သည် နိမိတ္တနိုင်ငံကြီး တပါး၊ ပဏိဟိတ နိုင်ငံကြီး တပါး၊ အတ္တဇီဝ နိုင်ငံကြီးတပါး ဟူ၍ သုံးပါးရှိကုန်၏။

ထိုတွင် ပရမာဏုမြူ၊ အဏုမြူ တို့မှ စ၍ ပကတိစိတ်တွင် ထင်မြင် ပေါ်ရှိ၍ နေကုန်သော သဏ္ဍာနုပညတ်၊ သန္တတိပညတ်၊ ဒြပ်ကြီးငယ်၊ အထည်ဝတ္ထု ဟူသမျှသည် နိမိတ္တနိုင်ငံကြီး မည်၏။

လောက၌ တဏှာဖြင့် သာယာအပ်ကုန်သော အကောင်း၊ အမြတ်၊ အတင့်အတယ်၊ အဖွယ်အရာ၊ ချမ်းသာ သုခ၊ သုဘ၊ ကျက်သရေ ဟူသမျှ သည် ပဏိဟိတနိုင်ငံကြီး မည်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အတ္တသာရ၊ ဇီဝသာရ၊ ကာရက၊ ဝေဒက အစရှိသော အခြင်းအရာ မျိုးစုသည် အတ္တဇီဝနိုင်ငံကြီး မည်၏။

ကာရက ဆိုသည်ကား ဤသတ္တဝါတို့သည် အလုံးစုံသော ကာယကံမူ၊ ဝစီကံမူ၊ မနောကံမူ တို့ကို မိမိတို့ အစွမ်းအား လျော်စွာ အစိုးတရ ပြု နိုင်ကြကုန်၏ ဟူသော အတ္တဒိဋ္ဌိမျိုးတည်း။

ဝေဒက ဆိုသည်ကား ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြီးစီး၍ ရရှိသော ပစ္စုပ္ပန်အကျိုး၊ သံသရာအကျိုးတို့ကို ခံစားတတ်ကြကုန်၏ - ခံစားတတ်ကြကုန်၏ ဟူ၍ ဖြစ်သော အတ္တဒိဋ္ဌိ မျိုးတည်း။

ဤကား နိုင်ငံကြီး သုံးပါး အမြတ်အားဖြင့် ပိုင်းခြားချက်တည်း၊ အကျယ်ဝေဘန်မှုကား အသီးအသီးပင် အလွန်ကြီးကျယ်ကြ၏။

အုပ်စိုးသော ဓမ္မ

ထိုနိုင်ငံကြီး သုံးရပ်တို့တွင် နိမိတ္တနိုင်ငံကြီး၌ မာန အုပ်စိုး၏၊ ပဏိဟိတ နိုင်ငံကြီး၌ တဏှာ အုပ်စိုး၏၊ အတ္တဇီပနိုင်ငံကြီး၌ ဒိဋ္ဌိ အုပ်စိုး၏။

နိမိတ္တ မြို့ကြီး၌ အုပ်စိုးသော မာနကို ပယ်ရန်

နိမိတ္တနိုင်ငံကြီး၌ အဘယ်သို့ မာနအုပ်စိုးသနည်း ဟူမူကား မာနဆိုသည် “မညနံ၊ အထင်မှားခြင်း။ မာနော၊ အထင်မှားခြင်း” ဟူသည်နှင့်အညီ ဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်၍ စင်စစ် ဆိုးဝါးသော လောကီ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတရားတို့၏ အတွင်းမှာပင် ဤကား အယုတ်၊ ဤကား အမြတ်၊ ဤကား အကောင်း၊ ဤကား မကောင်းဟု အယုတ် အမြတ် အထွေ အပြား အထင်မှားခြင်းသည် မာန မည်၏။

ဥပမာကား - မြေစိုင်းခဲ နှင့် ရွှေခဲသည် လောက အလိုအားဖြင့် အယုတ် အမြတ် ကဲ့ကြ၏။ မြေစိုင်းသည်ကား ယုတ်ညံ့၏၊ ရွှေခဲသည်ကား ကောင်းမြတ်၏။ သစ္စဒေသနာတော် အလိုအားဖြင့် ပထဝီ ဓာတ်ချင်း အတူတူပင် ဖြစ်၏။ အာဒိနဝအရာ၌ကား မြေစိုင်းခဲမှာ တဏှာ၊ မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆေရ စသော ကိလေသာ ပွားများရန် အခွင့်မရှိ၊ စောင့်ရှောက်မှုလျှင် အရင်းရှိသော ဒုက္ခတရား ပွားများရန် အခွင့်မရှိ၊ အပါယ်လားကြောင်း မကောင်းမှု ပွားများရန် အခွင့်မရှိ၊ ရွှေခဲမှာမူ ကား ထိုအလုံးစုံသော အပြစ်ဒေါသ အာဒိနဝတို့သည် ထင်ရှားရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာချင်း တူသည် ဆိုငြားသော်လည်း မြေစိုင်းခဲသည်

နိမိတ္တ မြို့ကြီး၌ အုပ်စိုးသော မာနကို ပယ်ရန်

ဒုက္ခသာမညသာ ဖြစ်၏။ ရှေးခဲသည်ကား အလွန်ကြီးမား များပြားသော အပြစ်ဒေဝါသ ဒုက္ခဘေးမျိုး ရှိ၏။

ရသေ့ သူတော်ကောင်း၊ ရဟန်း သူတော်ကောင်း တို့သည် လည်းကောင်း၊ ကာမရာဂမှ ထွက်မြောက်ကြကုန်ပြီးသော လူ့ နတ် ဗြဟ္မာ အနာဂါမ် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်းကောင်း မြေစိုင်းခဲကို အကောင်း အမြတ်ပြု၍ အသုံးပြုသော် ပြုကြကုန်ရာ၏။ ရှေးခဲကိုမူကား ဝေးစွာ ကြည့် ရှောင်ကြကုန်၏။

ဤဥပမာ၌ သစ္စဒေသနာတော် အလိုအတိုင်း ရှေးခဲ၏ အပြစ်ဒေဝါသ အာဒိနဝ ဒုက္ခဘေးကြီးတွေကို ကောင်းစွာ သိမြင်ကြ၍ ရှေးခဲ၌ သာယာ သော တဏှာမှ ကင်းစင်ကြကုန်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လောက ဝေါဟာရမျှကို ရှေးခဲပြု၍ ရှေးခဲကို အကောင်း အမြတ် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် အမြတ်ဥစ္စာ ရတနာပြု၍ ပြောဟောကြကုန်သော်လည်း အထင်မှားသော မာနတရား မဆိုရာ၊ အပြစ်ဒေဝါသ အာဒိနဝ ဒုက္ခဘေးကြီးကို မမြင်ကြကုန်မူ၍ မြေစိုင်းခဲကား အယုတ် အညံ့ - ရှေးခဲကား အကောင်းအမြတ် ဟု ထင်မှတ် စွဲလမ်းကြကုန်သော သူတို့၏ အထင်အမှတ် သည်ကား အထင်မှားမှု စင်စစ် ဖြစ်သတည်း။ ဤဥပမာ အတိုင်း လူ့ လောက၊ နတ် လောက၊ ဗြဟ္မာလောကတို့၌ သက်ရှိ သက်မဲ့ ဝတ္ထု အာရုံ အလုံးစုံကို အကုန်သိမြင်ကြလေကုန်။

ဤ ကဲ့သို့သော အထင်မှားခြင်း မည်သည် ဓာတ်နိုင်ငံ၌ ဥာဏ် အမြင် စင်ကြယ်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မရှိ၊ နိမိတ္တ နိုင်ငံသားတို့ အားသာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် နိမိတ္တနိုင်ငံကြီး၌ မာနအုပ်စိုးသည် ဟုဆို သတည်း။

အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်သည်ကား ထိုနိမိတ္တ နိုင်ငံကြီးကို မှန်မှန် ညက် ညက် ထိုးလိုကြကာ ပြာလို လွှင့်ပျောက်အောင် ပင်ခတ် ဖျက်ဆီး သော ဝရဇိန်လက်နက်ကြီးပေတည်း။ ထိုနိမိတ္တနိုင်ငံကြီး ပျက်စီးခဲ့လျှင်

ထိုနိုင်ငံကြီးကို အုပ်စိုးသော မာနဘုရင်မင်းလည်း အသင်း ဗိုလ်ပါနှင့် တကွ ပျက်ဆုံးကြလေကုန်၏။ ထို့ကြောင့်—

အနိတ္တံ ဘာဝေဟိ၊ မာနာနုသယ မုဇ္ဈဟ။
တဘော မာနာဘိသမယာ၊ ဝူပသန္တော စရိယတိ။ ။

ဟူ၍ ရာဟုလသုတ် ၌ ဟောတော်မူပေသည်။

ဤနိမိတ္တ နိုင်ငံကြီးမှ ဖြစ်ပွားသော နိမိတ်အများစုတွင် သောတာ ပတ္တိမဂ်၌ နိစ္စနိမိတ်၊ အတ္တနိမိတ် နှစ်မျိုးကိုသာ အကုန် အစင် ဖျက် ဆီးနိုင်၏။ သုခနိမိတ် သုဘနိမိတ်တို့ကို မူကား အရဟတ္တဒဂ်သို့ ဆိုက်မှ အကုန်အစင် ဖျက်ဆီးနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမာနသည်လည်း အရဟတ္တမဂ် သို့ ကျမှပင် အကုန်အစင် ကျွတ်ငြိမ်းလေသတည်း။

နိမိတ္တနိုင်ငံကြီးကို ဖြိုဖျက်ခန်း ပြီး၏။

— — —
ပဏိဟိတမြို့၌ တဏှာ

ယခုအခါ ပဏိဟိတ နိုင်ငံကြီး ဖြိုဖျက်ခန်းကို ပြဆိုအံ့။ ရှားမီးကျိုး အစုထဲမှ အေးမြသော မီးခဲ ဟူ၍ ထွက်ခြင်း မရှိသကဲ့သို့ သစ္စဒေသနာ တော် အလိုအားဖြင့် အလွန် ဆိုးဝါးသော ဒုက္ခသစ္စာ တရားမျိုးထဲမှ သုခ၊ သုဘ၊ ဣဋ္ဌ သမုတ္တိ သီရိ မင်္ဂလာ ချမ်းသာ ကောင်းမြတ်သော တရားမျိုး၊ ဝတ္ထုအာရုံမျိုး ဟူ၍ ထွက်ခြင်း မရှိ။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါလျက် လူ့လောက၌ အကောင်းအမွန်တွေ တွေ့ရှိ၍ နေကြမှု၊ နတ်လောက ဗြဟ္မာလောက၌ အကောင်းအမွန်တွေ တွေ့ရှိ၍ နေကြမှုတို့သည်ကား ပဏိဟိတနိုင်ငံကြီးကို အုပ်စိုးသော ပဏိမိ တဏှာ၏ အမှုပေတည်း။ ပဏိ မိ ဆိုသည်ကား တောင်တမျှတည်း။ လောက၌ ပုထုဇ္ဇန်တို့၏ ပကတိစိတ် တွင် ကောင်းသည်ဟု တွေ့ရှိကြသော ဣဋ္ဌအာရုံမျိုးကို ကြည့်ချင် မြင် ချင်မှု၊ ကြားချင်မှု၊ နာချင်မှု၊ စားချင်၊ သောက်ချင်မှု၊ လိုချင်၊ ရချင် မှု၊ ခံစား စံစားချင်မှုပေတည်း။ ဒုက္ခာနုပဿနာဉာဏ်သည် ထိုပဏိဟိ

ပဏိဟိတနိဋ္ဌိ တဏှာ

နိုင်ငံကြီးကို ထုံးလိုကြေကာ ပြာလိုလွင်ပျောက် ကြောက်ဖွယ်၊ လန့်ဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်တွေ ဖြစ်၍ ကုန်အောင် ပစ်ခွင်း ဖျက်ဆီးသော ဝရဇိန်လက် နက်ကြီးပေတည်း။

မြေစိုင်းခဲ၊ ရွှေခဲ ဥပမာကို ဤအရာ၌လည်း ထုတ်ဆိုရာ၏။ မာန အမှု နှင့် တဏှာအမှု နှစ်ပါးတို့၏ အထူးကား- မြေစိုင်းခဲကို အယုတ် အညံ့ ထင်မှု၊ ရွှေခဲကို အထွတ် အမြတ် ထင်မှုသည် မာနဘည်း၊ ရွှေခဲကို သာယာခင်မက် နှစ်သက် တွယ်တာမှုသည် တဏှာတည်း။ မာန ဆိုသော် လည်း အနုသယ မာနမျိုးတည်း။ ကုသိုလ်စိတ်ထဲမှာပင် အထင် ပါ ရှိ၍နေသော မာနမျိုး ဟူလိုသည်။ တဏှာသည်လည်း အနုသယတဏှာ မျိုးတည်း။ ကုသိုလ် စိတ်ထဲမှာပင် သာယာသော အခြင်းအရာ ပါရှိ ၍နေသော တဏှာမျိုး ဟူလိုသည်။

ပဏိဟိတနိဋ္ဌိကြီး ပျက်စီး ကွယ်ပျောက်သည် ရှိသော် ထိုနိုင်ငံကြီး ကို အုပ်စိုး၍နေသော တဏှာသည်လည်း အသင်း ဗိုလ်ပါတို့နှင့် တကွ ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက်ကြလေကုန်၏။ ဤပဏိဟိတနိဋ္ဌိကြီး သည်ကား အရဟတ္တမဂ်သို့ဆိုက်မှ အကုန်ပျက်စီးသည်။ တဏှာသည်လည်း အရဟတ္တ မဂ်သို့ဆိုက်မှ အကုန်ချုပ်ဆုံးသည်။

ပဏိဟိတနိဋ္ဌိကြီး ဖြိုဖျက်ပုံကို ပြဆိုခန်း ပြီး၏။

အတ္တဇီဝဒိဋ္ဌိကိုပယ်ရန်

အနိစ္စာနုပဿနာ လက်နက်နှင့် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ပစ်ခွင်း သဖြင့် နိစ္စနိမိတ္တနိုင်ငံကြီး ပျက်စီး ကွယ်ပျောက်သည် ရှိသော် အတ္တ သာရ၊ ဇီဝသာရ နိုင်ငံကြီးသည်လည်း ပျက်စီး ကွယ်ပျောက်တော့ သည်သာ ဖြစ်၏။ အဘယ်သို့ ပျက်စီး ကွယ်ပျောက်လေသနည်း ဟူမူ ကား တကိုယ်လုံး၌ ဓာတ်တို့၏ သေဆုံးခြင်း ခမတို့၏ သေဆုံးခြင်းတို့

ဖြင့် မျက်တောင်တခတ်မျှ မပြတ်မစဲ တကိုယ်လုံး၊ တကောင်လုံး အမြဲ
 သေဆုံး၍ နေသည်ကို ထင်မြင်နိုင်သည်ရှိသော် ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်တို့
 သည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ အမာခံ အတ္တသာရမျိုးမဟုတ်ကုန်၊ ပုဂ္ဂိုလ်
 သတ္တဝါကို ကာလအရှည် တည်နေနိုင်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြသော
 ဇီဝသာရမျိုး မဟုတ်ကုန်ဟု အတ္တမဟုတ် ဇီဝမဟုတ်သည်ကိုလည်း ထင်
 မြင်တော့မည်သာ ဖြစ်၏။ ယုတ်စွာအဆုံး မျက်တောင်တခတ် အတွင်း၌
 ပင်လျှင် ရှေ့ နောက် အဆက်ဆက်အားဖြင့် များစွာသော ရုပ်ဓာတ်၊
 နာမ်ဓာတ်တို့သည် ချုပ်ဆုံးကုန်၏။ ထို့ကြောင့် လောက မျက်မြင်ဖြစ်
 သော ကာယကံမူ၊ ဝစီကံမူ၊ မခနာကံမူတို့တွင် ဘယ်ကြိယာ တခုကံမူ
 တပါးတည်းနှင့် ပြီးစေနိုင်သော ဓာတ် ဟူ၍ မရှိလေသောကြောင့်
 ကာရကသတ္တိ မရှိမှုကိုလည်း ထင်မြင်တော့မည်သာ ဖြစ်၏။ ခံစား စံစား
 မှု၌လည်း ထိုအတူပင်တည်း။

တနည်းကား ပြုပြင်မှု၊ ခံစား စံစားမှု ဟူသော ကြိယာသည်ပင်
 လျှင် ဓာတ်သား ဓာတ်စစ် အမှန် ဖြစ်လေသောကြောင့် ထိုကြိယာကို
 ပြုတတ်သော ကာရကဓာတ်၊ ဝေဒကဓာတ် ဟူ၍ အသီး အခြား မရှိ။
 ဓာတ်ကို လွှတ်၍ ကာရကပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝေဒကပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ လည်း မရှိဟု
 ထင်မြင်တော့မည်သာ ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် နိစ္စ နိမိတ္တ နိုင်ငံကြီး ပျက်စီး
 ကွယ်ပျောက်ခဲ့သည်ရှိသော် အတ္တဇီဝနိုင်ငံကြီးသည်လည်း ပျက်စီး ကွယ်
 ပျောက်တော့သည်သာ ဖြစ်သတည်း။ ထို့ကြောင့် အတ္တဇီဝ နိုင်ငံကြီး
 ဖြိုဖျက်ခန်းကို အသီး အခြား မဆိုပြီ။

နိုင်ငံကြီး သုံးချက်ကို ဖြိုဖျက်ရန်

ဉာဏ်အမြင်၌ ဤနိုင်ငံကြီး သုံးရပ် ပြိုပျက် ပျောက် ကွယ်သည်
 ရှိသော် ဓမ္မစက္ခု၊ ပညာစက္ခုတို့သည် ပေါ်ပေါက်ကုန်၏။ အဝိဇ္ဇာနှင့်
 တက္ကသော တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ သုံးပါးတို့သည် ချုပ်ဆုံးကုန်၏။ မြတ်စွာ
 ဘုရား သာသနာအလုပ်သည် ထမြောက် ပြီးစီး၏။ နောင်သာသနာတော်

နိုင်ငံကြီး သုံးချက်ကို ဖြိုဖျက်ရန်

တပါးကို မြော်ဘွယ် ကိစ္စ မရှိ၊ ယခုအခါ၌မူကား နိစ္စနိမိတ္တ၊ အတ္တဇီဝ နိုင်ငံကြီး နှစ်ရပ် ဖြိုဖျက်ရန် အခွင့်သည်သာ အလွန် အလျင် လိုလှ၏။ ထိုနိုင်ငံကြီး နှစ်ရပ် ဖြိုဖျက်လျှင်ပင် ခပ်သိမ်းသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမျိုး၊ ခပ်သိမ်းသော ဒုစူရိုက်မျိုး အပါယ်သံသရာကြီးတို့မှ အပြီးတိုင် လွတ်ငြိမ်းလေပြီ။ ဘဝများစွာ ကမ္ဘာများစွာ သံသရာ၌ ကျင်လည်၍ သွားသော်လည်း သံသရာ၌ နှစ်မွန်းမျောပါးသော သံသရာ ဝဋ်သမား မဟုတ်ပေပြီ။ တဖြေးဖြေး နိဗ္ဗာန်သို့ ဆန်ဘက်၎င်းနှင့် ဘုံစဉ် စံစား၍ သွားသူသာ ဖြစ်ပေ၏။ ။ ဤအနက် များကို ငါတို့ စီရင်သော “စတုသစ္စဒီပနီ” စာအုပ်မှာ အကျယ် ပါရှိလေ၏။

ဤတွင် ရွေးကား နိုင်ငံကြီး သုံးပါး၊ ဘုရင်ကြီးသုံးပါး၊ ထိုနိုင်ငံကြီး သုံးချက်ကို မှုန်မှုန်ညှက်ညက် ကြေပျက်ခဲသအောင် ပစ်ခွင်းရသော လက်နက်ကြီး သုံးပါးကို ပြဆိုခန်း ပြီး၏။

နိဂုံး

တေတ္တိံ သက္ကဋမဏ္ဍိတေ၊ လက်ပံတောင်းနာမ ပဗ္ဗတေ။
ဝသတာ မဟာထေရေန၊ ကတာ ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ။

တေတ္တိံ ကုဋမဏ္ဍိတေ၊ သုံးကျိပ်သုံးပါး နတ်သိကြားတို့
ပျော်ပါးစံရာ မြို့ပမာဖြင့် ရံကာညွှတ်ရုံး သုံးဆဲ့ သုံးလုံး
သော တောင်ထွတ်တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်ထသော။ လက်ပံ
တောင်းနာမ ပဗ္ဗတေ၊ သဗ္ဗာဝတီ နောက်ကမ်းဆီမှ သုံးလီ

မိုင်ခန့် ခရီးစန့်လျက် ကြီးခံ့ မြင့်ငြောင်း ‘လက်ပံတောင်း’ အမည် ရှိသော တောင်စောင်းဝယ် မုဒ္ဓာမြို့ အမိန့်တော်ရ မောင် ကြော့ မောင်စံလင်းတို့ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းအပ်သော စင်္ကြံ ကျောင်း၌။ ဝသတာ၊ ၁၂၆၂-ခုနှစ်၌ အသစ်တည်လတ် ဝါကပ်သီတင်း သုံးနေသော။ မဟာထေရေန၊မဟာထေရ်မြတ် ဖြစ်သော။ မယာ၊ လယ်တီတောကျောင်းဆရာ ငါသည်။ ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ။ ရန်ကုန်မြို့ ပုဏ္ဏားတောင် တောင်လုံးပျံ ဓာတ် ဆရာကြီး ဆရာမြို့ လျှောက်ထားအပ်သည် ဖြစ်၍ ရေးသား အပ်သော “ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီ” ဤစာ ကျမ်းသစ်သည်။ ကတာ၊ ၁၂၆၅-ခု သီတင်းကျွတ်သဆုတ်၅-ရက်နေ့၌ ပြုစီရင်အပ် အပြီး သတ်သတည်း။

ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနိကျမ်း

မှတ်သားဖွယ်အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ	အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]		[အ]	
အကုသိုလ်မှု မည်သည်	၁၁	အထင်ရှားဆုံးသောနာမက္ခန္ဓာ	၆၂
အကုသိုလ်စိတ္တက္ခန္ဓာ	၄	အနတ္တဝိပဿနာမှုသည်	၁၅၃
အကြမ်းမျိုး ကိလေသာ	၁၄၈	အနုပဿနာ ဉာဏ်နှင့်	
အကြောင်းလေးပါးကိုစွဲ၍		ဝိမောက္ခမုခဉာဏ်တို့ပုံ	၁၅၄
ဒါနအထမြောက်	၁၄၁	အနုသယ၏အခြင်းအရာ	၁၄၇
အခံရေစုနှင့် တူသောအရာ		အနုသယ ကိလေသာ စည်	
များ	၇၀	ကား ပွားစီးရာဌာန	၁၅၀
အခွင့်သာသော အကုသိုလ်		အပါယ်ကြီး၊ အပါယ်လွန်	၂၅
ကံဟောင်း၏ သတ္တိ	၁၃	အပါယ်ဘုံသို့ ရောက်ကြ	
အစောင့်အကာ မရှိသော		ကုန်သောသုတ္တံမည်သည်	၉
မြို့ရွာသုတ္တံနှင့်တူသမျှများ	၁၀၈	အပါယ်ဘုံသားများတဘဝ	
အဆိုးအဝါးဆုံးကိလေသာ	၁၅၃	ထက် တဘဝ နစ်မြုပ်	
အဇ္ဈတ္တဘေးမျိုး	၈၃	သွားရာ၌ ဥပမာ	၁၀
အဋ္ဌကထာနည်း ဆိုလိုရင်း	၁၄	အပိုင်းအခြားဆိုသည်ကား	၃၃
အတ္တဇီဝနိုင်ငံကြီး	၁၅၇	အပွား၊ အဆုတ်	၃၆
အတ္တဆိုသည်ကား	၄၂	အဘိညာဏ်ရ ဘုရား အ	
အတက်၊ အဆုတ်	၃၆	လောင်းတော်ကြီးများ	
အတင်း၊ အပတကိုယ်လုံးမှာ		သော်မှ မသိနိုင်သော	
ဖြစ်ပေါ်သောဓာတ်	၉၉	အရာ	၁၄၆

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ	အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[အ]		[ဥ]	
အမာကြီး၊ အမာနု	၃၄	ဥစ္စာကျွန်	၁၄၀
အမှု နှင့် အမှုဆောင်	၁၂၀	ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ ဖြစ်ရာ	
အရဟတ္တမဂ် ဖျက်နိုင်သော		ဒွါရ	၆၆
နိမိတ်များ	၁၆၀	ဥပေက္ခာ ဝေဒနာကို ထင်	
အရင်းလဲလျှင်အဖျားထင်း		မြင်အောင်ရှုနည်း	၆၆ - ၆၇
ဖြစ်မြဲ	၁၄၈	[က]	
အရင်းမူလအကျိုး	၁၄၅	ကမ္မဇာတိဘေး(အဓိပ္ပာယ်)	၈၅
အလတ်မျိုး ကိလေသာ	၁၄၈	ကာရကဆိုသည်	၁၅၇
အလွန်၊ အလျင် ဖြိုဖျက်ရန်		ကာရက၊ ဝေဒက နှင့်	
လိုအပ်သော နိုင်ငံကြီး	၁၆၃	ဓာတ်	၁၆၂
အဝီစိကြီး၊ အဝီစိလွန်	၂၅	ကာယဝိညာဏ်သိ	၃၂
အသင်္ချေ လွန်မှ ဆိုရာ၌		ကာယာယတန၊ မနာယတန	
အသင်္ချေဟူသည်	၂၀	ခွဲခန်း	၉၉
[အာ]		ကာယိကဒုက္ခဝေဒနာ	
အာရုံတခု ဓာတ်အိမ် နှစ်ခု		ဆိုသည်ကား	၅၈
မှာထင်	၁၂၁	ကိလေသာတို့ စည်ကားရာ	
အာသိဝိသ၊ ဘောရဝိသ၊		နိုင်ငံကြီးများ	၁၅၇
ဥဂ္ဂတေဇ အစစ် ခေါ်		ကိလေသာတို့ကို ပယ်တတ်	
ဆိုထိုက်စရာများ	၅၁	သော သာသန ဗြဟ္မ-	
အာဠာရ နှင့် ဥဒက ဆုံးရှုံး		စရိယ ၃-ပါး	၁၄၅
မှုကြီး	၂၃	ကိလေသာတို့ကို ပယ်ရှားမှု	
		၃-ပါး	၁၄၅
		ကိလေသာတို့၏ အခိုက်	
		အတန် ၃-မျိုး	၁၄၅

မှတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[က]

[ဝ]

ကိလေသဇာတိဘေး
 (အဓိပ္ပာယ်) ၈၅
 ကုသိုလ်စိတ္တက္ခန္ဓာ ၄
 ကျရောက်သော ရေပေါက်
 တို့နှင့် တူသော အရာ
 များ ၇၀
 ကြောင်း,ကျိုး အပြန်အလှန် ၂၀

စက္ခုဝိညာဏဇာတ် အမှု ၁၂၀
 စက္ခုဒွါရ၏ ရွာဆိုး
 ကုန်းကြီးနှင့်တူပုံ ၁၀၂-၁၀၃
 စက္ခာယတန, မနာယတန
 ခွဲခန်း ၉၀
 စတုသစ္စအရာ, ဝိပဿနာ
 အရာတို့၌ မဟုတ်မမှန်ကို
 မြင်သော အမြင်ဟူသည် ၉၅

[ခ]

ခန္ဓာငါးပါးကို တူစွ, သူည
 မျိုး ဆိုသည်မှာ ၉၃
 ခေတ္တ သီလဝန္တ ၁၄၉
 ခေတ္တ ဈာနလာဘီ ၁၄၉
 ခေတ္တ ပြဟွာမင်း ၁၄၉
 ခပ်သိမ်းသော ဒုစရိုက်မှု
 ဟူသည် ၈၆

စိတ္တဝိသုဒ္ဓိမုနှင့် တူသော
 အရာ ၁၅၁
 စိတ္တက္ခန္ဓာမည်သည် ၄
 စိတ္တဇဝါယော အမှု ၁၂၃
 စိတ်၏ အလိုနိုင်ငံ ၃၃၀
 စီးပွားနှစ်မျိုးနှင့် လူလေးမျိုး ၁၈
 စေတသိက ဒုက္ခဝေဒနာ
 ဆိုသည်ကား ၅၈

[ဂ]

ဂါဟတရား သုံးပါး ၈၁

စေတသိကဒုက္ခ တည်ရှိ ဖြစ်
 ပေါ်ရာ အရပ် ၆၄
 စေတသိက သုခဝေဒနာ ၆၅

[ဃ]

ဃာနာယတန, မနာယတန
 ခွဲခန်း ၉၉

[ဇ]

ဇရာဘေးဆိုသည် ၈၅
 ဇာတိဘေး ၃-မျိုး ၈၅

[င]

ငရဲမျိုး, ငရဲမြစ်ဖြစ်သော
 တရား ၈၇

ဇိဝှာယတန, မနာယတန
 ခွဲခန်း ၉၉
 ဇောမနော (အဓိပ္ပာယ်) ၁၀၀

အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ	အက္ခရာစဉ်	စာမျက်နှာ
[ည]			
ညဉ့်အိပ်၍ နေ့သုနှင့် တူသူ	၁၀၄	ခတ်ပေါင်း ၃-၂-ပါး	၁၃၇
[တ]			
တူစသည့်၏ ဒိဋ္ဌသက်သေ	၉၄	ခတ်မည်ရခြင်း	
တို့မီးစ၊ ရှိမီးစ	၄၉	အကြောင်း	၁၃၆
[ထ]			
ထိမှု ၂-မျိုး	၁၃၁	ခတ်နန်းကြိုး အထောင်	
ထိမထင် ဆိုသည်ကား	၈၄	မက ဟူသည်	၁၁၉
[ဒ]			
ဒုက္ခဝေဒနာကို ဉာဏ်နှင့်		ခတ်မီးကိုညှိထွန်းသူ	
ဖော်ပုံ	၆၁	၆-မျိုး သရုပ်	၁၁၉
ဒုက္ခတိဘုံ ကျစ်သည်ခွဲရသော		ခတ်မီးစာ ၆-မျိုး သရုပ်	၁၁၈
ဘဝ	၁၀	ခတ်မီးစာ ၆-မျိုး	
ဒုက္ခတိဘုံသို့ လားကြသော		(တနည်း)	၁၁၉
သတ္တဝါတို့	၉	ခတ်မီးတောက် ၆-မျိုး	
ဒုက္ခတိဘုံမှာ ဖြစ်ရသောဘဝ	၇	သရုပ်	၁၁၉
ဒုက္ခတိလေးဘုံရှိ သတ္တဝါ	၇	ခတ်မြို့ကြီး	၁၁၉
ဒုက္ခတိဘဝကို ဖြစ်စေနိုင်သော		ခတ်အိုး ၆-မျိုး သရုပ်	၁၁၈
စိတ္တက္ခဏ	၄	ခတ်အိမ် ၆-မျိုး သရုပ်	၁၁၈
ဒုလ္လဘတရား ငါးပါး	၂	ခတ်ဘက် ၃-ပါး၊ အစုံ	
[စ]			
မေ့မလေ ရှိရသော	၁၄၈	၆-စုံ	၁၁၄
မေ့စကား၌ မျက်စိ	၃၅	ခတ်နှပ်၊ ခတ်ဖွဲ့	၈၉
မေ့ယဟန (သရုပ်)	၁၀၇	ခတ်နိုင်ငံကြီးကို အလင်း	
		ဖွင့်ခဲလျှင်	၇၆
		ခတ်နိုင်ငံကြီး ဆိုသည်ကား	၇၄
		ခတ်ရုပ်ကြီး နှင့် သတ္တဝါ	
		ခန္ဓာအထူး	၆၀
		ခတ်မျက်မှန်	၄၀

မှတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဝ]

ဓာတ်မျက်လုံးအမြင် စင်ကြယ်
စွာ ပေါက်လျှင် ၃၇
ဓာတ်မျက်လုံး ၃၆
ဓားပြတပ်နှင့် တူသောအရာ ၁၀၈
ဓားပြတပ်တို့၏ လက်နက်
ကရိယာ ၁၁၀

[န]

နာမကာယ၌ အစွယ် ၄၇
နာမက္ခန္ဓာ ရှိရာ အခါ၊ ဌာန ၁၃၄
နာမ်ဓာတ်၏ အနိစ္စအချက် ၁၃၄
နိမိတ္တမည်သော အရာ ၁၅၄
နိမိတ္တနိုင်ငံကြီး ၁၅၇
နိယတဗျာဒိတ်ရပြီး
အလောင်းတော်ကြီးများ
ဖြစ်ရာ စကြဝဠာ ၂၂
နှလုံးသွေး နှင့် နှလုံးမသာမှု ၆၅
နှိုင်ငံကြီး ၂-ပါး ၇၄
နှိုင်ငံကြီးနှစ်ပါး ခြားနားချက် ၇၇

[ပ]

ပညာ၏ ဆိုင်ရာ ကိလေသာ ၁၅၀
ပညတ်နိုင်ငံကြီးကို ဖွင့်ခွဲလျှင် ၇၆
ပညတ်နိုင်ငံကြီး ဟူသည် ၇၅
ပညတ်နယ်ကြီးနှစ်ပါး ၃၉
ပညတ်မျက်လုံး ၃၇

မင်္ဂလာ ၁၂ ကမ္မဋ္ဌာန

[ပ]

ပညတ်သိ (သိပုံ) ၃၁
ပညတ်သိ၊ ပရမတ်သိ နှစ်မျိုး
(အသိ-နှစ်မျိုး) ၃၁
ပဏိဟိတမျိုး ၁၅၅
ပဏိဟိတ နိုင်ငံကြီး ၁၅၇
ပထဝီရေဝေသာပါဌ၌
အဓိပ္ပာယ် ၅၆
ပထဝီသည် သဟဇာတ်
တေဇော၏ အစာ ၄၂
ပထဝီ၏ အမာဆုံး
ဥဒါဟရုဏ် ၄၁
ပထဝီ၏ အနူးညံ့ဆုံး
ဥဒါဟရုဏ် ၄၁
ပရမတ်မြေ ၃၁
ပရမတ်သိ (သိပုံ) ၃၁
ပရမတ္ထတရား မည်သည် ၃၃
ပရိယုဋ္ဌာန၏ အခြင်းအရာ ၁၄၇
ပိယရုပ်၊ သာတရုပ် ၁၄၆
ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည် ၄၃
ပြည့်ရှင်မင်းနှင့် တူသော
အရာ ၈၃-၈၄-၈၅

[ဖ]

ဖဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ၌
ဓာတ်ရုပ်ကြီး ဥပမာ ၅၀

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဗ]

ဗဟိဒ္ဓဘေးမျိုး ၈၃
 ဗာဂျာ တူရိယာနှင့် ကိုယ်
 ခန္ဓာတူပုံ ၁၃၅
 ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ ဒုလ္လဘ၌ အမေး
 နှစ်ချက် ၂၀

[ဘ]

ဘဝသမ္ပတ္တိ(အဓိပ္ပာယ်) ၁၆
 ဘဝကိုအလေးပြုကြ သူတို့
 သည် ၁၈
 ဘဝသမ္ပတ္တိကို ခင်မင်လျှင်
 ဘောဂသမ္ပတ္တိကိုအဆုံး
 အရှုံးခံရပုံ ၁၇-၁၈
 ဘဝင်မနော(အဓိပ္ပာယ်) ၁၀၀
 ဘုရား, ကျောင်းတကာ ၁၀၉
 ဘုရား, တရား, သာသနာ
 ကို တွေ့မြင် နိုင်သော
 မျက်စိ ၃၅
 ဘုရား သာသနာကို အရ
 အမိ တွယ်တာမှု ဆို
 သည်ကား ၂၇
 ဘုရား သာသနာကို အရ
 အမိ တွယ်နိုင် ကုန်ကြ
 သော သူတို့၏အကျိုး ၂၇

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဘ]

ဘုရား သာသနာ နှင့် တွေ့
 ကြုံကြသောအခါစည်း
 စိမ်ရှင်ကြီးများ ၂၆-၂၇
 ဘုရား သာသနာနှင့် တွေ့
 ကြုံရသည်ရှိသော် ရနိုင်
 သော အကျိုးများ ၂၅
 ဘုရားပေါင်း အသိန်း အ
 သန်းကို လွဲနိုင်ကြရန်
 အခွင့်အလမ်း ဟူရာ၌ ၂၄
 ဘုရားပွင့်ရာ စကြဝဠာ ၂၁
 ဘောဂသမ္ပတ္တိ(အဓိပ္ပာယ်) ၁၆
 ဘောဂ သမ္ပတ္တိကို ခင်မင်
 လျှင် ဘဝ သမ္ပတ္တိကို
 အဆုံးအရှုံး ခံရပုံ ၁၈
 ဘောဂကို အလေး ပြုကြ
 သူတို့သည် ၁၈
 ဘုံ, ဗိမာန်တို့၏ ပမာဏ ၅
 ဘုံနယ် ကျယ်၍ ဘုံ၌နေ
 သတ္တဝါနည်းသောဘုံ ၅
 ဘုံနယ်လည်းကျယ်, ဘုံနေ
 သတ္တဝါလည်း များ
 ပြားသော ဘုံ ၅

[မ]

မနာယတန အပြား ၁၀၀

မှတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[ဗ]

[ဗ]

မနုဿတ္တ ဒုလ္လဘဉ္စိ အမေး	
ပုစ္ဆာ ၂-ချက်	၂
မနုဿတ္တ ဒုလ္လဘကို ရကြ	
သုတိဟုဆိုထိုက်သူများ	၁၉
မနောဝိညာဏ်သိ	၃၂
မနောဝိညာဏ ဓာတ်အမှု	၁၂၀
မဟာအဝိစိ	၆
မဟာကမ္ဘာကြီး တခု၏	
အသက် ပမာဏ	၂၀
မာယူပမဉ္စဝိညာဏ်ဟု ဟော	
ရခြင်းအကြောင်း	၉၇
မာန (သဘောလက္ခဏာ)	၁၅၀
မာနအမှု, တဏှာ အမှု	
(အထူး)	၁၆၁
မိဂပဒဝဠုနနည်း	၆၇
မီးပွားမှုဆိုသည်ကား	၄၂
မီး ၆-ပါး အချင်းချင်း	
မကူးပုံ	၁၁၆
မီးစာဉ် ရှိရင်း တေဇောက	
ထလောင်မှုသာ	၁၁၇
မီးစာနှင့်မီးဓမ္မတာ ၃-ချက်	၄၂
မီးရထားစီးရာ (စက္ခုဗျူဟာ	
ဉ် လူတိုင်း ဒိဋ္ဌမျက်မြင်)	
ဥပမာ	၃၂
မူလတရားငါးပါး	၂

မိုးဖျားလောက် မြင့်သည့်	
ငြမ်းကြီးနှင့် တူသော	
အရာများ	၀၂
မြတ်စွာဘုရား၏သားတော်	
အစစ်သမီးတော်အစစ်	
အရိယာ အဖြစ် သို့	
ရောက်ကြသူတို့	၂၀
မြေနှစ်မျိုး	၃၀
မြေစိုင်းခဲ နှင့် ရှေ့ခဲ (တူမ,	
ထူးမ)	၁၅၀
မြေနှစ်ပါးကြီး လေးခုတို့၏	
အထူးပြုဂါထာများ	၄၅
မြို့ရွာစုနှင့် တူသောအရာ	၁၀၀
မွေးကင်းခြင်း ၃-ချက်	၇၂

[ဈ]

ရုပ်သေးကြီးစုံ ဆွဲသူ နှင့်	
တူသောအရာ	၁၂၅
ရုပ်သေးကြိုးစုံနှင့်တူသော	
အရာ	၁၂၄
ရုပ်သေးရုပ်နှင့်တူသောအရာ	၁၂၄
ရုပ်ခန္ဓာ နှင့် နာမ်ခန္ဓာ ခွဲ	
ခြားပြ	၆၂
ရုပ်ခန္ဓာကို အတ္တသာရ စွဲ	
လမ်းပုံ အလတ်	၄၃

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[၅]

ရုပ်ခန္ဓာကို အတ္တသာရ	၄၃
လမ်းပုံ အကြမ်း	၄၃
ရူပဓာတ်လက်နက်	၁၄၉
ရူပက္ခန္ဓာချိရာအခါ၊ ဌာန	၁၃၄
ရူပက္ခန္ဓာ၏အာဒိနဝ	၃၇
ရူပက္ခန္ဓာ၏ အနှစ် သာရ	
အနေနဲ့ လှည့်ပတ်ပုံ	၃၈
ရူပကာယဉ် အစွယ်	၄၇
ရမက်တော်နှင့် တူသော	
အရာ	၈၃-၈၄-၈၆
ရေပွက်ဖြစ်ပုံ	၆၈
ရေပွက်အနှစ်သာရကင်းပုံ	၆၉
ရေပွက်တို့မည်သည်	၇၁
ရွာဆိုးကုန်းကြီး ၆-ဌာန	၁၀၂
ရွှေပဒေသာပင်ကြီး၏ ပင်	
စည်, ကိုင်း, ခက်စသည်	
နှင့်တူသော အရာ	၉၂
ရွှေပဒေသာပင်နှင့် တူသော	
အရာ	၉၂

[၈]

လိမ်မာသူကိုမှ ဒါနအကျိုး	
ပေး	၁၄၁
လူ, နတ်, ပြုဟော ချမ်းသာ	
စည်းစိမ်	၇၂

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[၈]

လူကျွန်	၁၄၀
လူ၏အဖြစ်ကို အဘယ်သို့	
ရခဲသနည်း-အဖြေ	၃
လူ့အဖြစ်ကို ရခဲသည် ရှိ	
သော်အဘယ်သို့သော	
အကျိုး အာနိ သံသ	
အနန္တတို့ကို ရယူနိုင်သ	
နည်း-အဖြေ	၁၅
လူ့ပြည်မှာ အမြစ်စိုက်ကြ	
သော စည်းစိမ် ချမ်း	
သာများ	၁၅-၁၆
လေ့ကျက် ဘူးသော က	
သိုလ်၍သ နှင့် မရှိသတို့	
သေမှုခြားနားချက်	၉
လောဘ၏ဝိတိက္ကမမှု	၁၄၅
လောဘ၏ ပရိယုဋ္ဌာနမှု	၁၄၆
လောဘ၏အနုသယမှု	၁၄၆
လှုတ်ရာအရပ်သို့ ထွက်ပြေး	
သနှင့်တူသ	၁၀၄
လှလှ မတွေ့ကြ ဆိုသည်	
ကား	၂၃

[၀]

ဝိပဿနာ ဉာဏ်မည်သည်	၃၁
ဝိပဿနာ ရှုမှုနှင့် တူသော	
အရာ	၁၅၁

မှတ်သားဖွယ် အက္ခရာစဉ်

၁၇၃

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

အက္ခရာစဉ်

စာမျက်နှာ

[ဝ]

ဝိပါကဇာတိဘေး (အဓိပ္ပာယ်)	၈၅
ဝိမောက္ခ ဟူသည်	၁၅၄
ဝိတိက္ကမ၏ အခြင်းအရာ	၁၄၈
ဝေဒကဆိုသည်	၁၅၈
ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၏ ရှေ့အစဉ်	၆၃
ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၏ နောက်အစဉ်	၆၃
ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၏ ဝယမှု	၆၃-၆၅
ဝေဒနာက္ခန္ဓာကြီး၏ ဥဒယမှု	၆၃-၆၅
ဝေ ဟာရမြေ	၃၁
ဝေ ဟာရမြေသည်ဝိပဿနာ ဉာဏ်၏ အရာမဟုတ်	၃၁

[သ]

သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုသည်ကား	၈၆
သက္ကာယဒိဋ္ဌိအပြီးတိုင်ချုပ်ခြင်းသို့ရောက်ကြောင်း	၂၅
သက္ကာယဒိဋ္ဌိအပြီးတိုင် ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ရရှိသော အကျိုးများ	၂၅-၂၆
သင်္ခါရဒုက္ခမ	၇၂

[သ]

သင်္ခါရ၏ ပဓာနတရားကိုယ်	၈၁
သင်္ခါရတရားကိုယ် (အဘိဓမ္မာနည်း)	၈၁
သင်္ခါရဓာတ်တို့၏ အမှုများ	၈၂
သဏ္ဌာနပညတ်ဆိုသည်ကား	၇၅
သတ္တဝါတို့၏ ဓမ္မတာထုံးတမ်း သွားမြဲလမ်း	၇၃
သတ္တဝါတို့၏ ဓမ္မတာထုံးတမ်း သွားမြဲ လမ်းမှ ဆန်တက်ကြသူများ	၇၃
သတ္တဝါအနန္တခြောက်ဌာနမှ အလွတ်ဟူ၍ မရှိ	၁၀၆
သတ္တဝါတို့၏ ပကတိအလို	၁၃၇
သန္တတိပညတ်	၃၈
သန္တတိပညတ်ဆိုသည်ကား	၇၅
သဒ္ဓဓာတ်လက်နက်	၁၄၉
သမာဓိ၏ ဆိုင်ရာကိလေသာ	၁၄၈
သမ္မဟပညတ်	၃၈
သဟဇာတ် ပကတိ မီးဇာ	၁၁၇
သာသနာတွင်း၊ သာသနာပ ရနိုင်သောတရားများ	၁၅၃
သာသနာတွင်း ရနိုင်သော အမှု	၁၅၃
သာသနာတွင်း အတွင်းဥစ္စာ	၁၀၈

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[သ]

သာသနာပ ပညာရှိတို့ သိနိုင် သော အရာ နှင့် မသိနိုင် သော အရာ	၂၆
သီလဝိသုဒ္ဓိမုန့် တူသော အရာ	၁၅၁
သီလသာသနာ၏ ဆိုင်ရာ ကိ လေသာ	၁၄၈
သီးသန့်ကွက်ခြား၍ သိမှု	၃၁
သုခဝေဒနာ ဆိုသည်ကား	၆၃
သုခဝေဒနာ၌ ရှုမှတ်နည်း ၃ - ချက်	၆၄
သုဂတိဘဝကို ဖြစ်စေနိုင်သော စိတ္တက္ခဏ	၄
သုဂတိ ၂၇ - ဘုံ	၅
သုဂတိ ၂၇ - ဘုံရှိ သတ္တဝါ	၇
သုဂတိဘုံမှာ ဖြစ်ရသောဘဝ	၇
သုဂတိဘုံ ကျင်လည် ခဲ့ရသော ဘဝ	၁၀
သုဂတိဘုံ၌ နတ်၊ ပြုဟွာတို့၏ ကိုယ်သဏ္ဍာန် ပမာဏ	၅
သုဂတိဘုံသို့ လားကြသော သတ္တဝါတို့	၉

အက္ခရာစဉ် စာမျက်နှာ

[တ]

သုဒ္ဓမနာယတန	၁၀၀
သူသတ်ယောကျ်ား လောကီ ကုသိုလ်များ	၁၄၄
သူ့ ကလာပ် နှင့် သူ့ မီး တောက်	၁၁၇
သောတာယတန၊ မနာယ တန ခွဲခန်း	၉၈
သောတာပတ္တိမဂ် ဖျက်နိုင် သော နိမိတ်များ	၁၆၀
သံသရာ၌ ကျင်လည် ကြသူ တို့နှင့် မဆိုင်ဥစ္စာ	၁၀၈

[ဟ]

ဟဒယဓာတ်အိမ်မှ ဇော ဓာတ်မီး အခြင်းအရာ (ပနောကံ)	၁၂၃
ဟဒယဓာတ်အိမ်မှ ဇော ဓာတ်မီး အခြင်းအရာ (ဝစီကံ)	၁၂၄
ဟရိတစ ရှင်ရသေ့	၁၄၈
ဟိန္ဒုပဒါ	၁၂

အလိမ္မာ စာမ္မာရှိသည်

လူကောင်း လူတော် ဖြစ်အောင်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်မှ

မြန်မာပြန် ပိဋကတ်များကို ဖတ်ပါ

သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်ပြီး သန္ဓင်ကျမ်းများ

- ၁။ ကစည်းသန္ဓင်ကြီး
- ၂။ ရူပသိဒ္ဓိပါဌ်
- ၃။ ရူပသိဒ္ဓိ ဝိသုဒ္ဓိ
- ၄။ သဒ္ဓနိတိ ပဒမာလာ
- ၅။ သဒ္ဓနိတိ ဓာတုမာလာ
- ၆။ သဒ္ဓနိတိ သုတ္တမာလာ
- ၇။ သဒ္ဓနိတိ ပဒမာလာ နိဿယ ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ
- ၈။ သဒ္ဓနိတိ ဓာတုမာလာ နိဿယ ပထမတွဲ၊ ဒုတိယတွဲ
- ၉။ နိရုတ္တိဒီပနီ
- ၁၀။ ပယောဂသိဒ္ဓိပါဌ်

တိပိဋက ပါဠိ-မြန်မာ အဘိဓာန်ကြီး

အတွဲ ၁-၂-၃-၄-၅-၆-၇-၈-၉-၁၀ ထွက်ပြီ

ကျန်အတွဲများ ဆက်ထွက်မည်။

မဟာမုဒ္ဒဝင် ၆-တွဲ ၈-အုပ် အပြည့်အစုံ ထွက်ပြီ။

